

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

B.S. Ingemann.

De sorte Riddere : et romantisk Epos i ni Sange

København : Boas Brännich, 1814

[4], 384 s.

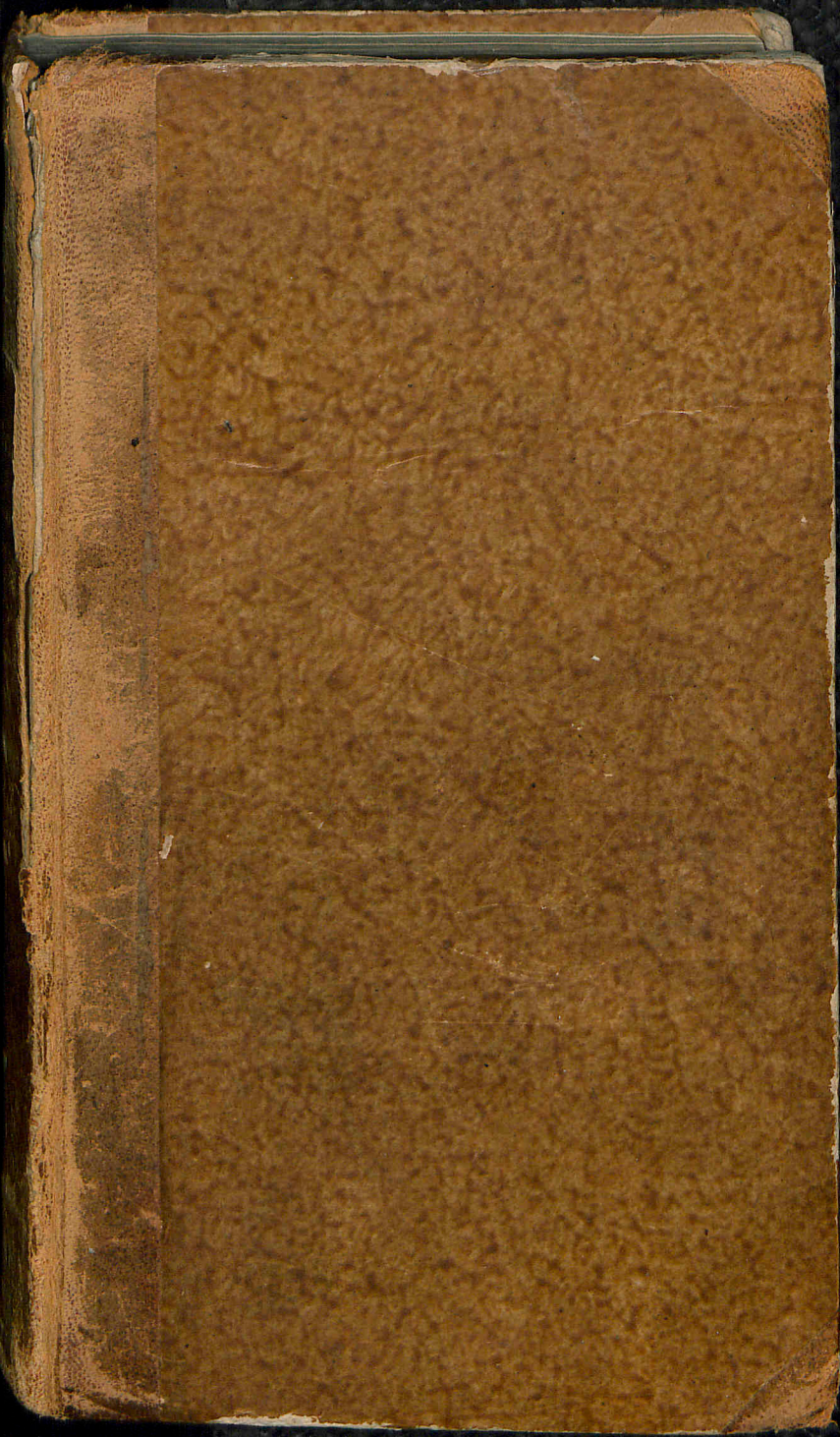
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

De sorte Riddere

Et romantisk Epos

i

Xi Sange

af

B. S. Ingemann.

Kjøbenhavn.

Trykt og forlagt af Boas Brännich.

1814.

Angelse.

P r o l o g.

Skjondt Riddermænd sig selv forsvare bør,
Naar de til Waabenleeg for Efranken møde,
Maaſkee dog en Herold fremtræde tør;
Ei vil med Larm han i Basunen ſtøde;
Men kun beſteden aabne dem en Wei
Igjenneim Folkets ſtore, bunte Skare,
At den det ſtille Tog forſtyrrer ei;
Men lader Skyggerne med Fred henfare.

De komme fra et længsselforsøndet Old,
Og fra Romanzias de dunkle Hoie,
Og hvad de bære i det sorte Skjold
Vil tykkes underligt for mangent Die;
Dog ei betydningsløs er deres Gang,
Skjøndt Tidens Røst om deres Jdræt tier:
Hvad lønlig gjennem Verdenshjertet flang
Udtoner kun i Harpemelodier.

Naar Skygger over Jorden søøbe hen,
Vi tvivle ei, de fra en Gjenstand komme,
Om ogsaa Diet ei opdager den,
Er Synerne dog ikke Blændværk tomme:
Vi Bæset see i Form og Billed dog,
Som Vanden gjennem Legemet vi skue,
Og hvad ei Mosen saae i Tidens Bog
Hun ofte saae i Stjerneziffre lue.

I Mørket tindrer Stjernefristen bedst,
Det Gaadefulde vil den os forklare,
Og paa Ruiners halvadsprede Kest
Sic Vænder sig ved Midnat aabenbare;
I Natten stundom da et Lys opgaaer,
Som Vandreren ved Dagen ei kan skimte,
Og Ahnelser om hvad han ei forstaaer
Som Stjerneflugt igjennem Sjælen glimte.

See! derfor ei Camoenen Mørket stjer,
Men stundom det i sine Længsler søger,
Og ei hun Nattens tause Gjenfærd stjer;
Men ofte bid sig vover, hvor det spøger:
Alvorlig tykkes hende hvert et Syn,
Som os om høiere Naturer minder,
Og tit hun skimter ved det flygtigt Lyn
De Blomster, som ei Dagens Dug finder.

Dem planter hun i Konstens stille Lund,
Og underligt i Maanestien de dufte,
Naar over Menneftenes dybe Blund
Fra hoi're Verdner Længseler nedlufte,
Og da udvandre Skygger over Jord,
De hvidfte tyft som fjerne Melodier,
I Støvet fee vi ikke deres Spor:
De fare hen som Morgenphantasier.

O! lad dem vandre deres stille Gang!
Mistkjend dem ei, fordi de synes dunkle!
Hvis vi med dem til deres Hjem os fvang,
Maaftee vi faae det Dunkle klareft funkle.
En Underverden fely vi vandre i,
Hvor gaadefulde Syner os omfvæve;
Lad Drømmene kun fare os forbi!
Hvad nu vi drømme, skal engang vi — leve.

De forte Riddere.

Et romantisk Epos

i

Ri Sange.

Was sie geseh'n, vermeldet die Geschichte;

Das Unsichtbare läßt sie dem Gedichte.

Werner.

De Jette Middelste

De Jette Middelste

De Jette Middelste

De Jette Middelste
De Jette Middelste
De Jette Middelste

Første Sang.

Du vinker mig, romantiske Samene!
Dg sød men sølsom er din Harpeklang;
Siig, vandrer du i disse Skygger ene?
Dg hvad oplyser her din dunkle Sang?
Hvad tindrer hist paa de nedfaldne Stene?
Siig, toner end fra Graven Ben og Sang?
Paa det Forgangne fromme Stjerner funkle,
Dg Nattergalen sløiter i det Dunkle.

Saa dvæl da her! mens Aftenstjernen glider
Saa venlig over dæmrende Natur,
Mens Nattens Elskovsfugl saa eenlig sidder
Dg slaaer paa den nedrevne Klostermure;
Den sjunger Eventyr om gamle Tider,
Det er en blid sørgmodig Troubadour;
Her vil vi os o! Sanggubinde, sætte
Dg os en Krands af Riddersporer flette.

Dg Moferne skal deres Hoved hvile
 Til Lillierne, de Ufkyldsengle smaa,
 Dg Christussiet skal i Krandsen smile,
 Dg Aftren funklende ved Siden staae,
 Alt naar de bunte Farveskær bortile,
 Vi Diet hæve kan mod Himlens Blaa,
 Hvor selv den golde Dornekrone blinker,
 Dg som en evig Stjernekrands os vinker.

Det hændte sig en hellig Paasfemorgen,
 Ung Viduvelr med sin kjær Moder gif
 Fra Kirken statelig til Kongeborgen,
 Betragtede med mangt Beundringsblik:
 "Hvor er den skønne Frue bleg af Sorgen!
 Hvor har den unge Herre mandig Skik!"
 Saa talede, mens de forbi mon vandre,
 De Kirkefolk og stødte paa hverandre.

"Ja — svarede en Gubbe — jeg maa sige,
 Jeg ingen Yngling veed saa skøn som han;
 Dog med sin Fader, Heltens uden Lige,
 I Kraft og Skønhed han ei lignes kan:

Med Rette Kongen gav ham Varn og Rige,
I Verden var ei bedre Niddersmand.”
Saa taled Oldingen med sagte Stemme,
Men Viduvelt gik intet Ord af Nemme.

Og der han nu var kommen hjem paa Borgen,
Tog han sin Moders Haand saa sagtelig,
Og sagde: ”Slig, hvi est du bleg af Sorgen?
Slig, Moder kjær! hvad der bedrover dig!
Hvi har jeg aldrig vidst før denne Morgen,
At jeg en Fader har saa elskelig?
Hvi saae jeg aldrig ham i mine Dage?
Og hvorfor vil du ei din Nød mig klage?”

Da væbede Frue Ellas skønne Kinder
En Taarestrom: ”O! Søn, — udsukked hun —
Du om min dybe Hjertesorg mig minder,
Og mærker selv din glade Ungdomstid:
Den Taare, som nu i din Barm nedrinder,
Den vil forstyrrer dig din sorgfri Blund,
Og naar min Skjæbne du tilfulde kender,
Din tabte Nød ei meer tilbagevender.”

"D! — svared han — du maa mig ei forbolge
Din Sorg o! Moder, — lad mig græde med!
Og lad mig paa din tunge Vei dig følge!
Hvis ei jeg dig gjenvinde kan din Fred."

"Af! — sukked hun — fjernt over Land og Bølge
Forlængst bortflygted min Lyksalighed,
Og den kan Ingen bringe mig tilbage,
Undtagen han, som talte vore Dage.

"Din Fader var en Helt foruden Lige;
Men aldrig hørte jeg den Edles Navn.
Min Fader maatte ham i Kampen vige,
En prøvet Helt, han gav ham i min Tavn:
Et Aar vi leved som i Himlens Nige;
Men sytten Vintre græd jeg ved hans Savn,
En hellig Sed bortrev ham fra min Side
Til Jorsal, for vor Frelsers Grav at stride.

"Saa ahned det mig; thi han aabenbared
Mig aldrig ganske, hvad der drev ham bort;
Men paa sit Bryst et Billed han bevared,
Ends Moder liig, dertil et Jernkors sort:

Deraf jeg mig hans skjulte Jib forklared,
Dg lod i Herrens Navn ham vandre fort :
Dog da han mig for sidstegang omfavned,
Jeg spurgte ham for din Skyld, Søn! om Navnet.

” ”Kan ved sig selv han Navn og Byrd ei vinde,
Er han ei værd at nævnes for min Søn,
Med Dværnebider han sin Fader finde!
” Thi Heltenavn er kun Bedrifter's Løn.” ”

” Saa svared han. Jeg hvert hans Død kan minde,
Dg han forlod mig Søn! med denne Bøn :
Alt naar du engang spurgte om din Fader,
Jeg skulde gjøre, hvad jeg nu ei lader.

” Dig var jeg dengang under Moderhjerte,
Da han bortdrog at kæmpe for sin Gud,
Alt du din Faders Skjold at føre lærte,
Dg end der kom ei fra din Fader Bud.
Nu vedst du Kilden til min bittere Smerte :
Min Fryd drog i den vide Verden ud,
Maaskee din Fader længst er bleg i Døden,
Maaskee blandt vilde Hedninger i Noden.”

"O! græd ei Moder! jeg vil ham opføge,
— saa svarede den unge Viduvelst —
Jeg vil ei her min Ungdomstid henspøge,
Har jeg til Fader en saa mandig Helt:
For din Skyld Moder! vil vist Gud forsøge
Min unge Kraft." — "Al! nei, min Viduvelst!
— Afbrød ham Moderen med samme Blikke —
Du er for ung endnu, forlad mig ikke!

"Ei kan du i den vide Verden drage,
Hvor hverken Stie du fjender eller Vei,
Du mægter ei din Fader at opdage:
Han lever vist i denne Verden ei;
Som han du aldrig komme vil tilbage,
Hvis du mig og forlader." — "Moder! nei,
— opføer den Helteføn — jeg kan ei dvæle,
Om det endog mit unge Liv skal gjælde."

Befymret gik den Moder til sin Fader
Og for den gamle Konning saa udbød:
"Al! Fader, hjælp! min Søn mig og forlader,
Han vil nu ogsaa drage til sin Død,

Han i det Fjerne søge vil sin Fader,
Det unge Blod! — o! frels mig af den Nød!”
Glad svared Oldingen: ”det kan jeg lide,
Hvis Drengen ride vil, saa skal han ride.

”Nu er det først paa Tiden sig at glæde
Bed Spiren af den gamle Kæmperød;
Gaf, hent ham! Datter! og lad af at græde!
Mig fryder ret den raske Ynglings Nød.
Jeg skal saa vel ham raade og vejlede,
At han sig vise skal en Kæmpe god,
Og hvad der saa i Verden ham maa ramme,
Han Ridder-skabet vorder ei til Skamme.

”Tro mig, den Dreng skal gjøre Slægten Ære.” —
Ung Viduvelt nu ind ad Døren treen,
Og raabte: ”Bedstefader! vil du være
Mig huld, saa giv mig Dværnebideren,
Min Faders Sværd, — jeg kan fuldtvel det bære —
Dertil en Ganger, som er ei for seen;
Thi jeg min Fader søge vil og kjende,
Om jeg saa ride skal til Verdens Ende.”

"Det saa, min Son! du Loveman maa tage,
 Den trodser baade Ild og Sværd og Død,"
 (Det var en Ganger stolt foruden Mæge,
 Et sælsomt Dyr af Hest og Løve fød,) —
 "Og mægter du alt Qværnebider drage,
 Saa skal den frelse dig af mangen Nød,
 Ja din din Faders Demantsskjold maa bære,
 Naar du det stedse føre vil med Ære."

"Tak, Bedstefader! tak; jeg Loven kjender
 — Ildbrød den unge Heltesøn med Fryd —
 Og hvis jeg Nibbertroe og Ære skjænder,
 Forband mig da, og fra dit Alsyn skyd!
 Saa ung jeg er, saa mandelig jeg brænder,
 At slaae for Svaghed, Skjænhed, Ære, Dyd.
 — Men sig mig først hvor jeg min Fader finder
 Den bedste Helt, som denne Sol beskinner!"

"Nid — svared han — til Artus' Kongerige!
 Der samles alle Niddere paa Jord,
 Der kan maaskee dig Nogen Budskab sige
 Blandt dem, som sidde ved det runde Bord:

Det er et Ridderfamsfund uden Lige,
Blandt dem den mindste er en Kæmpe stor,
Dg Ingen sidder der, som ei er prøvet,
Dg flere Heltegejrninger har øvet.

"J Mand og Troe de Alle er beslægtet,
Dg vidtberømt de Fleste af dem er,
For Christendommen har de Alle fægtet
Mod Kjættene og vilde Hedninger.
Vel er det, Søn! den Uberømte nægtet
Blandt Ridderne at tage Sæde der;
Dog Naad og Hielp tør Alle hos dem hente,
Men Plads blandt dem de Edelste kun vente.

"Hvis Nogen der din Faders Skjoldtegn kjender,
Saa spørg ham ad, hvor du ham søge skal,
Dg drag saa Veien fort, hvor han dig sender!
Dg dvæl kun een Nat i den samme Hal!
Men hvis paa Veien ellers Noget hænder,
Forglem dog ei dit store Ridderkald!
Undvig ei Kampen, hvor den sig frembyder!
Dg aften Uffylde Taare, hvor den flyder!"

"Det sværger jeg dig" — svarede den blide,
Men hjærve Yngling. — Gubben lod ham gaae.
Men Moderen først drog ham til en Side,
Og kysste ham, og græd, og taled saa :
"For din Skyld vil jeg megen Kummer lide,
Og megen Frygt og Længsel vist udstaae.
At du og i det Fjerne mig skal minde,
Jeg dette Belte om dit Liv vil binde.

"Du stedse det at bære mig maa love,
Det dig omgjorde baade Nat og Dag,
Paa faste Land og paa den salte Bove :
Det skal beskytte dig mod mangent Slag ;
Med det du sødelig hver Nat kan sove,
For Trolddom fri og Menneskebedrag,
Og løffes du i listig Qvindesnare,
Da skal det visseelig din Dyd bevare.

"Thi jeg det vtrifed under fromme Bønner
I røden Gulb med Traader himmelblaa :
Guds Moders høie Billed det forskjønner,
Og tvende vogtende Gudsengle smaa ;

O! Søn, naar du dit sidste Suk udstøner
Gid du da ei det Bælte savne maa!"

Til Sønnen saa den fromme Moder talte,
Da vřindssked Loveman og paa ham kaldte.

Han foer afsted; den Løveganger rendte.

Og spalted Jord og Steen med vřldig Hov,

Fra Stad til Stad det gik, til Dagen endte,

Da modtog dem den store Selvedskov.

Af Sagnet vel ung Viduvelt den kjendte:

Der søgte Diavlen — sagde man — sit Nov;

Dog sliqe Eventyr ham ei forsřrded,

Han stoled paa sin Gud, sig selv og Svřrdet.

Men der det stundede mod Midnatstide,

Da saae han vel, at han var faren vřld;

Tre hvřvblaa Luer hopped ved hans Side,

Han skinted mellem Tręerne en Ild;

Det var som skulde han i Flammen ride,

En sølsom Lyst fremskyndte ham dertil;

Hu standsed han, og syntes at fornemme

Som mellem vřlde Naab en Klagestemme.

Dg under Eder blev et Navn gjentaget,
Hvorfor han forsed sig, som han var vant,
Dg der han havde Qværnebider draget,
Han Loveman ved Egeroden bandt;
Bed Ilden han et rødsomt Syn opdaged,
Dg saae nu vel, det gamle Sagn var sandt
Om Menneſker af unaturlig Styrke,
Som endnu lønlig Mørkets Rønge dyrke.

Tolv Kæmper sad omkring en blaarød Lue,
Dødbleg af Angst en Pige blandt dem stod,
Han hørte dem med Eder hende true
Til Noget, som hans Uſkyld ei forstod;
Det var en Synd, hvorfor hun maatte grue,
”Jær — ſagde hun — jeg ofrer Liv og Blod,
Dg flyer anklagende min Gud i Arme,
Hvis I Jer ei vil over mig forbarne!”

Den Ekſannes Taarer røre maatte Stene,
Men her var Ingen ſom blev rørt derved,
Undtagen han, ſom bag de tætte Grene
Var Vidne til den Ubarmhertighed;

Men af! — hvad skulde han vel gjøre een?

Af Harme han i blodig Læbe beed,

Ehi Kæmperne sad drabelig tilsammen,

Dg mellem dem og Viduvelt var Flammen.

Nu stod den Største op og tog til Orde:

"Dort Doffer er end skoldfrit, som I seer,

Hun er saa reen, som Djævlene er sorte,

Som i vor Pagt med Blod det skrevet er:

Skal hun fornye den, og vor Frelse vorde,

Saa lad os ile! — Morgenens er nær,

Dg leve vi ei hundred Aar ved hende,

Saa maage vi Alle om en Time brænde.

"Lad nu den Frelser, som for Verden blødte, —

Isald han kan — befrie dig af din Nød!"

Med disse Ord de frækt den Skjønne nødte,

Af staae blandt Mænd bestjæmmet, blottet, rød;

Men nu fortvivlet hun et Skrig udstødte:

"O! Himmel, hævn min Skjændsel og min Død!"

Mod Baalet styrted hun; — men i det samme,

Sprang Viduvelt igjennem Baalets Flamme.

Og som en Cherub stod han der med Sværdet,
 Greb Pigen fast og mæled ei et Ord;
 Men Qværnebider trued — og forfærdet
 Sank Kæmperne ved dette Syn til Jord;
 Og mens de som Besatte sig gebærded,
 Paa Loveman med Pigen hørte han soer.
 Dog — førend vi ham atter kan indhente,
 Maae vi en liben Stund i Skoven vente.

Thi her vi see en Helt sit Hoved hœie,
 Og ligge magtesløs paa blodig Jord;
 Det Thorkild er, man kaldte ham den hœie,
 Den sorte Ridder nævntes han i Nord,
 En Cimbrer var han, men dog mørk af Døie,
 Dertil en Ridder fra det runde Vord;
 Men gammel nu og mœdig af at stride,
 Han ligger ved sin døde Gangers Side.

Det var den første Gang at Thorkild segned
 For Tjendesværd: han havde vovet sig
 Mod Hedninghære tit, og aldrig blegnet
 End i sit Liv for nogen Dødelig:

Hver Nibbing for ham skjælvod, og man regned
Ham for saa stærk, uovervindelig,
At selv ei onde Magters skjulte Bølge
Man troede var istand til ham at fælde.

Ja Hvo der paa hans Liv og Jdræt agted,
Var uvis om ei selv han stod i Vagt
Med høire Væsner; at han stolt foragted
Al Tant, som over Hverdagsfind har Magt,
Og Livet fra et høire Punkt betragted,
Det saae man vel; ja selv hans Ridderdragt
Alvorlige Formodninger opvakte
Ved Legn, som ingen Dødelig ndlagte.

Snart saae man ham i Syden, snart i Norden,
Men intetsteds han havde stadigt Hjem,
Snart var han til en fattig Pilgrim vorden,
Og snart han soer paa prægtig Ganger frem,
Det var som Skjæbnen drev ham vild paa Jorden,
Han kiendte Stjernerne og tyded dem,
Ja deres Kraft han saae med Grandskersie
At virke i det Dybe som det Høie.

Den Møe, ung Viduvælt nu med sig førte,
Af sølsom Drift med Thorkild havde fulgt:
Det til hans underlige Skjæbne hørte,
At Pigens Hjerte altid var ham ham huld.
Den stille Uskyld Heltens Hjerte rørte,
Og skændt hans Blis var mørkt, hans Væsen dulgt,
Saa Børn og Piger ham dog aldrig flyede,
Men tit fortrolig til den Gamle tyede.

Saa mødte ham i Grækenland hin lille
Vildfarne Pige, som han med sig tog,
Og som ham siden ei forlade vilde,
Men i den vide Verden med ham drog.
Naar han urolig var, saa sad hun stille
Og lullede Hjertet tyst og Harpen slog,
Hun havde Daab og Sacrament modtaget,
Men var i Konstens gamle Tro opbraget.

Thi blanded sig i hendes Melodier
De kjære gamle Toner mangengang,
Og hun beholdt de skjønne Phantasier
Om Gratier og Musen i sin Sang;

Men tit de undersøge Harmonier
 For smeltende i Thorkilds Bren Klang,
 Og naar hun varmt hans Haand til Hjertet krystet,
 Han saae til Stjernerne og Hovedet rystet.

Fra Palæstina Helten nys var kommen,
 Did drog han som en Pilgrim paa sin Tod:
 Tre Dage knæled han ved Helligdommen,
 Tre Dage fasted han og gjorde Bod,
 Da vied han sit gamle Sværd til Dommen,
 Og foer tilbage hvor hans Stjerne stod,
 Og hvor han syntes af dens Magt hendraget,
 Og af sin bange Genius ledsaget.

I Helvedskoven sprang den sorte Ganger
 Ved Midnatstid saa vældelig aften,
 Og tit den gled, som trinte den paa Slanger,
 Den Pigelil blev ængstelig og græd:
 "Ak! Gader kan man da og føle Anger,
 Naar man er god?—Mon Gud er paa mig vred?"
 "Seel!—svared han—din Stjerne blodrød spiller.
 I dette Nu den sig fra min adskiller.

"Varn! frygter du? veed du hvorhen vi fare?"

"Nei, — sukked hun — naar vidste jeg vel det."

-- "Far kun ei vild! din Salighed staaer Fare:

Men hvad du bøder kjender du ei ret;

Dog det adskiller os. -- Dig Gud bevare!

Mit Afsyn du for sidste Gang har seet."

I Angsten hun de sidste Ord ei hørte;

Thi voldsomt hende alt en Haand bortførte.

Og Thorkild mod en Kæmpe Sværdet hæved,

Men for hans Bine faldt en Laage brat,

For første Gang hans klække Hjerte bæved,

Og uvis søgtes han i mørken Nat;

Thi hylende en Ugle om ham svæved,

Og paa hans Hjelm den havde sig nedsat,

Da som et Lyn et Sværdslag ham bedøved,

Og strakte Helten følesløs i Støvet.

Nu laae han eene der og syntes grue,

Og kæmpe med en skjult, uhyre Sorg,

Han reiste sig og saae mod Himlens Bue,

Og raabte: "Gud! Hvo straffer Ravneborg?"

Ved Maanens Skin han kunde Taarnet skue,
 Det var en stærk befæstet Ridderborg,
 Alt i Aarhundreder den havde standet,
 Af Gud fordømt, af Mennesker forbandet.

Og Sagnet gik, at der i gamle Tider
 Har boet en Herre, gudelig og from:
 Han var den første Christenhedens Ridder,
 Som hid med Kors og Sværd fra Osten kom;
 Men Fienden, som i Eoighed bestrider
 Den gode Jdræt, styrted mægtig om
 Det Tristed, som blandt Hedninger han bygged,
 Og myrded Englen, som dets Fred betrygged.

Det var en hellig Møe, den Faders Glæde,
 Og Jordens Pryd, og Himlens kaarne Brud,
 Hun vandred i en himmelsk Drøm hernebe;
 Thi hendes Drøm var Kjærlighed og Gud:
 Et Uskyldstempel vilde hun berebe,
 Hvor Kjærligheden, reen som den randt ud
 Fra Ætherhimlen, kunde sig bevare,
 Og derfra lige reen til Gud hjemfare.

Det første Kloster her hun vilde grunde,
Der vilde hun blandt fromme Søstre boe,
Og lære dem i Censomhed hvortunde
Den stille Ufhyldsblomst i Fred kan groe;
Men Tiden var ei kommen, her hun kunde
Ei Freden finde, hist hun fandt ei Noe:
Afylet sank for vrede Troldestare
Selv Englen kunde ei til Himlen fare.

En Midnat høit fra Klippen ned i Vældet,
Som over Klosters Rester bruser kold:
Hun sank — af onde Magter overvældet,
Forsvundet og nedstyrtet af en Trolld —
Og da hun faldt — saa dunkle Træfagn melded,
Fra Mund til Mund de gik fra fjerne Old —
Hun soer, ei hist i Himlen at indtræde,
Før hellig hun blandt — Engle kunde quæde.

Og Faderen den gamle Ridder knæled
Ved hendes Liig, og svor en rædsom Sed:
Naar ingen Trolld paa Jorden mere dvæled,
Først da han vilde bede Gud om Fred;

Saalænge vilde han, af Hævn besjælet,
I Liv og Død, selv uden Salighed,
Hver giftig Magt paa Jorderig bekæmpe,
Og med sit Blod hver Helvedsflamme dæmpe.

Og Gubben om sig sorten Harnisk spendte,
Og drog mod Trolbene til Ledingsfærd
Hver Midienat; — hver Morgen han hjemvendte
Med Blod besprængt, og Edder paa sit Sværd.
Saalunde han i Kamp sit Jordliv endte.
End, sagde man, han maatte vandre her,
Hver Midienat med Dotteren ved Haanden,
Og hver en Ridding skjælv for Riddersaanden.

Men paa hans Borg den Mørkets Yngel boede,
Som efter Døden selv han kæmped mod.
Med Handen Niddere i Forbund stode,
Som villig offred Herren Liv og Blod:
Man kaldte dem de sorte, og man troede
Det deres Bærk, naar Trolbene forlod
De gamle Skove, Dværge gientyede
Til Bjergene, og Menneskene flyede.

Her larmed end ved Nat og lyse Dage
Dolv kæmpetroldre frækt i Svus og Duns,
Herfra man saae dem som Gespenster drage;
En Hex — man sagde — vogted deres Huus:
Hun over Guldet ruged som en Drage,
Og under Jorden mellem Steen og Grus
Man hørte mangengang Ulykkelige
I Dødsangst fra de skumle Fængsler skrig.

Nu lytted Thorkild til i Nattens Stille:
"Er det paa Karneborg det hujer saa?
Der bandse de berusede og vilde,
Og menneskelig Haand dem ei kan naae;
Nu, lad dem trodse! Kommer Hævnen silde,
Maaaskee jeg hører dog dens Time slaae:
Den Magt, som lod de Døde mig betvinge,
Kan ogsaa uden mig sin Hævn fuldbringe."

Imedens saa han med sig selv mon tale,
Slog Kloffen just fra Vægtertaarnet tre,
Tre Gange højt han hørte Hanen gale,
Og over Borgen lod et sælsomt: Wee!

Da saae han fra de skumle Riddersale
En Støtte stige som af Røg, og see!
Den røde Hane fløi mod Himlens Bue,
Dg hele Ravnene stod høit i Lue.

Nu hørtos der en Hylen og en Jammer:
Tolv Riddere han saae paa Taget staae,
Forsfulgte af de frygtelige Flammer,
Dg midt blandt dem den gamle Hæx han saae.
"Seel-raabte Thorkild-Herrens Haand dog rammer!
Saa hørte jeg dog Hævnens Time slaae!"
Dg i det samme styrked Borgen sammen,
Dg brølende sauk Ræmperne i Flammen,

Men ubevægelig den Ridder standed,
Dg stirred stift hen paa Mønterne
Af Ravnereiden, som han nys forbanded,
Dg som han synke saae til Helvede;
Han vilde see, men sølsom Graad sig blanded
Med Krampesmil paa Oldingskinderne:
"Ha! — raabte han — kan Hævnen mig ei fryde?
Dg skal da evig mine Taarer flyde?"

"Af! kommer Smerten dobbelt stærk tilbage
Fordi ei Harme længer dulmer den?
Maa Thorkild nu paa sine gamle Dage
Istemme Ynglingsklagerne igjen?
O! lad mig græde da, o! lad mig klage,
Hvor Ingen smiler over Dødsingen,
Som eensom flynkende med svage Stemme
Kan ei sin første Kjærlighed forglemme.

"Her saae jeg førstegang dig blege Pige!
Som jeg tilbød, men aldrig ret forstod:
Fra disse Skygger kunde du ei vige,
Her skreg om Hævn din Ulfyld og dit Blod,
Her saae jeg dig af Gravene opstige,
I Stormen bølged Haarets sorte Floed,
Med Dolken i din Haand du vandred eene,
Paa Ulfyldstempelets nedrevne Stene.

"Her mødte du mig, da jeg kjed af Livet
Stod rede til at styrte i mit Sværd,
Foragtende hver Kraft, som mig var givet,
Foragtende min hele, tomme Færd:

Jeg rasles stod og vaklede som Sivet,
— Foroven og forneden Stjerneffær —
Men lænket til en Jord, som rüg paa Smerte
Kun piinte det umættelige Hjerte.

"Jeg stirred paa det ubegribelige
I Verdens Gang og Menneffenes Færd,
Og saae, hvad selv de Største efterhige
Var intet Smil og ingen Taare værd,
Jeg saae kun — Vanvid i Guds store Rige,
Og selv fortvivlet stod jeg Vanvid nær,
Da maatte der — en Aand fra Graven stige
Og vidne om den Uudforsknelige.

"Jeg maatte troe, hvis ei jeg skulde segne,
Og i min Nædsel jamrende forgaae,
Jeg maatte troe en Haand, som allevegne,
I Støvet, som blandt Stjernerne jeg saae,
Jeg maatte troe et evigt Raar — og blegne,
Jeg maatte troe — hvad aldrig vi forstaae —
En Dommer over Levende og Døde,
Som selv sig ofred for en fremmed Brøde.

"Jeg Nøglen greb til Livets store Gaade,
 Men Nøglen selv en større Gaade var:
 Forenet var Retfærdighed og Naade
 Med Lænker, som selv Aanden ydmyg bar.
 Du turde den ei længer selv sig raade:
 Den spurgte ei og ventede ei paa Svar,
 Og naar den stundom i sin Lænke stæded,
 Du smilede Nattens Mæ! med Graad i Diet.

"Jeg elskede dig, og gjæs i dine Arme,
 Naar Maanen skinned paa din hvide Kind,
 Mens Mørkets Børn vi hørte frækt at larme,
 Og Uglen hylede paa Borgens Lind;
 Ei mægtede min Jld dig at opvarme,
 Du sukede stedse som en Midnatsvind;
 Og hvergang Hanen goel i Morgenstunden,
 Du hørte det og skjalv — og var forsvunden.

"Saa skinned Maanen just ved Midnatstide,
 Saa tindred Uranus i blodig Glæde,
 Da sidstegang du saae mig Kampen stride,
 Mod den forsængelige Grublersands,

Du saae min Uroe, rørtes ved min Qvide,
Dg peged huld paa Seirens Palmefrands,
Som over Jesu Grav den Fromme vinker,
Mens Flammesværdets Lyn paa Himlen blinker.

"Hvor Lynet traf, der svandt de onde Luer,
Som lede Vandreren ved Midnat vild,
Dg Svælget lukte sig, som Jorden truer
Fra Dybet med Forbandelse og Ild,
Dg Slangen skiald, som blødende sig buer
Med giftig Hale og sig hævne vil;
Jeg saae det Ondes rædselsfulde Kæmpe,
Dg kunde Hadet i mit Bryst ei dæmpe.

"Da hørte jeg o! Elskede, din Klage,
Dg da jeg ahned først din Dom, din Tid,
Dg Geden som ei Herren tog tilbage,
Dg som forbandt din Slægt til endløs Strid;
Da svoer jeg brat til Christi Grav at drage,
Dg bede Gud forførte Slangens Tid,
Dg styrte hvert et Sodoma paa Jorden,
Hvor Tristeren en Kæmpe stor er vorden.

"Dg Elskte! hvis saa Herren mig bønshørte,
 Saa loved du din Pilgrim Sjæleroe,
 Saa skulde Kraften, som min Aand forførte
 Til fredløs Tvivlen, worde stille Troe,
 Dg Døffet briste, som mit Blik tilslørte,
 Dg jeg i Guddomspeilet stirre fro,
 Dg uden Lidenskab paa Timen vente,
 Naar Englen kom os til vor Gud at hente.

"See! det var Lønnen, som du mig forjætted,
 See! derfor foer jeg over Land og Hav,
 Derfor jeg har med blodig Graad udslettet
 Forbarmelsen af min Forløfers Grav;
 Dg dog er Sjælens Hunger end ei mættet,
 Hævn Himlen gav mig, Noe den mig ei gav,
 Endnu jeg tvivler og endnu jeg hader,
 Dg Verdensormen Hjertet ei forlader.

"D! Dødningsmæ, blev jeg af dig bedraget?
 Endnu for dig mit gamle Hjerte slaaer,
 Selv tumles jeg paa Verdens Hav som Braget,
 D! giv mig Fred, før jeg i Qual forgaaer!"

I Matten saa den sorte Midder klaged,
Kold fused Vinden i de hvide Haar,
Da svæved ham en Skikkelse imøde,
Dg som fra Graven Harpetoner lode:

"Kalder min Brudgom mig op af min Grav,
Jeg vil ham ei Lønne formene;
Her smuldrede, før du din Troe mig gav,
I hundred Aar mine Vene.

Jeg havde ei Kød og jeg havde ei Blod,
Du elsked et Skyggebilled;
Men dog du mit blege Ansyn forstod,
Dg Taaren, som stadig trilled.

Hu haver den trillet i hundrede Aar,
Min Fader i Kisten sig vender,
I Midnatstimen jeg med ham gaaer,
Dg slukker hvor dybt det brænder.

Til Afgrundsflammen er pustet ud,
Vor Saligheds Himmel er lukket,
Det har vi svoret den høieste Gud,
Dg end er Flammen ei slukket.

-- Hav Tak, min Pilgrim! for din Bøn!
En Brand har dit Blod dog dæmpet,
Et Dødningskys er din Elskovs Løn --
Dog — end har du ei udkæmpet."

"Af! ei endnu? -- Dog jeg er vel tilmode,
Din kolde Læbe kjoelner Sjælens Brand,
Nu veed jeg, hvad jeg fordmul tvivlsom troede;
Jeg bjergeres skal af Livets Ocean,
Nu seer jeg paa det Onde, paa det Gode,
Som paa de Vølgers Strid fra sikre Strand;
Hvorlænge skal jeg saa paa Timen vente,
Naar Englen kommer os til Gud at hente?"

Dybt sukked her den gaadefulde Qvinde:
— Ad blege Kind en Taare trilled ned —
"Kan Gud endnu en hellig Ustyld finde,
Som ofrer Himlen Jordens Kjærlighed;
Kan Troe og Kraft de Onde overvinde,
— Saa kan os Naaden løse af vor Fæd."
"Er Flammen da udsukt?" — Hun svared ikke,
Men saae paa Ridderen med skarpe Blikke.

Der tindred i den blege Piges Øie
Gast, som fortærende en sølsom Jld,
Hun greb hans Haand, og stirred mod det Høie,
Dg peged paa en Stjerne, lys og mild:
"Spørg ham, for hvem sig alle Knæe skal bøie,
Spørg ham naar Slangen heelt han knuse vil!
Nu har du seet den største Stjerne tindre,
Dg den har opløst Striden i dit Indre.

"Men naar dens Straaler Mulmet skal adsprede,
Som dæmrer uden om os, veed jeg ei;
Dog til min Fader vil jeg dig henlede,
Han seer i Tiden dybere end jeg.
Ved Kisten jeg kun sidde kan og græde,
Mens Dødningen udmaaler Stjernens Vei.
Hvis han dig ei det Kommende kan sige,
Saa er det evig skjult for Dødelige."

Taus fulgte Thorkild nu den underfulde
Ledsagerinde, og hun vandred fort;
Dybt under Jorden gik hun til en Hule,
Dg der hun standfod ved en Kobberport:

Paa store Hængsler saae han den oprulle,
Og indenfor der stummelt var og sort;
"Farvel — hun hvidsked — nu maa jeg bortdrage."
Da treen han ind, — og Porten sloi tilbage.

En Stund han frem i Mørke maatte rave,
Tilslidst han i en Hvalving traadte ind;
Der stod han eene mellem gamle Grave,
Oplyste af en Lampes matte Skin:
Der var saa tyst, — han hørte Drme gnave
Paa Kisterne, og kun en sagte Vind
Fra Gitteret henover Lampen svæved,
— Af Kisten langsomt sig en Ridder hæved.

"Velkommen Thorkild! — led hans hule Stemme —
Velkommen blandt de Døde, djærve Mand!
Jeg veed, du kommer hid for at fornemme
Hvad Ingen uden Gud dig sige kan;
Dog hvad du hører skal du ei forglemme,
Og hvis en Barde dig opmane kan,
Naar du er i Aarhundreder forstummet,
Han høit skal siunge hvad du har fornummet.

"Den Tid skal komme, som vi længe efter,
Da ingen Trold paa Jorden mere gaaer,
Da intet Gie seer de onde Kræfter,
Som stridende imod de Gode staaer;
Men deres Gift dog fast ved Jorden hester,
End spirer seent hvad Fienden tidlig saar,
Dg mangen Gifthøst komme skal i Tiden,
Naar vores Kamp er glemt for længe siden.

"Dog saa det være maa: hver Godt skal findes,
Maa Ondt og gives, Løst hvor Dyd skal boe:
Foruden Kamp kan ingen Seier vindes,
Dg uden Modstand Kræften deer i Noe.
Men lumre Dødslyst maa af Livets bindes,
For Mennesket kan aande frit og fro.
Dog er end Lusten reen, kan Lyset brænde,
Troer derfor ei, at Mørket er til Ende!

"Selv naar dets Fyrste aldrig frygtes mere,
Fordi hans Alfoms Tid er her forbi,
Naar Mørkets Væsner kun afbildet ere,
Som Villeder af mørke Whantafie,

Selv da skal Tidens Jdræt Vidne bære
Om Giendens Magt, og paa den brede Stie
Skal Millioner Slangesporet følge'
Som Ingen seer, fordi de selv det helge.

"Den Tid skal komme, da paa Jorderige
Den eene Broder ei den anden troer,
Da Eedsforbundne skal hverandre svige,
Dg overalt skal høres Skrig om Mord,
Da skal den røde Hane atter stige,
Dg gale: Dee! henover viden Jord,
Dg da de Uretfærdige skal grue,
Dg Ravneborg skal atter staae i Lue.

"Men de, som i de skumle Fængsler sulke,
Udvandre skal til Lys og Liv igjen:
En mægtig Haand skal Gravene oplukke,
Fra Oldtids Kæmpehøie kommer den;
En Stund skal Kraften slumre i sin Bugge,
Dg man skal raabe: den er faret hen;
Men naar den atter er en Kæmpe vorden,
Da skal han knuse Lænkerne paa Jorden.

"Dg vilst du vide, naar den Tid skal komme,
Saa viid, naar Ingen meer det Gamle troer,
Naar Templerne paa Jorderig staae tomme,
Dg Eualen i de Frommes Celler boer,
Naar Midderdyd og Middertid er omme,
Dg Aanden synes dræbt af nye Ord;
Da skal det Gamle sig i Graven røre,
Dg hist og her en Stemme lade høre.

"Men længe vil det vare, saare længe,
Før det Begravede opstaae skal:
Det gamle Barn skal vugges paa sin Gjænge,
Dg lilles sødt i Slummer af sin Skjæld;
Først naar hans Sang kan Mure gjennemtrænge,
Skal Livet røres i de Dødes Hal,
Dg Aanden skal paany sig aabenbare,
Dg vældig frem paa Brævinger fare. --

"Men du o! Midder, agt min Tale nøie!
Om du end ikke ganske den forstaaer:
Den eene Tid skal for den anden ploie,
Den eene hofte hvad den anden saer;

Hav derfor tidlig Vinteren for Sie!
Og pløi din Ager i dit Efteraar!
Lad Jorden gjemme Frøet, for den isner,
For Afternerne og Niddersporen visner!”

”Hvad — raabte Thorkild — skal jeg meer hernebe?
Et Dødningslys har løsnat mig fra Jord?”

”Du egen Fred er det ei Tid at bede,
— Var Geistens Svar — est du en Nidder stor,
Saa har du større Værker at berede,
Og større Jdræt her at kæmpe for:
Har du forglempt hvad du i Skjoldet fører?
Det sorte Broderskab dit Liv tilhører.”

”Ha, derom skalst du ikke Thorkild minde!
— Var Heltens Ord — End brød jeg ei min Sed.”
”Nei, — svared Dødningen — men Sæller svinde,
Kun Lidt der handlet er for Evighed:
Endnu maa mangen blodig Taare rinde,
Og Mange sukke om Retfærdighed;
Endnu er Meget skjult, som skal opdages,
Det Hemmeligste skal for Lyset drages.

"Endnu staar manges Throne, som skal falde,
Og manges Trold gaaer end i Mørket om;
Som Brødrene skal for vor Domstol falde,
Og kynde Net, Gjengjældelse og Dom.
Jeg er den mægtigste af Eder alle,
Jeg var den første. — Er mit Herredom!
Gaf! — forff ei meer! — men vild, jeg er tilstæde,
Naar hemmelig til Dom I sammentræde.

"Dog Nidder! end jeg vil et Raad dig give,
For ud du vandrer af de Dødes Hal:
Det vil dig mangengang nødvendigt blive,
At holde skjult dit hemmelige Kald,
Og derfor skal du af min Kiste rive
En Gyrrsplint, og ved dens Kraft du skal,
Naar du paa tause Tunge den vil bære,
Det Skjulte see, men selv usynlig være."

Her sank i Kisten Dødningen tilbage,
Og Lampen sluktes, som paa Muren hang,
Ei Thorkild tøved Splinten at udtage,
Og underligt det udi Kisten slang;

En liskold Haand nu syntes ham bortdrage
 I Mulmet fært, som i en Cirkelgang;
 Tilslidst han stod forundret og alene
 I Skoven under tætte Bøgegrene.

Nu Hanen goel og Morgenvinde lusted,
 Og Spøgelsernes Time var forbi,
 Og Gubben stod, af Lillier sødt omduftet,
 Dmtonet af Naturens Harmonie;
 Men evig Morgen-Etherstrøm omlusted
 Den stille Sjæl i Seraphmelodie.

Nu kan han trøstlig sig fra Graven vende,
 Og see hvad der foroven sig mon hændte.

Det var som han opvaagnet var af Drømme,
 Den Dødnings Røst end i hans Øren lød,
 Da saae han Noget gjennem Lusten svømme,
 Det var en Kugle, skinnende og rød;
 Den sølsom bar igjennem Etherstrømme
 En liden Baad, som sagtelig henflød,
 Bortdrevet af de milde Foraarsvinde,
 Og høit i Baaden sad en deilig Qvinde.

Hun daled ned igjennem Skovens Kroner,
Dg kasted Anker i den grønne Dalg;
Det var en Rose fra Morgenrødens Zoner,
Som nu Europa saae for første Gang:
Sødt hendes Stemme klang som Harpetoner,
Let som en Fugl hun sig af Vaaden svang,
Til Thorkild gif den udenlandske Pige,
Som var hun faret vild paa Jorderige.

Balsora var den Skjønnes Navn. — Hun frygted
For sine Landsmænds vilde Kjærlighed,
Dg derfor var hun paa et Luftskib flygtet,
— En nysopfundet kunstig Sjældenhed; —
Tilmed var hendes unge Sjæl ved Nygtet
Om Ridderdyd og Riddertrofasthed,
Saa sødt i Phantasiens Ruus forvildet,
At glad hun ilede mod sit Drømmebillede.

Saa af elskværdigt Sværmerie forledet,
Hun havde Slægt og Fædreland forladt;
Dg megen ukjendt Jammer sig beredet,
Dg for de største Farer sig udsat:

Usskyldig havde hun sin Arm udbredet
 Fra Morgenrøden imod Middienat,
 Og frygted ingen Fare i det Dunkle,
 Hvor fromt hun saae de store Stjerner sunske.

Til Ridderkabet alt sit Haab hun satte,
 Og til den ædle, milde Christendom,
 Hun bragde ikke med sig andre Skatte,
 End Skjønhed og en Sjæl, uskyldig from;
 Saa stod hun der den yndige Forladte,
 Og saae sig i en fremmed Verden om;
 Hun barnlig sig for Thorkild gav tilkjende,
 Og bad ham følge og beskytte hende.

I ham hun strax den ædle Ridder kjendte,
 Og han var hendes hele Tillid værd,
 Til ham som til en Fader hun sig vendte,
 Og strax den hulde Usskyld blev ham kjær.
 "Alf mig du tryg Beskyttelse kan vente,
 — Svor Ridderen ved Korset paa sit Sværd; —
 Du som en liden Engel mig skal følge
 Paa lustigt Skib ad lette Vætherbølge.

"Det bedre er, end Gangeren at ride,
Paa det er snart den længste Reise endt;
Jeg Verden gjennemfare skal saa vide,
Du er mig til Ledsagerinde sendt;
Kom før mig hen, du venlige, du blide,
Du søde Barn! i nye Element!"
De steg i Baaden — herligt den sig hæved,
Dg let og tryk igjennem Lusten svæved. —

-- Men her vi maae til Viduvelt os vende,
Som flygtende igjennem Skov og Krat,
Med Pigen, som vi alt fra Thorkild kjende,
Af Loveman i Sikkerhed var sat.
Han havde bredt sin Kappe over hende
I Skyndingen og i den mørke Nat,
Dg nu da Solen Skovens Kroner maled,
Den Skjønne saa til sin Befrier taled:

"Est du et Væsen fra de bedre Egne?
Est du Cheruben for Uskyldighed?
Alt for dit Afsyn Djævla selv maae blegne,
Dg knælende i Støvet synke ned.

For Morderhaand jeg saae min Fader segne,
Dg hvor hans Sjæl er nu, did bring mig med!"
"Jeg er som du en Dødelig — han svared —
Men ved min Arm har Gud dit Liv bevaret.

"Jeg kan dig ikke til din Fader bringe,
Hvis han er død, er han jo salig nu,
Dg kun paa Aandens lillehvide Vinge
Du til ham nærmes kan, naar from i Hu
Du til din Gud i Andagt dig vil svinge. —
— Men sig, Hvo var din Fader? Hvo er du?"
Den Skjønne taug og hede Taarer runde,
Dg endelig hun sukkede saalunde:

"Min første Fader jeg til Graven leded,
Han var en from, graahærdet, blind Nabskab,
Han gik igjennem Verden fro og qvæded
Sin gamle Sang; — jeg Strængeleeg forstod;
Dg Hvo de Helteguder end tilbeded,
For deres Sanger Hytten huld oplob,
Paa ingen Dør forgjæves Gubben banked;
Thi han i Konstens Fædreland omvanked.

”Og lykkelig skjæbnt han i Mørke raved,
 I Jubelfang han aanded Livet ud;
 Hos Zellas’ Frihed jeg hans Liig begravet,
 Stod paa den Grav et eenligt Laurbærskud.
 Forladt jeg stod og stirred ud mod Havet;
 Ved Nat jeg Harpen slog i Regn og Slud,
 De Sørgetoner visted hen i Vinden,
 Og Maanen spillede sig i Graad paa Kinden.

”Men see! da stod en Pilgrim for mit Dø,
 Mørkt var hans Ansigt, o! men blid hans Røst:
 ””Kom, følg med mig til Morgenrødens Høie!
 Du arme Barn! og du skal finde Trøst; ””
 ”Saa taled han, — jeg maatte Gubben føie,
 Fortrolig klynged jeg mig til hans Bryst;
 Med Harpen jeg den Pillegrim ledsaged,
 Og ved hans Side jeg kun stakket klaged.

”Thi han mig viste Veien til en Fader,
 Som eviggod i høien Himmel boer,
 Som aldrig den Uskyldige forlader,
 Men seer og styrer Alt hvad skeer paa Jord.

Som faderlig sit Himmerig oplader
 For hver, som god og barmhertig paa ham troer:
 De Christnes Gud og Jesu milde Lære
 Min Tilflugt blev og skal det evig være.

"Dg til Guds Moder lærte jeg at bede,
 Til Helgenerne og den gode Aand,
 Dg ofte syntes mig den var tilstæde,
 Dg rørte lønlig ved mit Perlebaand;
 Men derfor lod jeg dog ei af at quæde
 De gamle Sange, og med vante Haand
 Jeg rørte Harpen tit i Aftenstunden,
 Til Qvad om Guderverdnen, som var svunden:

"Min anden Fader — du hans Navn vist hørte,
 Den høie Thorkild nævntes han paa Jord —
 Med Pilgrimsstav til Jesu Grav mig førte,
 Derfra han med mig paa sin Ganger soer.
 Jeg dvæled tit og Harpen for ham rørte,
 Jeg hørte Eventyr i Syd og Nord,
 Jeg lyttede til Skotlands Homerider,
 Og hørte Volas Qvad om Afers Tider.

"Men lytted jeg for glad dertil og længe,
 Og saae jeg Geister i de dunkle Skyer,
 Greb sværmende jeg i de gyldne Strænge,
 Og drømte om de gamle Eventyr;
 Saa bad han mig igjennem Skyen trænge
 Til Aanden, som paa Dødens Vinger flyer
 Høit over Stjernerne i Ætherzoner,
 Og lytter til Cherubers Hymnetoner.

"Paa hine Toner hørte jeg og gjerne,
 De smelted sammen med min Harpeklang;
 Jeg skinted glad Seraphen i det Fjerne,
 Hvor før fra Helicon Camoenen sang;
 Men sagde Thorkild: "see! der faldt en Stjerne,
 Mod den Cheruben Luesværdet svang. —"
 "Da — gyste jeg, og kunde meer ei svinge;
 Thi Glædens Lyd forstummed paa min Tunge.

"Og naar han om de faldne Engle talte,
 Om deres frække Lid og onde Fryd,

Dg naar han deres Første mig afmalte,
Hvor lumst han lurar paa den svage Dyd;
Da Laarer tit min bange Stemme qvalte,
Da hvisled Slangen fælt til Harpens Lyd,
Dg tryede jeg til Thorkilds Bryst fortrolig,
Selv han mig syntes fremmed og urolig.

"Hvorpaa han grubled kan jeg dig ei sige,
Hans Væsen kjendte jeg tilfulde ei;
At han var meer end andre Dødelige
Det Verden vide maa saa godt som jeg:
Blye fulgte jeg ham, en ukyndig Pige
Paa underfulde, ubekjendte Vei,
Jeg elskede hos ham den ædle, høie
Den store Sjæl, som tindred i hans Nie.

"Jeg saae ham stedse kæmpende med Sorgen,
I hver en Kamp uovervindelig,
Jeg elsked ham fra Livets gyldne Morgen,
Dg jeg skal elske ham evindelig;

Men Noget blev mig stedse dog forborgen,
 En Hemmelighed skjulte han for mig,
 Den syntes med hans Skjæbne fast forbunden.
 Og tit forlod han mig i Midnatsstunden.

"Hvor da han var jeg aldrig fik at vide,
 Og aldrig heller spurgte jeg derom;
 Tit naar han sad fortroligst ved min Side,
 Han pludselig blev taus, naar Natten kom;
 Da kunde han min muntre Sang ei lide,
 Da leed han kun en Psalmes dyb og from,
 Jeg sang: O! Gud giv os en salig Ende! - -
 Og saae tit Taarer Heltesiet blænde.

"Og i hans Skjold stod Numer om et Billed,
 Et Dødninghoved og to Dødningbeen,
 Som Livens Glas og Korsets Tegn fremstilled;
 Sort var hans Harnisk, sort var Sangeren;
 - - Dog nei, for mørkt jeg maler dig hans Billed:
 Skjönt var hans Ansyn, skjönt som Himmelen,

Naar gaadefulde Skyer den fordunkle,
Mens blege Nordlys over Grave funkle."

Opmærksom hørte Viduvel den Tale:
En saadan Mand han ofte havde seet;
Men kun i Drømme, i de gyldne Sale,
Hvor Søvnens Engel havde ham henledt;
I fjerne, ubekjendte Blomsterdale
Han havde ofte Armene udbredt
Imod den sorte Ridder, og den liden
Forunderlige Mse, som gik ved Siden.

At ei det var den blomstrende Blondine,
Som nu han taled med, det saae han vel;
Him havde ei den høie græske Mine,
Ei dennes Livlighed; men mere Sjæl.
"Hvad er dit Navn" — han spurgte — "Seraphine"
— Var Pigens Svar — "saa kaldte til mit Hæd
I Daaben Thorkild mig i fromme Tanke,
At jeg en Seraph vil paa Jorden vanke.

"Det vilde jeg og gjerne, hvis jeg kunde;
Men af! ei Hjertet jeg betvinge kan,
Det synes stedse at tilbagestunde
Til Barndomstroen og sit Fædeland;
Og tit forgjæves mine Taarer runde,
Naar ei jeg til det Offer var istand,
Som syntes Thorkild vigtigt — at forsage
For Himlen Jorden i sin Ungdomsdage."

Den Skønne taug, og hendes Hjerte blødte
Ved Thorkilds Savn; den Yngling sukede med;
Dog snartlig paa et Eventyr han stødte,
Som rev ham ud af hans Sørgmodighed:
Til Pigens Forsvar ham en Ridder nødte,
Som længe ublu ved hans Side reed,
Og fræk paa den Blufærdige henstirred,
Som til sin Ridder klynged sig forvirret.

"Hvad vil du?" — raabte Vildsvælt med Harme

"Din Nærhed, Ridder! volder os Besvær."

”— Hvo af os to den Jomfrue skal omarme,
Derom jeg spørge vil min Landse her.” —
Ved disse Ord optændt til ædel Vårme,
Drog Ynglingen sin Faders brede Sværd;
Sin første Seir han haabed nu at vinde,
Og drabelig stoi Fjende imod Fjende.

U n d e n S a n g .

I Skoven, hvor vi Ridderne forlode,
Som kæmpende imod hinanden soer,
Fra Hedenskabets Tid en Trolldmand huede
I et fortryllet Slot, dybt under Jord;
Man nævned Pystrich ham, og Mange troede,
Han var en Jette, sexten Alne stor;
Men at han var en Dværg, heelt grim og liden,
Har mange sandrne Vidner sagt os siden.

Den lille Trolld sit Hoved just fremrakte
Af Jorden, da han hørte Daabenlarm,
Og mærked snart, hvad denne Strid opvakte
Var Pigen med den skønne Lilliebarm;
Til hende nærmed han sig skjult og sagte,
Og bortrev hende hastig i sin Arm,
Og da vor Ridder havde Seier vundet,
Det skønne Tvistsens Vble var — forsvundet.

Men i en Borg, af drevet Guld opbygget,
Var Seraphine pludselig hensat:
Med Edelstene Loft og Muur var smykket,
Som lysned koldt, lig Stjernerne ved Nat;
Ehi, Slottet laae af Jordens Mulm omskygget,
Af Solens Ild og Maanenskin forladt,
Og ingen venlig Himmel der sig hvælved;
Den Skjønne saae sig tiskold om og skjælved.

Hun længe gik omkring i Slottet eene,
— Saa syntes det; men Trolden fulgte med,
Usynlig, skjult i Glands af Edelstene,
Han agtsom fulgte hvert af hendes Tred;
Fra Borgens Hvælving og fra Lundens Grene
Han gjennem Dyrstraaler skimted ned,
Og saae hvor hun forundred sig, og studsed,
Hvor trindtom en forstenet Verden blussed. —

Alt hvad hun havde seet paa Jorderige
Hun i en Mikrokosmos skued her,
Ei blot det store Steen- og Plante - Rige,
Men Fugle, Dyr og selve Mennesker;

Dog kolde, stumme, ubevægelige
Stod rundt omkring de tusind Skikkelser,
Dg stirred flist den Fremmede imøde;
Som ængstelig agnded midt iblandt det Døde.

Hun kunde længe ei det Syn fordrage:
Med al sin Skønhed det dog pînligt var;
Thi Konsten maatte her saa stærkt bedrage,
At Skinnets Virkeligheds Stempel bar;
Dg ei hun kunde trække sig tilbage,
Trindtom en bød, fortryllet Verden var —
Da vidste hun ei andet Raad, end græde,
Dg susked selv, at — Trolden var tilstede.

"See! al den Herlighed jeg dig vil give."
— Med disse Ord han atter synlig stod
For Pigens Blik — "hvis du vil hos mig blive,
Dg være mig af Hjertet huld og god;
Et Smil af dig skal underfuld oplive
Min døde Verden; see! jeg for din God
Jo ikkun om et venligt Blik dig beder,
Dg hvad du vil, jeg med et Vink bereder."

"Ja vil du med et Smil dig lade nøie,
Dg aldrig fordre mere — svared hun —
Saa skal jeg dit beskedne Ønske sige,
Men — frels mig fra din Billedverden kun!"
Paa Trolden her hun saae med venligt Nie,
Han vinkede — og i den samme Stund
Den piinlige Fortryllelse ophørte,
Dg Træer, Dyr og Mennesker dem rørte.

Ja Stenene selv syntes at fornemme
Et virksomt Liv i deres stille Glæds,
Dg gylbue Fugle sang med Sølvstemme,
Dg slagred om i Skovens grønne Krands;
Da syntes Nigen al sin Sorg forglemme:
En livlig Verden stod for hendes Buds,
Som mod den store vel var dunkel, lille,
Men dog bar Præg af samme store Snille.

Her saae hun Dyr, som kun i Konstens Rige
Afsbildede paa Jord hun havde seet:
De Gamles Sphinxer og de underlige
Forblandinger af Dyr og Fugl i Eet;

Det Fabelagtige og Virkelige
Var blandet her; ja selve Mennesket
Fremtraadte kæmpestor, som kaldt tilbage
Fra Kraftens Tid og Hedenoldets Dage.

Heroer saae hun vandre for sit Øie
Med ædel Kraft i Mafsyn og i Gang,
Lig dem, som fordam gik fra Romas Høie
Med Ørnen ud, og Verden undertvang;
Her hørte hun ei Smaaahedsgeisten støie,
Men vældig lød den dumpe Daabenklang,
Og hist og her en stille Qvindeskare
Til deres Gunders Altre Ved henbare.

Fra Altrene de høie Flammer stege,
Her svæved Piger hen i hellig Dands,
Hist saae hun Ynglinger i Kredsen lege
Som i Olympia for Wrens Krands,
For Alderdommen de ærbødige vege:
En Ddng, blandet paa den ydre Sands,
Men med det dybe Blik i Aandens Nige,
Til Harpen sang for Yngling og for Pige.

Det var som hørte hun de gamle Toner
Om Ilium og om Odysseus Tog,
Om Jordens Kæmper, og om Himlens Throner,
Om ham, som Skæbnens store Vægtstkaal vog;
Ja selv fra Nordens sjerne, vilde Zoner
Hun saae hvor Heltene til Valhal drog;
Hist synes hun Mæroneren fornemme,
Og her hun hører Conas stærke Stemme.

Hun seer ham ved Malvinas Haand henrave,
Den blinde Barde, i den mørke Nat,
Blandt sine Fædres gamle Kæmpegrave
Han uden Gud staaer sørgende, forladt;
Kun om den Kraft, som Tidens Dnm kan gnave,
Hans Oldtidsharpe toner vildt og brat;
Mens Vanden, svøbt i Skyens dunkle Klæder,
Henover Gubbens Isse flyer — og græder.

Han gaaer forbi. — En Kvinde Harpen rører,
Det coner dumpt, som en Orkan fra Nord,
Et sølsomt Qvad om Nørnerne hun hører,
Og lytter til de underfulde Ord:

En mægtig Haand den gamle Tid afflører,
Den ligger i sin Gødsel kæmpestor;
Hun skuer Afers Kamp og Surturs Flamme,
Seer Vola læne sig til Afsens Stamme.

"Er det en Drøm? — udbrød hun — Nei, jeg skuer
Med aabne Øine et fortryllet Land;
Hvor er jeg? — under det Forgangnes Buer?
Mon Tidens Strøm tilbagerulle kan?
Forunderligt! — kan længstudsliste Luer
Naany opildne? er en Kraft istand
Til alle vante Syner at udrette,
Og i en hends Øldtid mig hensejtte?"

"Tvivl ei paa Muligheden! — Erolben svared —
Du seer du grant Alt hvad du drømte før,
Jeg ved min Konst dit Øie har opklaret,
Og du har seet, at Intet ganske døer;
Det gamle Liv har her sig aabenbaret,
Det laae nedssunket under Tidens Stør;
Men Konstens Haand dens Forhæng kan bortdrage,
Og falde det hensejnte Liv tilbage."

Mens Dværgen taled saa, hans Hoved hæved
Sig høiere, hans Vært blev ædel, stor,
Om bredden Skulder hvide Loffer svæved,
Og Gunter fra hans mørke Øie soer;
Glad Pigen saae Forvandlingen og bæved,
Hun neppe sine egne Mine troer:
Den gamle Thorkilds Skabning hun gjenkjender,
Og Gjøgleriet hendes Syn forblænder.

Hun seer hans Ansyn, kjender grant hans Stemme,
Hun tvivler — vasker — breder ud sin Arm,
Hun tør ei troe, hvad hun saa klart fornemmer,
Men seer ham — og maa synke til hans Barm;
Og ved hans Bryst hun alle Tvivl forglemmer,
Hun nævner, favner ham, fast elffovsvarm.
Men Trollden drager sig sin List til Nytte,
Og tænker paa at sikkre sig sit Bytte.

"Ja jeg er Thorkild" — siger han, og trykker
Den arme Pige tæt til troløst Bryst —
"Her steg jeg ned blandt Hedenoldets Skjegger,
Her vandrer jeg paa mine Fædres Kyst;

En Talisman vor Lykke her betrygger,
Her skal vi nyde fjerne Selters Lyst:
Derpaa jeg grundet alle mine Dage,
Ved Kunst at sætte mig i Tid tilbage.

"Dhi længe saae jeg hvordan Korsets Hære
Udslettet Heltelivet trindt paa Jord,
Jeg selv var smittet af den skrantne Lære,
Dg drømte mig en kristen Ridder stor;
Men saa at kæmpe for en Guddoms Ære,
Er mindre Dyd, end fromme Munkes troer,
Dg stedsse bede, sukke og undvære
Kan ingen Heltetroe og Idræt være.

"Jeg længtes altid efter hine Dage,
Som før min Fødsel herligt rullede hen,
Jeg sølede mig en Fremmed blandt de Svage,
En Kæmpesøn blandt fjælne Christenmænd;
For sildig født, jeg ønsked mig tilbage
Til det Aarhundred, hvor jeg hørte hen,
Dg tit, naar Geisterne ved Midnat spogte,
Jeg gik til Gravene og Nisbdom søgte.

"Dg der, af Nattens store Mand omsuset,
Jeg stirred paa Naturens lukte Bog,
Jeg præged Biffre hemmelig i Gruset,
Dg grundet længe, før jeg den opflog;
Da læste jeg — og tumlede beruset
Til Underverdens hemmeligste Krog,
Hvor Livets Kjærne gjennem Stoffets Furer
Udvipler evigvirkende Naturer.

"Her saae jeg Himmelens og Jordens Hjerter,
Dg hørte Verdens store Pulse slaae,
Jeg sinebde eet Grundstof, som fortærte,
Dg eet, som til Fortærelse der laae,
Dg Kraftens eene Dobbelthed jeg lærte,
Saae Livets Funke af dens Kamp udgaae,
Som Sten og Staal kun gnistre kan tilsammen,
Saa laae i Kraft og Stof foreenet Glammen.

"Dg klart jeg fattede det store Vene:
Af samme Rod det sprang mangfoldigt ud,
I tusind Verdens Millioner Grene,
I tusind Grene Myriader Stub,

↓
 Og i Metaller, Planter, Dyr og Stene
 Gled samme Verdenslivsstof, samme — Gud,
 Og Stof i Vand og Vand i Stof sig tabte,
 Og Liv, med Død formålet, selv sig skabte.

”Og Livet saae jeg Verden gjennemflyde,
 Og selvoprunden synke i sig selv.
 Jeg voved Nummets Gravsteen at opbryde,
 Og under den sled Tidens store Elv;
 Her vilde Sandhedsdragen mig forbyde
 At trænge videre; — den raabte: skælv!
 Men da affvoer jeg Faderen og Sønnen,
 Og Vanden — og Erkjendelse var Lønnen.

”Og Dragen viste mig de store Skatte,
 Som i Martusfinder den ruged paa;
 Men som du først med mig kan see og fatte,
 Naar du det gamle Nag vil sønderflaae,
 Det Nag, som Frygten over Jorden satte,
 Da svag den selv ei Skatten kunde naae,
 Og luffede af Nid Forstandens Nie,
 Og bød den for sit eget Kors sig bise.

"Trøe mig kun, Seraphine! — jeg har prøvet
Det falske Guld, før jeg bortkasted det,
Nu naar jeg selv min egen Tanke daved,
Mig Aaget tyktes mildt, og Byrden let;
I Blindhed jeg kun Ledebaand behøved,
Og Styttestav kun, medens jeg var træet;
Men Hver som seer og selv kan fremadtrænge,
Kan uden Savn den mere Stav bortslænge.

"Nu du nu og Autoritetens Lænker!
Og vær dig frit med mig i Konstens Land!
Hvor Aagets Træe os gyldne Frugter skænker,
Og Livet fylder Bægre til dets Rand;
Hvad Tanken avler selv, naar frit den tænker,
Den frie Haand i Værket føde kan,
Og blandt det Slæbte ingen Kraft sig taber,
Som fri sig kjender selv og Verdner skaber.

"Men først maa du Materien erkjende,
Du skal Naturens skjulte Værksted see,
Der vil ei Efterskæmmelsen meer dig blænde,
Først vil du gyse, siden vil du lee,

Dg mægtig dig mod Verdens Hjørner vende;
Dg hyde hvad du vil, — og det skal see;
Ehi Hvo, der see det Heles skjulte Traade,
Kan over alt det Mandeløse raade.

"Derfra du skal i Mandens Værksted træde,
Dg større Gaader der dig løses vil;
Der skal du herse over Sorg og Glæde,
Indbildningens og Lidensthabens Ild,
Der skal du see den store Dankeskæde,
Hvoraf du løse kan og seie til,
Dg Leddene i tusind Former danne,
Dg Lid og Dum i skjønne Konster blande.

"Af Formens Forraadskamre skal du tage
Hvad Skjont dig tykkes fra hvert Old, hvert Sted,
Som Sandhedsflor det Galste skal behage,
Naar du at vælge og adskille veed;
Dg Værket skal din egen Sands bedrage,
Dg Nydelsen ei svækkes skal derved;
See! jeg skal vise dig en større Prove
Paa hvad Erkjendelse med Kunst kan øve."

Forundret hørte Pigen Dværgens Tale:
 Et Thorkilds Løfter, men hans Næst det var:
 Med skønne Farver vidste han at male
 Sin Trylleverden; tindrende og klar
 Sad Konstens Demant i de gyldne Sale,
 Og Alt hvad yndigt Phantassen har
 Af Drømmeverdner eller gyldne Læder,
 I Sandheds Dragt for hendes Blit fremstrider.

Gaalunde af Fortryllelser omgivet,
 Hensviret i et længstforsvundet Nid,
 Af Glandsen blændet, som fra Hedninglivet
 Fremstraaler stolt, men i sin Glimmer fold,
 Den arme Pige vakkede som Sivet,
 Beaandet af den ondskabsfulde Trold,
 Som pegende fra Billed hen paa Billed,
 Med sagre Synet hendes Sind forvildede.

Glad seer hun atter sine Barndomsdrømme,
 Hun vandrer atter i sit Fødeland,
 Hvor Nereider sjungende henvømme,
 Mens Cypria bestiger skumklædt Strand;

Zephirer boltre sig i Lustens Strømme,
Let styrer Helios det gyldne Spand,
I Skoven spøge Sylpher med Dryader,
Her titter Faunen, Nymphen hist sig bader.

Høit fra Olymp den store Zeus nedblinker,
Ved Siden Here majestætisk staaer,
Med Nektarskaalen Hebe barnlig vinker,
Herales leger med de gule Haar;
Ned til sit Værksted travl Hephaistos hinker,
Og Ceres med sin Krands til Jorden gaaer;
Men ubefymret for den nedre Moie
Glaaer Musagetes Harpen i det Høie.

Her Helicon og hist Parnas sig hæver,
Der Guden staaer i Pieriders Chor,
Og Himlens Fryd i høie Toner svæver
Henover den ungdommelige Jord;
Harmonisk Daphnes grønne Loffer bæver,
I Dands Chariten Myrthekrandsen snoer,
Høit ryster Hippogriffen sine Vinger,
Og Konstens Kilde ved dens Fod fremspringer.

Nu Seraphine ned til Hades stiger,
Dib vugger Charon hende paa sin Baad,
Der vandrer hun i de Hensarnes Riger,
Dg seer en Skygge af hver Heltedaad;
Vemodig hun til Lethes Bølge higer,
Den brat bortruller Jordens Fryd og Graad;
— Nu er den gamle Gunderverden founen,
I Østen er en anden Dag oprunden.

— Høit hviler Zebaoth paa Himlens Throne,
Dg Logos sidder ved hans høire Haand,
Serapher og Cheruber dem omtone,
Dg over Verden svæver Kraftens Aand;
Nu seer hun Engle gaae fra Morgnens Zone
Med Rosenkrands og med Perlebaand;
Mens Synderne for deres Helgner knæle,
Madonna beder for de arme Sjæle.

Hist seer hun dem igiennem Skjærtstild gange,
Dakt ved Vasunen af den dybe Blund,
Til Dommen gaae de skjælvende og bange,
Med Peterspenning i den blege Mund.

— Paa Jorden ere Fristelserne mange,
Der gaar Dæmonen med sin sorte Hund,
Der spøge Gjensærd om ved Midnatstide,
Og Knokkelmanden gaar ved Syndens Side,

Og see! nu aabner Helved sine Porte,
Hun de Fordømtes Flammeverden seer,
Der hvile Slanges guistrende og sorte,
Der hyle Bløden høit, og Jamren — leer.
Her skjælved hun. - - "Du maa ei ængselig worde,
Det er kun Billeder og Intet meer,
Saa snart jeg vinker, sluktes Helvedsflammen,
Et Pust — og Himmelthronen styrter sammen.

"Alt hvad vi male os paa Tidens Strømme
Den Haand kan knuse selv, som Liv det gav,
Har du forglemmt, at det er tomme Dromme,
Zeus og Jehova, som det svovlblaa Hav:
Lad kun de gyldne Stjer om os soomme!
Og lad os smykke vore Gunders Grav!
Vi kan os ved det skønne Tant dog fryde,
Imedens vi os selv i Værket nyde."

Saa tænkte Dværgen Pigen at bedrage,
 Alt selv det Helligste blev Gøglespil,
 Som kun kan Sands og Phantasie behage,
 Naar Kløgt og Kunst har dannet det dertil,
 At naar der intet Helligt var tilbage,
 Han kunde puste op den skjulte Ild,
 Som i de bedste Hjerter sig indsniger,
 Og lønlig efter ydre Næring higer.

Den Kjærlighed, som hun til Thorkild næred,
 Var i sin Fødsel barnlig, stille, from;
 Men som det unge Blod i Hjertet gjæred,
 Den ubevidst i sølsom Blanding kom
 Med Tølelser, som Englen selv beinæred,
 Der, i sin første Uskylds Helligdom,
 Trofskyldig, ei om Lidenskaber drømte,
 Som skjult og medfødt gennem Blodet strømte.

Og derpaa var det Pystrich listig bygget
 Sin Helvedsplan, derfor han skjulte sig
 I Thorkilds Skikkelse, og Gubben smykket
 Med Ungdomspræg, dog saa umærkelig,

Alt Sølvverlofferne, som før betrygged
Den søde, søvrmende Ufskyldighed,
Blev, som hans Mafyn, stedsø end de samme,
Kun Blikket brændte vilbt i syndig Flamme.

Han hendes Troe paa Gud og Christ mon rokke;
Alt hendes Fod paa Afsøtens Slange gled.
Hun lod sig af dens gyldne Webler lokke,
Alt skulde hun aflægge Trolben Sed;
Da hørte hun en hellig Kirkeflokke
Fra oven underfuldt at tone ned,
Og ei hun kunde Trefferen affværges,
Men bad ham hendes Troe og Ufskyld værges.

Og pludselig et Lys randt op for hende:
Hun saae en Afgrund aaben for sig staae,
Et mere kunde Kogleriet blænde,
Den lede Dværg hun gjennem Masken saae;
"O! Thorkild, kunde jeg dig saa misfjende?
En Dævel havde dine Klæder paa;"
Her saae hun grønt hans ondskabsfulde Bliffe,
Og raabte: "Satanas! jeg sværger iffe."

"Ham er jeg vel ei — lod en hæslig Stemme,
Dg Pysstrich stod der i sin egen Dragt —

"Men trodser du mig, skal du snart fornemme,
At jeg saavel har som min Fyrste Magt."

"Blig fra mig! — svared hun — jeg kunde glemme
Selv Liden, som mit Bæsen har frembragt;
Men fra min Himmel skal du ei mig drage,
Dg ei min Troe og Kjærlighed borttage.

"Du myrde kan den værgeløse Pige,
Ei selv jeg kan din Trolddomsmagt modstaae;
Men jeg en Frelser har i Himlens Nige,
Hvis blotte Navn kan dig til Jorden flaae:
Jeg veed et Tegn, hvorfor hver Trold maa vige,
Grist Himlen ei! og lad med Fred mig gaae!"

"Nei — torbued han — du i min Arm skal blive,
Skal jeg af Himlens Kæmpesavn dig rive."

Hu slog hun for sig Korsets Tegn, og nævned
Det Navn, som Hver skal knæle for, som boer
I Himmel og paa Jord — og Fjeldet revned,
Dg Trolden skiald — og Pigen fra ham foer.

Han fulgte hende, og besøder og støvned,
Vel hundred sorte Geister op af Jord;
De hujende fløi gjennem Vjergets Side,
Den arme Flygtende at sønderflide.

Igjennem Luften Troldefværmene susse,
Og sprængte fra sig Gift og Helvedild;
Men han, hvis Navn de stolte Sjæle knuste,
Sin bange Flygtning vist beskyttede vil:
Mens Stormen over hendes Hoved brusste,
En Hule bedende hun flyede til;
— Alt hundred dybe Trappetrin hun talte,
Da over hende sig — en Kirke hvalte.

(Den stod end fra de første christne Tider
I Jorden skjult og utilgængelig,
Af Sjæle hegnet trindt paa alle Sider,
For Evigheden byggt uroffelig;
Mens Sol og Maane over Jorden glider,
Mens Slægter verse, Tid fortærer sig,
Mens Elementer styrte hvad de virke,
Staaer uomstyrtelig den skjulte Kirke.)

Der kan vi nu vor Flygtning tryg forlade;
 Der hun et Fristed for den Dnde fandt;
 Men havde hun paa Sjælen taget Skade,
 Hvad gavned det, om hun en Verden vandt?
 Her saae hun Himmeldøren sig oplade,
 I Jordens Skjød hun glemte Jordens Tant;
 Snart — haabed hun — er Prøvestunden omme,
 Og ventede stille paa sin Engels Komme. —

-- Men Hvo var vel den ubekjendte Ridder,
 Som vi med Vidurrelt i Kamp forlod?
 Han er berygtet end fra hine Tider,
 Som Ridder Rød for Svig og Overmod;
 Ved Argelift han bleven var Besidder
 Af Alderdommens herligste Alenod:
 Den Ring, som Davids Søn engang har baaret,
 Da han til Anders Fyrste blev udlaaret.

Den aldrig nogen Gletterer tilhørte,
 End Ridder Rød: kun Dndt han tænkte paa,
 Selv grim, han mangen Skjønhed dog forførte,
 Som mægted ei hans List og Magt modstaae;

Thi hvad den lavere Natur oprørte
I Ringens enge Kreds forborgent laae,
Saavelsom høiere Naturers Kræfter,
Som Mennesket forgjæves forsker efter.

Saa snart han saae den skønne Seraphine,
Oftændtes onde Lyster i hans Blod,
Dg altid søled han som Helvedpine,
Naar nogen Kraft hans Djævelsfryd modstod;
Nu da han hørte Quærnebider hvine,
Dg selv hans Talisman ham her forlod,
Han ileb bort paa Gjortefod hin snare,
Som altid frelste ham fra Rød og Fare.

Men Loveman gav ham ei Tid at vige,
Med vældig Fart den ham paa Ryggen sprang,
Dg kasted Høst og Ridder om tillige,
Saa Pantstret haardt mod Kampestenen slang.
Om Naade maatte Riddingen nu frige;
Men Viduvelt blot af Foragt ham tvang
Sit usle Liv med Ringen at betale,
Hvis Glands i Heltens Døie sig mon male.

Glad ved en Handel, hvorved dog var vundet,
 Han Geierherren Ringen overlod,
 Den sjældne Kraft, som med den var forbundet,
 Han bulgte nidst; og flux paa Hjortefod
 Han stot affled, til Angsten var forsvundet,
 Og Hævnen togte i det sorte Blod:
 Da skjar han Tænder, fæle Geber mumled,
 I røden Skjæg, og vild sin Ganger tumled. —

- - Forgjæves Viduvelt i Skoven ledte
 Den hele Dag om Pigen, som forsvandt,
 Til endlig Sagnet om den gamle Jette
 Og om hans Magt i Tanterne ham randt.
 Forgjæves maatte han med Raab sig trætte,
 Sig hverken Pige eller Trold indfandt.
 Mod Nuel han saae en gammel Qvinde ligge
 Ved Veien, og af Vandringsmanden tigge.

Medlidende sin Skjærv han hende rakte,
 Og spurgte, om hun ei hans Flygtning saae?
 Da reiste sig den Gamle op, og lagde
 Sin Haand paa Krykken, og ham svared saa:

"Vilb, skulde Gine paa din Idræt agte,
Vend om! hvis du Bestemmelsen vil naae,
Den, som du sørger for, er uden Fare,
Far fort! Gud kan nok Gine selv bevare."

Med disse Ord den Gamle sig bortvendte,
Dg hastig mellem Træerne forsvandt,
— Det var som hendes Nøst og Gang han kjendte,
Et Barndomsseventyr i Sind ham randt —
"Nu vel! — han tænkte — Hvo der saa dig sendte,
Dg Hvo du var, saa taled du dog sandt,
Den jeg ei finde kan maa Gud bevare;
Nu maa jeg til Kong Artus' Nige fare."

- - Han ileb mod det store Kongerige;
Snart i det Fjerne Kongestaden laae.
Paa grønne Høi en Stol foruden Lige
Udhuggen af en Marmelsteen han saae.
Her fik han Lyst af Loveman at stige;
Den store Steen han maatte hvile paa,
For derfra Land og Stad at overskue,
Som straaledede liig Guld i Solens Lue.

Om denne Stol der gik et Sagn i Landet,
At Ingen kunde nærme sig til den,
Hvis Dyd og Ufskyld nogentid var strandet,
Derpaa den var en mægtig Prøvesteen;
End havde Ingen Proven vel udfandtet,
Og havde hvilet der ufskyldig, reen,
Som ikke til en Koning stor var vorden,
Hvis Daad og Navn er vidtberømt paa Jorden.

Men frygtfom maatte hver Vanhellig vige
Fra denne store, underfulde Steen,
Og voved Nogen fræk den at bestige,
Som vidste med sig selv, han ei var reen,
Da saae man ham ei meer i Livets Rige;
Men hift og her et snehvidt Dødningsbeeh
I Græsset kunde Vandreren opdage,
Som jog med Skræk den Driftigste tilbage.

Dog Viduvelt sig tryk paa Stenen satte,
Og vidste ei, hvordan det med ham gik:
Det var som saae han alle Jordens Skatte,
Og som der laae en Verden for hans Blik,

Dg med sin hele Sjæl han syntes fatte
En Evighed som i et Øieblis,
Forunderlig sig Livet i ham rørte,
Dg idel Liv han trindt sig saae og hørte.

Han var saa glad, saa lykkelig tilmode,
Som ingen Konge paa sin Kongestol,
Dg store Tanker i hans Sind opstode,
De svæved Verden om fra Pol til Pol:
"See! — udbød han — hvor over Døde, Gode
Gud lader skinne ligeklart sin Sol,
Der skal den gode Ridder Landsen svinge,
Men dog den store Kjærlighed medbringe.

"Hvad Kald er skjønt, som ridderlig at færdes,
Dg slaae sig gjennem Verden som en Mand?
I Livets Kamp maa Kæmpedyden hærdes,
Alt den de mindre Dyder værne kan;
Det Smaa skal af det Store trygt omgjørdes,
Som Fjeldet hegner om det grønne Land;
O! Gud, lad mig en dygtig Ridder blive!
Saa kan du intet større Kald mig give."

Imens han taled saa, en Røst sig hæved
Til Harpeklang, og see! en Troubadour
Ved Hærens Fod i fed Begeistring bæved,
Lovsjuugende den evige Natur:
Hans Aand, som Englen, over Verden svæved,
Som, født med Vinger, flyer fra Evang og Buur,
Og søger Himlen, til den sig oplader,
Til Sangeren i — Ætherstrøm sig bader.

”D! Skjald — udbød vor Nibber — saa at siunge,
Og drømmende igjennem Verden gaae,
Naar tvangløs du kan røre Stræng og Tunge,
Det vist heelt skönt og lystigt være maa;
Men vorder dig ei Livets Pligter tunge?
Dets Skranker enge, og dets Sysler smaa?
Og lægger du i Graven dig saa rolig,
Som Bonden, der sit Brød fortjente trolig?”

”Hvorfor ei det? — var Skjaldens Svar — behøves
Da denne Sved nødvendig til vor Fred?
Kan Dyden kun ved tunge Pligter øves?
Og skal vi flæbe os til Salighed?”

Mon Nanden ikke ser i Trældom støves?
Naar blev den stor i travle Smaalighed?
Hvorfor skal vi saa fast til Jord os klynge?
Hvorfor skal Støvet i vor Flugt os tynge?

"Vi kan dog intet Paradiis os bygge
Udt vort Ansigts Svæb, hvor Tidslær groe:
Med Blomster kan vi os paa Reisen smykke,
Og til et bedre Eden vandre fro;
En Stund vi hvile kan i Myrthens Skygge,
Men heller ikke der er evig Nøe:
Paa Jorden herligst Laurbærkrandsen vinker,
Paa Himlen saligst Stjernekronen blinker."

-- "Ja du har Ret; thi Lauren Zelten pryder,
— Afbrød vor Midder ham — og den er skøn:
Dog derfor har de stille Vorgerdyder
Jo og i Gegekrandsen deres Løn;
Hver kraftig Jdræt Verden Frugter yder,
Og dem besjunger Musens muntre Søn;
Men hvad er størst, det Støre at udføre,
Hvad heller Tungen til dets Pris at røre?"

"Du taler som det sig en Ridder somner,
— Den Sanger svared — som en Digter ei:
Det Liv, som Verdenssjælen gjenhemstrømmer,
Gaaer herligt frem, men ad forskjellig Vei;
Du kæmpe kan, mens jeg om Kampen drømmer,
Du staaer paa Høien, ved dens Fod staaer jeg,
Men om du end paa Kongestol dig hæver,
Den mindste Fugl dog over Thronen svæver.

"Lad Borgeren sin Segefrands fortjene!
Hver ærlig Stræben er al Vre værd:
Vi Arbeidsmanden ei sin Løn formene,
Hvad enten Plovg han styrer, eller Sværd;
Lad Verden reise sine Dantastene
For den, som stærk de største Byrder bær;
Jeg Trællen kan saavelsom Fyrsten ære,
Men — vil ei Træl, ei heller Fyrste være."

Fortrydellig ung Viduvælt gjenmæled:
"For Kunst og Ælskhed er jeg ikke blind,
Mit Øie tit paa malte Helte dvæled,
Og Kæmpesange rørte tit mit Sind;

Men hvad der da saa ædelt mig besjæled,
Dg loffed Taaren ned ad hede Kind,
Det var ei eders vakre Egenstaber;
Men Daaden, som saa skönt I efteraber.

"Hvorlunde Farverne sig ret skal blande,
Hvor Meislen hæves eller synke skal,
Hvorlunde Ordene kan fløgtigst stande,
Dg hvor der er det rette Tonesald;
Dermed du gierne bryde maa din Pande,
Dg være Maler, Billedhugger, Skjald;
Men jeg vil heller saadan Daad fremtvinge,
Som Efterverdnen kan i Toner bringe."

"Net saa! — var Troubadourens Svar — du higer
Mod Vren, Ridder! som det dig anstaaer,
Dg ei fornærmer mig, hvad der du siger;
Thi meer paa Kamp end Konst du dig forstaaer;
Men viid: for Pandebrud Begeistring viger,
Dg troe ei, Konstneren til Arbeid gaaer,
Som Smeden, der et Glavind dig skal giøre,
Hvil gaaer, hvor ham hans Genius vil føre.

"Og naar han stille, drømmende sig hviler,
Troer derfor ei, at ørkesløs han er!
Paa Tankens lette Vinger bid han iler,
Hvor du henruller tunge Gjærninger;
— Mig synes Ridder! du saa ynksom smiler —
Er Tanker da ei Sjælens Handlinger?
Og tykkes de maaskee dig derfor mindre,
Fordi de virkes stille i det Indre?

"Men naar Ideen da i Form udbryder,
Naar synlig i et Konstens Værk den staaer,
Naar Massen en besjælet Kraft adlyder,
Og selv Naturen den tilhaande gaaer,
Naar Himlen selv med Jorden sammenslyder,
Og Tidens Haand til Evigheden naaer;
Er det da ingen Daad? og er den ringe?
Kan Sværdet noget Større da fremtvinge?

"Jo større Meget er, hvortil du stræber,
Jo større Tanken du fremtrylle vil,
Jo mindre Støv der ved din Palme klæber,
Jo stærkere og renere din Ild;

Des mindre er vist Byrden, som du slæber,
Des lettere din Kamp dig vorde vil,
Des meer er du med Konfineren beslægtet,
Om end det at — forstaae ham blev dig nægtet.

"Thi een er Kraften, som os fremad tvinger,
Og fælleds Krandsen, som vi stræbe mod,
Hvad enten jeg med Qvad den til mig bringer,
Hvad heller du den naaer med Sværdets Od;
Din Landse vilbt, min Harpe venligt flinger,
Min Vei er friset med — Roser, din med — Blod;
Gaaer du mod Øst, jeg vil mod Vesten vandre,
Men lad os venligt stilles fra hverandre!"

"Der er min Haand — tog Viduvels til Orde —
Du est en Aand af høiere Natur,
Du har din Plads forsvaret, som du burde;
Men rysted derfor ei min Robbermuur:
Fri skal min Flugt, og høi som din velorde,
Siig mig dit Navn an, ædle Troubadour!
Lad denne Ring om Viduvels dig minde,
Til vore Vei sig engang forbinde!"

Med disse Ord han paa hans Finger satte
Den Ring, som før fra Ridder Rød han tog,
Den herligste af alle Jordens Skatte
For hver, som ærlig den til Skjænk modtog,
Dens indre Værd ei Helten kunde fatte:
Lig Dufferen han Perlen blind opdrog;
Ohi sølsomt flister Lykken sine Gaver,
Og Skatte Ingen til sig selv opgraver.

"Jeg kan dig Guld ei til Erindring give
— Lød Skjaldens Tak — kun de Kjærminder blaa
Jeg fra Naturens Moderbarm vil rive,
At de om Theobald dig minde maae;
Forvar dem vel, imens de er ilive!
Huff, naar du møder deres Søstre smaa,
Alt Salomon i sin gyldne Klæder
Var ei saa skjøn, som Blomsten, du nedtræder.

"Vebreid den ei, at Frugter den ei yder,
Og ei bevæger sig til Verdens Gavn;
Med Himmelfarver den dog Jorden pryder,
Og dufter sødt, og lover Herrens Navn;

Om Ingen seer den, ingen Haand den bryder,
Saa seer dog Gud den i Naturens Favn,
Og søsterlig den os imøde smiler,
Naar vi ved samme Moderhjerter hviler.”

Saa taled Troubadouren og bortvanked
Og fra det Fjerne end hans Harpe lød,
Besunderligt vor Ridders Hjerter banked,
Med ad hans Kind en Taare langsomt flød;
Han i en Krands de smaa Kjærminder sanked,
De smilede end saa sødt i deres Død;
”Gud! — tænkte han — o! lad mig døe saa rolig,
Naar jeg har kæmpet ridderlig og trolig!”

End sad han taus, og saae sig om saa vide,
Da inst Kong Artus med sin Ridderhær
Fra Leding drog, og saae den Yngling sidde
Paa Kongestol, i Solens Aftenfjær;
Hans Dine tindred som to Stjerner blide:
”Er det en Engel, som har sat sig der?
— Var Kongens Ord — mit Die neppe taaler
Den Glands, hvori hans Skjønne Afsyn straalere.”

Da Viduvelt paa Ridderne sit Die,
Han tøved ei, men sprang paa Loveman,

Han deres Antal vødsed ei saa nsie;
Men vilde mod dem Alle holde Stand.
Da saae han fredelig sin Landse brø,
Og til ham nærme sig en Ridderemand,
Som bød den Fremmede velkommen være,
Og hilfed ham i Kongens Navn med Ære.

”Kong Artus — sagde han — Guds Fred dig sender
Her ved en Ridder fra det runde Bord,
Og skøndt han dig af Navn og Byrd ei kender,
Han seer dog din Bestemmelse er stor;
Ehi hvad der ei i hundred Aar sig hænder,
Med dig har hændet sig” — med disse Ord
Paa Kongestenen faldt den Ridders Blikke;
Men Viduvelt forstod sig Tale ikke.

Med Ridderen til Kongen han sig vendte,
Som ham med venlig Gjæstfrihed modtog;
Og hvad der sig fremdeles med ham hændte
Med gyldne Tiffre staaer i Tidens Bog. —
-- Men nu vi Thorkild paa hans Flugt indhente!
Og see hvorthen han med Balsora drog,
Som paa sit Luftskib ham fra Jorden hæved,
Og over Bjerg og Bølge med ham svæved.

Tredie Sang.

Se dit paa et Sveitherbjergs den stolte Tinde,
Men i et Nonneklosters fromme Lye
Saa nu den unge Morgenlænderinde,
Dg stirred hen i Aftenens gylbne Skye:
Her vilde hun de Christnes Frelser finde,
Dg til hans Kors i stille Andagt tye,
For klart igjennem det Guddommelige
At see det store Spil paa Jorderige.

Her mellem Skye og Himmel, i det stille,
Høitidelige Klosters milde Skjød,
Med Himmelen hun sig forsoner vilde,
Dg see hvor den med Jorden sammenskjød;
Thi sølsomt saae hun Livets Farver spille,
Dg skönt, men vildsomt, Straalerne sig brød,
Dg længe ledte barnlig hendes Øie
Om Lysets store Udspring i det Høie.

Paa Veien havde hun med Thorkild talet
Om Christnes Troe, og om den hvide Mand,
Hvis Billede en Pilgrim hende maaled
Saa skjønt engang i hendes Fødeland.
Hvor underfuldt han Hjerterne huspaled,
Hvor mægtig Sjælene han frelse kan,
Det vidste hun; men hvor han var at finde,
Det vidste ei den Morgenlænderinde.

Da sagde Thorkild: "i den bunte Brimmel,
Som tumler sig paa Livets vilde Strøm,
Der speiler sig vel og den lyse Himmel,
Men flygtig kun, og som en Ydersøm
Af Herrens Klædebon, en liden Strimmel
Vi skimte dunkelt kun, som i en Drøm;
See! derfor maa den stille Andagt bygge
Sin Hytte fjernt i Censomhedens Skygge.

"Affondret fra den store, travle Skare
Af Menneffer, som paa den brede Stie
Med tomme Buxer gjennem Verden fare,
Ukjendt med Livet, til det er forbi,

Adskilt fra dem kan Sjælen kun bevare
 Sin Gjenklang af den store Harmonie,
 Som i den dybe Længsel os er givet,
 Hvis Stræben higer opad efter Livet.

"Se! derfor skjuler sig i Palmens Skygge
 Saa mangen Gensboer trindt paa Jord,
 Og Munkene paa fjerne Bjerge bygge,
 Og Nonnen eensom i sin Celle boer :
 Der kan en himmelsk Brudefrands betrygge
 Den bange Ustyld, som i blysomt Flor
 Den frække Jordsøns Blitke vil undvige,
 Og reen indvie sig til Jesu Rige.

"Hvad en usynlig Haand har hisset skrevet,
 Med Stjerneskrift om Aandens Fødeland,
 Om Kjæden, som vi selv har sonderrevet,
 Og aldrig mere sammenlænke kan,
 Om Livet, som en Gaade os er blevet,
 Og som kun Ven at tyde er istand,
 Om Korset, som det er saa let at bære,
 — Det kan blandt dem en hellig Bog dig lære.

”Vel ligger den forseglet for vort Nie,
 Vel har den Biffre, som vi ei forstaae;
 Men naar vi os med Andagt for den bste,
 Og stirre med ensfoldig Troe derpaa,
 Da løsnæs Seglet, og fra Østens Høie
 Udstraalet Lys, hvor før vi Mørke saae,
 Og hvor den store Hemmelighed hviler,
 Igjennem Skyen Naadens Engel smiler.”

”O! — brød Dalsfora ud — o! lær mig tyde
 Den underfulde Bog! — o! viis mig hen
 Til hine fromme Søstre, som bortflyede,
 Til uskyldes Fristed fra Forsølgelsen!
 Ved deres Barm min Længselstaare flyde!
 Kun de alene kan begribe den,
 Som selv undveeg den Lust, som Lillien dræber,
 Der reen i Qvindens Sjæl mod Himlen stræber.”

”Dit fromme Puske, Barn! jeg vil opfylde:
 Paa Bierget hist St. Peders Kloster staaer,
 Der kan du dig i Fred og Andagt hylle,
 Mens jeg om i den vide Verden gaaer.”

Vi Alle Herren Liv og Kræfter skylbe,
Held Hver, hvis Offer høit mod Himlen flaaer!
Tænd dit i Hjertet! sold du dine Hænder!
Jeg mit i Verden paa — Ruiner tænder.”

Saa havde Thorkild med Balsora talet,
Mens de imellem Skye og Stjerne gled;
I Sjælens Speil sig Klosterlivet maalede
Saa elskeligt. — Af Glæde Pigen græd,
Da Snekken over Alpekirken daled,
Og drømmende om Evighedens Fred
Hun hørte førstegang hvor Messefangen
Sig blanded høitidsfuld med Klokkelangen.

Ved Qvel hun nu de samme Toner hørte
I Solens Aftenglands paa Biergets Top:
I Øst sig Stjættens Dronning bleg tilslørte,
Men blidelig randt Aftenstjernen op;
Forneben sig den lille Verden rørte,
Foroven rullede Demantteltet op;
Ved Thorkilds Side sad hun som en Engel,
Og leged stille med en Lilliestængel.

"O! — jubled hun — hvor her er godt at være,
Det er som Himlen aaben for mig stod,
Her aander jeg i bedre Væsners Sphære,
Hist ligger nu den Verden, jeg forlod.
Hvad er vel al dens Herlighed og Ære,
Naar saa i Støv den ligger for vor Fod?
Og hvad er vi, mod ham, som Lillien klæder,
Og sørger for, at Ingen den nedtræder?

"See! under Islamismens Maanestraale
Jeg stod en Blomst kun, uden eget Værd,
Bestemt at ofre Ustylds Virakfskaale
Et til en Gud — til lave Menneſker,
Bestemt for Mandens Lyst at lide, taale,
Henkastet blandt et Harems Slavehær,
Jeg saae med Afsky de udstrakte Arme,
Og bad vor Allah naadig sig forbarme.

"Og Allah var det vist, som huld mig sendte
Sin fromme Pilgrim fra de Christnes Land,
Som ved sin trøstefulde Tale vendte
Mit Øie fra vor natindslørte Strand,

Dg lod i Vest mig Dagens Stjerne vente,
 Som engang oprandt over Morgenland,
 Men svandt, og maa nu stjern vor Himmel laane
 Et Gjenstik kun i Mahoms klege Maane.

"Hvor Solen daler over stille Høie
 Staaer Lillien tryk i Aftenstjernens Stjær,
 Her skal jo alle Knæ paa Jord sig bøie
 For Blikket, som de skjulte Længsler seer;
 Jeg troer det vist, at det er Allahs Bie,
 Som i den store Stjerne funkler her,
 Og gjennem Ørnen Christnomaden leder
 Til samme Gud, som vi med ham tilbeder."

"Ja — svared Thorkild — Lyset er det samme,
 Som vi ved Natten og ved Dagen saae,
 I Maarens laante Glands, i Solens Flamme,
 Og i Cometen og de Stjerner smaa;
 Fra samme store Fader vi nedstamme,
 Dog lige nær vi Alle ham ei staae;
 Men naar hans Sol den halve Jord oplyser,
 I Nattens Mørk den anden Halvdeel gyser.

"Dg tit er Nattens Timer sekellange,
Dg Dagen spinder i et Øieblik,
Da dvæler Duet, længselsfuldt og bange,
Paa Høien, hvor det sidste Glimt bortgik.
See! nu vil atter der en Dag bortgange,
Du kom at flue Herrens Afsejlsblik:
Hvor Sonnens Morgen-Aftenstjerne glimter,
I Vest du Faderen trefoldig skimter.

"Dhi trefold Lys fra Fadersiet straalet,
Naar selv Profeten, dødningsbleg og mat,
Med dunkle Lampe Tidens Gang udmaaler,
Dg skimter Evigheden i sin Nat;
Den fulde Glædes ei Støvet's Dye taaler,
Dg derfor spinder Herrens Dag saa brat;
Men Tressens Stjerne kan vi evig flue,
Dg aldrig flygter Aandens skjulte Due.

"Usynlig skal den om din Lindning svæve,
Dg vifte Taagen fra dit Dye bort,
Dg trostlig du til Lyset det kan høre.
Om Natten aldrig synes dig saa fort.

Dit Prøveaar du her maa eensom leve,
Jeg kaldes nu til andre Egne fort,
Om saa du Verden eller Gud vil tjene,
Skal ingen Dødelig dig det formene.”

Saa taled Thorkild, og han var — forsvunden,
Forladt sad Pigen der med Graad paa Kind;
Dog da den første Aare var henrunden,
Hun rolig i sin Celle vandred ind.
Og sødt hun slumrer alt i Midnatsstunden,
Med fromme Tanker i det stille Sind,
Mens fiernt fra hende, i Kong Artus' Rige,
Til Viduvelts heelt søre Drømme stige.

Han seer, hvad før han drømte tit og gjerne:
Den gamle, sorte Ridder for ham staaer,
Han peger imod Østen paa en Stjerne,
Som sølsom over deres Hoved gaaer:
Den glider hen, og daler i det Fjerne,
Paa Horizontens Rand den Jorden naaer,
Og hvor den falder, høit et Træ sig hæver,
Hvis Krone tungt af gyldne Frugter hæver.

Men see! frædeden sorte Taager stige
De skjule Træet i en bældørk Nat,
Dg Spøgelse sig om i Mørket snige,
De sprudle Ild omkring den skjulte Skat.
"See!" — hører han den sorte Ridder sige —
"Hvad Himlen giver, sluger Helved brat;
Dog hvem den rette Kraft og Troe er givet,
Kant selv af Dødens Haand udvriste — Livet."

Men nu han seer en Fugl sin Dinge hæve:
Hvor før han Træet saae, den flyver hen,
Igjennem Flammer seer han den bortsvæve,
Dg flux den sorte Ridder følger den:
"Frygt Døden ei, at du kan evig leve!
Med Kamp du vinder Livets Træe igjen;"
Med disse Ord var Ridderen forsvunden.
Nu Viduvelt — opsoer af Drømmeblunden.

Snart luffer sig paany det tunge Dæ:
Han synes nu, han i et Tempel staaer,
For Alteret han sine Knæe mon bøie,
Dg synes, Fuglen atter Vingen slaaer —

Han reiser sig, og stirrer mod det Høie,
Dg see! — paa gyldne Skye en Engel staaer,
Hun vifter ad ham med de hvide Vinger,
I Haanden hun en Lilliesængel svinger.

Det er det samme, elskte Pigebilled,
Som i hans Barndomsdrømme blanded sig,
Dg altid huld en Hovedrolle spillede
I Phantasiens gyldne Skimmerig;
Det hidtil som et Barn sig for ham stillede,
Nu havde Englen reent udsoldet sig:
Fra Skyen hun sin Lillie mod ham rakte,
Dg Glæden ham af Glædesdrømmen vakte.

Nu brat af store Følelser henrevet,
Han søled kun eet Ønske høit og stort,
Som i hans unge Sjæl med Jib stod skrevet,
Hvorfor han gjerne Liv og Blod gav bort.
En Nat han alt i samme Hal var blevet,
Han maatte i den vide Verden fort;
Ham syntes Veien gaar igjennem Luer;
Men gjennem Luen han sin Engel skuer.

Det var just i de lyse Pintsedage:
Ved Hoffet fejredes en prægtig Fest,
Kong Artus sad hos kongelige Mæge,
Og indbød huld al Verden til sin Gæst;
Ni Underkonger saae man ham modtage:
Med Dronninger og sagre Mæer til Hest,
Med Riddere og Svende de fremdroge,
Mens Piger quad, og Barder Harpen slog.

Der overalt var Festsfighed og Gammen,
Høit Jubeltoner steg i helligt Chor,
I Hallen sad trindt Konningen tilsammen
De hundred Riddere ved runde Bord.
Hos Viduvelts opildnede Hædersflammen
Ved Synet af de største Mænd paa Jord:
Den unge Brn, af Næben nys udfloiet,
Til Vrens Bjergaas hæved svimmel Biet.

"Her — sagde han — jeg blues ved at stande,
En daadløs Yngling, blandt saa store Mænd:
End runder ingen Krands sig om min Pande,
Jeg først udgaaer at samle Lov til den:

Jeg Lauren søge vil i fjerne Lande,
Alt, naar jeg staaer i denne Kreds igjen,
Jeg fordre kan, hvad nu jeg maa forsage,
Og med Guds Hjelp blandt Eder Sæde tage."

"Hil være dig! du unge, bjærve Ridder!
— Var Kongens Ord — siig os din Byrd, dit Navn!
Thi det var Skik hos os fra Arilds Tider,
Alt spørge først om Byrd og Fødestavn.
Alt du maa stande hvor vi Andre sidder,
Det vorde kan dit unge Mod til Gavn;
Thi Wren, som vi nu dig maa formene,
Kan Heltebyrd og Heltebaad fortjene."

"Mit Navn er Viduvelt — den Yngling svared —
Men ei min Byrd jeg Eder nævne kan:
Min Fader hemmelig sit Navn bevared,
Men viste sig i Gavn en Adelsmand;
I Gjerninger sin Byrd han aabenbarede,
Og Ingen spurgte ham om Navn og Stand;
Derfor jeg skal mig ei af Slægten prise,
Hvis ei jeg i Bedrift min Æt kan vise.

"Dog før jeg døer, jeg vil min Fader kjende;
Da han forsoandt, i Moderstiv jeg laae.
Om end jeg ride skal til Verdens Ende,
Hans Mafyn eller Grav jeg skue maa:
Hans Arveskjold jeg haver her ihænde;
Kast, ædle Midderstænd! et Blik derpaa!
Hvis Nogen kjender det, han mig ei dølge —
Hvorlunde jeg den Edles Epoer kan følge!"

Med disse Ord sit Demantkjold han hæved,
Og ingen Ridder sad ved runde Bord,
Som Skjoldet saae og ikke lønlig bæved,
Den bedste Helt en Isnen gennemføer;
Men intet Ord fra nogen Læbe svæved,
De ældste Kæmper Diet slog til Jord,
Tilfældt den Laushed Konningen afbryder,
Og sine Kæmpers Aldfærd saa udtyder.

"Dit Skjold o! Yngling kjende vi tilfulde
Dog bedre endnu Armen, som det bar;
Thi fast det grændser til det Underfulde
Hvad her engang dets Eier øvet har."

Vi blandt vert Samfund ham optage skulde;
Thi stor og glimrende hans Jdræt var;
Men da han stolt sit Navn ei nævne vilde,
Vi nægted ham sig i vor Kreds at stille.

"Da spurgte han, om vi hans Herkomst lasted,
Og os med Sværdet den at prøve bad;
Midt paa det runde Bord Stridshandsken kasted,
Og æffed ud hver Ridder, som her sad:
Til Skranken Hver nu paa sin Ganger hasted,
Men flur han skilte Hest og Ridder ad,
De største Helte Styrke med ham prøved,
Og æred ubekjendt hans Byrd — i Støvet.

"Thi synligt var det, at den Kraft, som rammed
Saa vældelig, ei sprang af Trælleblod,
Saalidt som nogen Afseninde ammed
Den Løve, som rev Eegen op med Rod;
For ham at segne selv jeg mig ei skammed:
Hans Adels lyned fra hans Landseod.
Med runde Bord ham øverst Plads tilhøyer,
Og han vor Løve i sit Skjold nu fører.

! "Men hvor han færdes nu paa Jorderige,
Det veed vi ei; thi strax han os forlod,
Han drog mod Øst for Christi Grav at krige,
I atten Aar hans Sæde ledigt stod;
Vi nævne ham vor Ridder uden Lige,
Og vor Beundring han sig efterlod.
Est du hans Søn, som du hans Skjold besidder,
Saa være du fra denne Stund vor Ridder!"

"Gjort — svared Viduvels — min Gjerning vise
Om jeg med Ret det bærer, eller ei!
I skal mig for et arvet Skjold ei prise:
Ei hvad min Fader svæd — svæd jeg;
Men — førend Loffen morknes paa min Isse,
Jeg finde skal Udsødeligheds Wei,
Selv om den gjennem Dødens Dal sig slynger,
Selv om den gaar igjennem Djevleflynger."

Den Yngling alt paa Loveman sig svinger,
Vil i den vide Verden fare hen:
Det ædle Dyr alt vælig med ham springer,
Da pludselig han standser det igjen;

— III —

Hi see! forbi ham som paa Lynets Vinger
En Ganger soer: en Jomfrue sad paa den,
Dg bag den Jomfrue han en Smaadrenge skimted,
Idi hvis Haand en Barnelandsse glimted.

Med Pilens Fart hun imod Borgen sprængte,
Hun vilde flux for Kongen lades ind,
Dg medens sig den Hofmarsk end betænkte,
Hun sprang af Hesten som en Hvirvelvind,
Dg gjennem Dagten sig med Magt fremtrængte,
Af Iver blusfede den Skjønnes Kind:
Her — tænkte Viduvelt — er Nød paa Færde,
Han fulgte hende gjennem Dagten's Sværde.

Da nu hun for Kong Artus kom at stande,
Hun hilfed Ridderne ved runde Bord,
"Jeg kommer — sagde hun — fra fjerne Lande,
Dg søger her de største Mænd paa Jord;
Saavidt som Vølgen flaaer mod grønne Strande,
Har Nygtet sagt, der ingen Koning boer,
Som over større Helte Septret svinger,
End han, for hvem min Ven jeg her frembringer.

"Al Verden dig og dine Kæmper sender,
Som altid fro for Gud og Vren staae,
Seel derfor dig den Bøn min Dronning sender,
At du en Middersmand udlære maa,
Som slukke kan den Ild, som os omspender,
Og mod den værste Fiende kjæft bestaae;
Dhi udi større Nød har Ingen skjælvet,
Saalænge Himmel over Jord sig hvælved."

— "Eljon Jomfru! sig, Hvo mon din Dronning være,
Som saa dig har fra fremmed Land hidsendt?
Ellig Tillid gjør vort Midderfæb stor Vre;
Men sig os først og fremmest, hvad er hændt?"
-- "For Kummer kan jeg neppe det frembære,
— Var Pigens Svar — er det Jer et bekjendt,
At Ungerland er stædt i uheert Jammer,
At baade Folk og Land staaer høit i Glammer.

"Hør hvad dets Dronning da ved mig forkynder:
En Kæmpe, som i Pagt med Dæmolen staaer,
Har Folket først forledt til svære Synder,
Og dybere sank Slægten Aar for Aar."

Den første Flamme med en Gnist begynder,
 Og Søner høste tit hvad Fædre saaer,
 Forlængst den gamle Kraft og Troe var omme,
 Og længe alt stod Herrens Templer tomme.

Paa Tænkefrihed raabte Rjødets Slave,
 Oplysning nævntes Tidens nye Aand;
 Men Helvedsfaller var dens lumme Gave:
 I Støv sank Himmelen og Jordens Baand;
 Affindig dandsed Tvivlerne paa Grave,
 Til Spot blev Varsler, Trusler blev til Haan;
 Tit flammed Himmelsværdet i det Fjerne,
 Men Klogten loe kun ad den sjældne Stjerne.

"Nu kom der Krig, og Landet lagdes øde,
 De Tappre faldt paa Fædrelandets Grav;
 En fremmed Overherre vi adløde,
 Vor Koning, som Vasal, Tribut ham gav;
 Dog lige lystigt Folkets Jubler lode;
 Thi rætte af den Troldmands Herestav,
 De ingen Straf, og intet Varsel sandsed,
 Men loe ad Skjædsfel, og i Lænker dandsed.

"Saa snart de Troldens Fløitetoner hørte,
Som overalt fra Bjerg og Dal gjenlød,
En uløfsalig Attraa dem forførte,
At tumle hen ndi Jordærv og Død;
De vidste, naar han med sin Stav dem rørte,
Forlod Forstanden dem; men alt for sød
Var Lysten, som henlokked dem i Snaren,
Saa de i Dølystsrusen glemte Faren.

Nu kom der Pest, og Dødens Nædsler blanded
Sig mellem vilde Lysters Vanvidsffrig:
Hist Døende med Latter Gud forbandet,
Her raste Nædsler levende blandt Ligg:
Midt blandt Forraadnelsen den Troldmand standet,
Guldendt var nu hans Seier og hans Svig —
Den milde Gud sit Afsyn fra os vendte,
Og Land og Folk i Svovelflammer brændte.

"Vor Koning var en god, lemfældig Herre;
Men svag dertil, og let at lede vild,
Han mægted ei den stærke Strøm at spærre,
Som rullede frem med Beeg og Svovelild:

Ved hvert hans Bud det Onde kun blev værre.
En Nat han vaagned ved et Tryllespil,
Og kunde ei den vilde Attraa standse,
Men maatte flye — og efter Spillet bandse.

Dermed han af den onde Trolld blev draget
Fra Huus og Hjem, fra Vid og fra Forstand;
Alt længe havde Kæmpen Kongen plaget,
Og truet ham med Krig og Pest og Brand,
Fordi han længe havde ham afflaget
Sin Datters Haand, den skønne Lillievand,
Hvem Moderen den fromme Dronning danned
I Herrens Frygt til Prydelse for Landet.

Men nær hun var et Offer for det blevet;
Ehi da den svage Konge Branden saae,
Og Jamren til det Yderste var drevet,
For Selvfrygt Kjærligheden underlaae:
I Angsten havde han alt underskrevet
En Pagt, som siden kom ham dyrt at staae:
Eit eget Varn han Trollden vilde give,
Naar selv han fri for Faren kunde blive.

"Alt Kæmpen kom, sit Bytte at modtage,
Men Dronningen et Kors for Døren slog,
Dg brølende Uhyret vegg tilbage;
Dog — snarlig Hevn han over Kongen tog:
Ved Trylletoner loffed han den Svage
Af sikkre Dørg, og i sin Magt ham drog.
Nu for hin onde Pagt han haardt maa bøde;
Dg græder Angerstaarer, blodigrode.

"Han brænder — siger man — iblandt de Andre,
Som de forvandlet og ukjendelig;
Ehi, skjøndt forbrændt, de ufortørt maae vandre,
Dg tænke Alt, hvad til dem nærmer sig;
Dg Ingen deres Skjæbne kan forandre,
Mens Trolden end ved Livet gløder sig,
Først naar en Nidder mægter ham at fælde,
Ophører Landets Straf med Kæmpens Vælde.

"Vort sidste Haab er paa en Yngling strandet,
Som tidlig alt Prindsessens Hierte vandt,
Hans Slægt var den berømteste i Landet,
Dg Jyskeblod udi hans Aarer randt;

Men han sely ei hint Tryslerie modstaaend:
Forsørt af vilb Begjær til jordist Tant,
Han sank i Bølgstøtshvirvlen med de Andre,
Maa nu blandt dem forbrændt og vanstabt vandre.

"Nu staaer der kun et eenligt Slot bevaret,
For Trolddom frit, besprængt med Dødvand,
Det har min Dronnings Fromhed end forsvaret;
Men rundt om brænder Fjeld og Stad og Land,
Og ingen Ungersvend og Mand er sparet,
Som af vor svære Nød os frelse kan,
See! derfor, Konning! vi til dig os vender,
At du en Ridder til vor Frelse sender."

Derpaa Kong Artus svarede saalunde:
"Hvad du fortæller fast utroligt er;
Saalænge Jorden stod, og Tider runde,
Var onde Magter til og Fristelser;
Men aldrig saa det Døde seire kunde,
Jeg frygter Jordens sidste Dag er nær, —
Dog skal den gamle Syndeverden brænde,
Vist ingen Dødelig det kan afvende."

”Jo det er Tid endnu — den Jomfrue svared —
 Endnu er ei den gode Kraft død hen,
 Endnu har Herren vist en Helt bevaret,
 Som Helvedsflammen slukke kan igjen;
 Jeg uskadt gjennem Luerne er faret,
 Fordi jeg er en kristen Jomfrue reen,
 Derfor det mindste Barm, i største Fare,
 Var stærk nok til min Uskyld at forsvare.

”Og eier du blandt Riddere og Svende
 Een reen og kraftig Yngling eller Mand,
 Saa mægter han alene at afvende
 Den Nød, som truer nu hvert Folk, hvert Land;
 Thi visselig vil Jlden om sig tænde,
 Hvis ei den i sin Gødsel quæles kan.
 Var jeg en Mand, saasandt som jeg er Kvinde,
 Jeg skulde selv hin Kæmpe overvinde.

”Men Kraft med Reenhed maa forenet være
 Hos Hver, som vil i denne Kamp bestaae:
 En Møe kan her ei kæmpe med sin Fre,
 En Mand kan her ei blot med Arm n slaae:

I kyske Varm han Mandemod maa bære,
Og for Guds Vre kun i Striden gaar;
Hvor finder jeg paa Jord en saadan Nidher,
Hvis her han ved det runde Bord ei sidder?"

"Du fordrer — svared Kongen — saare Meget,
Ja mere fast, end jeg dig love kan;
Af Medynk dybt mit Hjerte er bevæget,
Jeg frelste gjerne baade Folk og Land:
Jeg helte har, som tit med Faren leged,
Mod hver naturlig Kraft de holde Stand;
Men mod en — Dævel Staalet Intet mægter,
Og der den Stærkeste i Lusten søgter.

"Dog selv en saadan Helt jeg skulde finde,
Som ei for Trolde eller Dævle veeg;
Men kan en Ungersvend kun Seier vinde,
Har mine Kæmper vist for langt et Skjæg:
Thi Hvo er Mand, og savned ei en Kvinde,
Saasnart hans Hjerte høit i Varmen stæeg?
For Loven ved Lovindens Side brummed,
Har den vist ei sin fulde Kraft fornummet.

"For Kydskhed jeg den stille Jomfrue priser,
Til Ridder slaar jeg ingen Mand derfor,
Naar han i Stordaad kun sin Manddom viser,
Saa gaaer jeg ellers ei hans Dyd paa Spor;
Paa Seltedyd jeg mangler ei Beviser
For Hver, som sidder her ved runde Bord.
Om Nogen heelt din Fordring kan opfylde,
Derpaa, skøn Jomfrue! — jeg dig Svar maa skulde."

Nu Kongen sig til Ridderkabet vendte,
"Hvo — sagde han — den Jomfrue følge vil,
Dg tiltroer sig, at frelse de Forbrændte,
Dg dræbe Trolden, slukke ud hans Ild,
Han reise sig!" — Alt længe han mon vente,
Men Ingen reiste sig; — den Jomfruil
Toer Blodet høit udi de hvide Kinder:
"Her — sagde hun — jeg Frelsen da ei finder.

"Nu vel! saa maa jeg andetsteds oplede
Hvad ei jeg fundet har ved runde Bord;
Eid længe nok paa eders stolte Sæde!
Dg udbred eders Rygte vidt paa Jord!

Ei flere skal det falske Rye mislede :
Fra denne Time Ingen meer det troer,
Kong Artus! din og Ridderskabets Ere
Skal i al Verden nu til Skjændsel være."

Hun havde udtalt. — Kongen vidste ikke
Hvorlunde han var faren: Skamfuldhed
Hans Læber bandt, vredt tindrede hans Bliske,
Da nærmed sig fra Døren med Bækked
Ung Viduvelst: "Herr Konning! vilst du kiste
Mig i dit Erind ud, saa hør min Tæd:
Saa sandt som jeg vil evig salig være!
Jeg hævder Guds og Ridderskabets Ere."

Forbanset Alle Ynglingen betragted,
Og Nogle harmed sig, og Andre loe,
De fleste for hans Ungdom ham foragted,
Og tænkte: slid først dine Børneskoe!
Kong Artus ei paa deres Miner agted;
Men ved den ædle Ynglings Tilbud fro,
Hans Faders store Gjerninger sig mindede,
Og hvor han selv paa Kongestenen skinned.

Med Lidsd drog han Sværdet nu af Skeden,
Og gav ham Ridderslaget med de Ord:
"Far hen, min Søn! og kæmp for Evigheden!
Nu est du Ridder ved det runde Bord."
Den unge Ridder knælede besejdet,
Høitidelig han Trostabseden svær;
Hans Hjerte hæved sig, hans Kinder blusset, —
Den Jomfrue saae hans høie Blis — og stusset.

"Vel est du ung — udbød hun — men der flammer
En hellig Lue i din rene Sjæl,
Og hvis dit Glavind som dit Hie rammer,
Saa vil du staae i Kampen som et Fjeld;
Kom, Ridder! kom - vor Vej gaar gennem Flammer,
Men Gud er med os." — "Viduvelt, Farvel!"
— Lød hundred Stemmer — Gangerne modtog
Det ædle Par, og hastigt de bortdroge. —

-- Læs Ungslingen reed ved den Jomfrues Side,
Bag hende hopped Drengen lystelig,
Og som de red hen under grønne Lide,
Ung Viduvelt sin Drøm gjenkaldte sig;

Thi see! hin Drømmens Fugl, med Vinger hvide,
Hensvæved over ham saa blidelig;
"Gud! — brød han ud — min Leder du mig sender!
Og med din Hjælp jeg Værket vist fuldender.

"Nu veed jeg hvad jeg vil paa Jorderige,
Og nu forstaaer jeg Stormen i mit Bryst,
Nu kan min Kraft i stadig Retning hige
Mod Eet, og drives ei af flygtig Lyst;
Eet Punkt staaer fast, naar alle Andre vige:
Bag oprørt Hav jeg seer en stille Kyst,
Did tyer jeg, under Ahnelse og Drømme,
Og Kamp, igjennem Mulm og Flammestrømme."—

-- Mens han drog fort, sit store Maal for Die,
Der Troubadour gik planløs hid og did,
Nu sværmed han paa blomsterkrandsre Høie,
Nu gik han gjennem Dalen stille, blid,
Og hvor han saae en venlig Stie sig bøie,
Han tumled hen; thi flygtig var hans Tid:
Mangfoldigt, buntet laae et Verdensbillede
For Die ham, men eenhedsløst, forvildet.

Hans Sjæl var lig et Digt, som selv sig skabte;
 Men dog end usludendt, chaotisk laae
 I Tankens Fosternet, hvor Villed tabte
 I Villed sig, det Store i det Smaa,
 Det skjønne Entelte i det uskabte,
 Imens det Hele ikkun ventede paa
 Et Trylleflag af Genius'sens Vinge,
 For herligt og fuldendt at — fremspringe.

Saalunde Theobald i Verden vanked
 Alene, med en større i sit Bryst,
 Som Barn alt underfuldt hans Hjerte banked,
 Og soulmed høit i navnløs, ahnet Lyst:
 I Drømme han da Underblomster sanked
 Med Engleaa'syn og med Englerøst,
 Og Fuglene ham tyktes Droubadourer,
 Som lullede sødt om mystiske Naturer.

Hans Fader ham til Riddermand bestemte,
 Og øved tidlig ham i Vaabenleeg;
 Men altid Sværdet han for Harpen glemte:
 Med den han sig til Eensomheden sneeg.

Han læste helst i Bog, og let han nemte,
Men Ridderfærd og Borgerdømt undveeg.
Det var som Livets Sysler han foragtede,
Og Faderen ham tit med Sorg betragtede.

"Vil du til intet Gavnligt dig bestemme,
Men drive Tiden bort med Sang og Spil,
Saa maa du før dig i et Kloster glemme;
Thi Verden duer du dog ikke til!"
Den Tale maatte han hver Dag fornemme,
Tilslidst han svarede: "jeg i Kloster vil;"
Man lod ham gaar. — Nu prøved han sig længe,
Og viede til Gud de gyldne Strænge.

Tilslidst det blev for engt bag Klostermuren,
Han maatte i den vide Verden ud:
Der gik nu, som en Flygtning, Troubadouren
Alene med sin Harpe og sin Gud,
Men høit som Himlen, evigt som Naturen,
Og helligt som det fjerde, store Bud,
Stod Skjaldens Kald med Ildskrift i det Fierne,
Beskræftet af Udsødeligheds Stjerne.

Dg fri som Fuglen, af hvert Baand løsbrevet,
Som binder os til enkelt Sted paa Jord,
Han stedsø i det Fjerne blev uddrevet;
Thi rastløs fort hans Genius henføer.
Forslængt han fader: moderløs var blevet:
Udslettet var hans Vets de sidste Spor,
Nu i hans Fædres Borg kun Uglen boede,
Dg Tidsslen paa de øde Mure groede.

Da han ung Viduvelst paa Høien stued
Dg saae paa Kongesteen hans høie Blik,
Som af en underordnet Aand nedkuet,
Hans Fasthed valled for et Nieblik;
Men høiere Selvsølelsen oplued,
Dg stolt han Ridderen imøde gik:
Det var som de henstedtes mod hverandre,
For — evig ad forskjellig Vej at vandre.

Da Theobald fra Viduvelst sig vendte,
Dg — som det syntes — seirende bortdrog,
Han agted dog den Aand, som ham mistkjendte,
Dg eftertænksom nu hans Tale vogt:

Han saae, de Begge for det Gode brændte;
Men fast til Jorden ham den Tanke slog:
"Hvad har jeg da for det, som jeg foragter?
Og veed min Stræben selv hvorhen den tragter?

"Jeg har mig over Smaaligheden hævet,
Men har jeg da det Store derfor naaet?
Jeg har kun mellem Jord og Himmel svævet,
Og aldrig noget Hvilested betraadt.
Af Skyer har jeg Drømmeverdner vævet;
Men intet Sædekorn paa Jorden saaet,
Som, naar jeg engang selv er faret heden,
Kan spire frugtbart op for Evigheden.

"Jeg maler skønne Billeder i Vandet,
Som slettes ud, før jeg dem har fuldendt;
Som paa en øde Øe min Sjæl er strandet,
Men Himmelluen er dog ei udbændt;
Og hvad jeg hisset saae i Fødelandet,
Jeg skimter her forvirret og forvendt;
Min Ahnelse jeg mægter ei udtale,
Min Længsel kan jeg kun i Bølgen male.

”Med Strømmen mine Længseler henrulle,
Dg deres Bugge vorder deres Grav,
Det Evige, det Store, Underfulde
Jeg seer som Stjernesfær i Tidens Hav;
Men det er Gjenfald kun: de Stjerner rulle
Paa Himlen fort, og ingen Tryllestav
Kan Guddomsstraalen fast til Speilet binde,
Den brydes — glimter kun, og maa — forsvinde.”

Mens saa han sukled, sunkled meer og mere,
Karsunklen, som han udi Ringen bar,
En hellig Stjerne syntes den ham være,
Den Yngling vidste ei hvordan det var;
— Men hvad der er for høit for Jordens Sphære,
Hvad ingen Dødelig fornummet har,
Hvad Engle ahne — og Cheruber drømme
Han føled salig under Taarestemme.

Han svimled mellem Oververdens Toner,
Han hørte Evigheders Harmonie,
Et Univers opløste sig sig i Toner,
Dg smelted atter hen i Melodie;

Høit over alle Stjernerigers Throner,
Høit over Rummet, som de svæved i,
Han den uendelige Kjæde skinted,
Hvis mindste Led, en egen Verden, glimted. —

Begeistret greb han i de gyldne Strænge,
Men — Strængen brast, og Harpen sank til Jord;
Det var som Sjælen vilde Tængslet sprænge,
For engt var Hjertet, Følelsen for stor:
Den vilde i et evigt Qvad fremtrænge;
Men dertil havde ingen Tanke Ord.
Da sprang — o! Under — fra Karfunkelringen
En liden Genius og slog med Vingen.

Det var et deiligt Barn: dets Pine spilled
Saa muntert, livligt som et Stjernepar,
Og gule Loffer slynged sig forvilded
Om de Smaaskuldre; — Evanevinger bar
Det lille underfulde Englebilled,
Som i sin Gang saa let, ætherisk var,
Som Legemet, af Lysets Straaler dannet,
Ei søled selv den Jord, hvorpaa det standed.

Dg see! — imellem tvende Ræmpefjelde
En dyb og bundløs Afgrund aabned sig,
Den skjuled kunstig han med tynde Fjælle,
Saa at den blev en Harpesangbund liig,
Da spændte han, med overjordisk Vælde,
Imellem Klipperne forunderlig
Uhyre Strænge, af Metaller blandet,
Dg see! — en Trylleharpe for ham standed.

Dens Overdeel i Ætheren sig hæved,
I Jordens Middelpunkt den Hvile tog:
Blandt Millioner Strænge Englen svæved,
Dg veksende med Vingerne dem slog.
Nu Strængene som Havets Bølger bæved,
Et Ocean af Delsyd der uddrog,
Dg toned i uhorste Melodier
De underfulde Verdensharmonier.

-- "O! det er hvad jeg søled, hvad jeg ahned!"

— Udbrød ung Theobald i salig Lyst —

Nu er det da udaf min Sjæl fremmanet,
Dg nu har det Unævnelige Røst;

Det Evige har sig en Udvei banet - -
O! Engel, sig mig, laae du i mit Dyrst?
Thi jeg i mine Drømme tit dig seek,
Hvergang i Glammer Gudsdomsøgnisten leed.”

”Ja — svared Englen — i din Sjæl jeg blundered
Før du blev fød; jeg i dit Hierte slog,
Dg ængstelig imod Fædrelandet stundered,
Hvergang du græd, og Længselsfulke drog;
Men aldrig havde jeg fremtræde kunnet,
Før du var død, og Gud mig til sig tog,
Hvis ei min Stjerne havde mig fremkaldet,
Hvis ei Karsunklen i din Haand var faldet.

”Thi vild, hver Genius har hist sin Stjerne,
Som her hver Vland sin egen Verden har,
Derefter maae vi stræbe i det Fjerne,
Hvad enten den er dunkel eller klar;
Skal vi en Dødelig som Skrytsaand værne,
Hans Stræben vorde vil som Stjernen var,
Dg hæver han sig paa sin Engels Vinge,
Den vil ham til sin egen Verden bringe.

”Men alle Himmels, som hisset tindre,
Hver høiere Natur sit Billede fandt,
Hvor det Store spejles i det Mindre;
Hver Stjerne funkler i sin Diamant;
Ja selv Metallerne i Bjergets Indre
Kan kun den Straale løse, som dem bandt;
I Guldet kan du Solens Afsyn se,
I Sølvets flammer Maanens blege Lue.

”Og verelsidig virke paa hverandre
De skjulte Kræfter: derfor blev mit Lod
Indhyllet i din Sjæl med dig at vandre
Med stumme Vusker, som du ei forstod,
Og derfor kan Karfunklen kun forandre
Min Gang paa Jord; thi hvor min Stjerne stod,
Der funkled den: til den min Aand sig hester,
Og drages frem ved underfulde Kræfter.

”Ved den har du mig udløst af mit Fængsel,
Ved den til dig endnu jeg lænket er,
Maa følge dig igjennem Verdens Trængsel,
Fortrolig skjult i Mængdens Stjerneskær.

Din høie Attraae og din dybe Længsel
Jeg stille skal, saalænge du gaar her;
Ja naar du maner mig, jeg maa fremtræde
Og synlig, som usynlig før, dig lede.

"God er min Villie, og min Magt ei ringe;
Jeg Nøglen har til Konstens Helligdom,
Ved mig du kan det Herligste frembringe,
Hvad kun du ahned før, og drømte om;
Thi naar jeg slaar i Luften med min Vinge,
Aldsyde Geister selv mit Herredom;
Men vogt dig, naar i Støv du Himle skaber,
At du min Stjerne ei i Støvet taber!

"Glem ei, naar du din Pris i Verden hører,
Naar alle Hjerter smelte ved dit Bud,
At det er mig, som Himlen dig afflører,
Og folder det Uendelige ud!
O! glem ei ham, som Eren kun tilhører,
Ham, som tilkommer Magten, Riget, — Gud!
Thi da vil sig Karfunklen brat fordunkle,
Den kan kun for det fromme Glie funkle.

”Dg da jeg atter flygte maa tilbage
Til Fængslet, hvorfra nylig jeg udbred,
Da kan jeg i dit Bryst kun sukke, klage,
Dg finder kun Forløsning ved din Død;
Men vil du ydmyg hver min Eljænk modtage,
Da skal jeg trøste dig i Sorg og Nød,
Skal hjælpe dig den gode Strid at stride,
Alt du fuldendt kan seire ved min Side.”

Saa taled Englen, Theobald nedknæled
Dg prisste Gud, mens Trylleharpen klang.
Selv Skovens vilde Dyr med Vellyst dvæled
Dg lyttede — og alle Fugle sang,
Som af een hellig Tølelse besjælet;
Kun Mattergalen taus og eensom hang
Paa nøgne Qvist, og paa en Guldstræng stirred,
Som ei melodisk blandt de andre dirred.

”See! — sagde Theobald — hiin Fugl mig viser
En Mangel, som jeg i min Fryd ei saae:

Din Harpe som et Mesterværk jeg priser;
Men hvorfor maa hiin Stræng vel rørte staae?
Saa tykkes mig i Sjælens Paradiser
Et Træe end staaer, hvis Frugt jeg ei kan naae,
Og i mit Hjerte er eet Savn tilbage,
Hvorfor jeg selv i Himmerig maa flage.”

”Drag hen! — var Englen's Svar — drag i det Vide!
Og følg mig hvor jeg lønlig leder dig!
Naar Tiden kommer skalst du det og vide,
Som nu maa tykkes dig en Gaade lig:
Naar du ei forstø vil, men træstø lide
Paa Gud og Englen, som han sendte dig,
Saa toner vel engang den Stræng, som tier,
Først maa du søle selv dens Melodier.

”Men viid, den er den største af dem Alle,
Foruden den er intet Værk fuldendt,
Og alle Verdner vilde sammensalde,
Var den ei mellem Jord og Himmel spændt;

Tar hen! — og vil du atter mig fremfalde,
Du grant maa føle, hvad jeg her har meent.”
— Her foer i Ringen Genien tilbage,
Og i det Gjerne maatte Skjalden drage.

F i e r d e S a n g.

Mens saa med Trysleringen Troubadouren
Og med sin gode Genius hendrog,
Som viste ham hvor herligt i Naturen
Guds Engle Universets Harper slog,
Ead ved St. Peders Kloster, skint bag Muren,
Den skumle Ridder Rød i mørken Krog,
Og grundet paa et Ridding-Mesterstykke,
Hvortil han Mørkets Tyrste bad om Lykke.

Alt fra den Stund ham Geisterne forlode
Med Ringen, som misbrugt i frække Haand,
Ablød en ond Natur, og skjædt et Gode,
Blev til Fordærv, naar for en ureen Aand
Dens hemmelige Kræfter sig oplode,
Alt fra den Stund han havde tabt hint Vaand,
Hvormed han kunde høre Magter binde;
Han grundet paa det Tabte at gjenvinde.

Thi atter i den Krebs tilbagedrevet,
Som Meenneskenaturen om ham slog,
Han atter var et Brag i Strømmen blevet,
Som brændende for Stormene hendrog:
Af alle Lidenffaber vildt henrevet,
Hans Vland alt tidlig flig en Netning tog,
Som snarlig maatte ham til Skranken føre,
Hvor stridige Naturer sig berøre.

Thi med et usædvanligt Liv begavet,
Til usædvanlig Daad han sølte Drang:
Lig Volgen, naar en Storm oprører Havet,
Foragter Sæns Dovers stille Gang;
Men snart mod Himlen hævet, snart begravet
I bundløs Afgrund, trodser Digets Drang;
Saalunde, med sig selv i Strid, omstødt
Han vild hver Skranke, som hans Attraa mødte.

En voldsom Drang til Nydelse han sølte,
Som aldrig han at stille var istand,
I en Eloak af Velslyst han sig sølte;
Men aldrig sluktes Lidenffabens Brand.

For Dieblikke ham hans Stoltthed kjolte,
Da saae han vel den dybe Afgrundsrand,
Hvorpaa han svimled; og hans Aand sig rejste
Med Krampestyrke, og mod Skyen kneiste.

"En Cherub eller — Dævel vil jeg være!
— Udbrød han stolt — og før jeg vil forgaae
Med Frihed i Forsmædelse, end bære
Det Aag, som Hverdagsstæle slæbe paa,
Og aande i den tunge, enge Sphære
Af en Natur, som jeg foragte maa.
Er Himlen fjern, er Stjernerne for høie,
— For dyb er ingen Afgrund for mit Die."

For sildig var det her at flye tilbage,
I Unaturens Hvirvler frygtelig
Han styrted hen, og kunde seiv ei drage
Sit Væsen af den Strøm, som krydser sig
Blandt Verdner, hvoraf Ingen kan modtage
Den Vaskende, hvis ei han ved en Flig
En mægtig Aand kan gribe, paa hvis Vinge
Han over Grændsehvirlen sig kan svinge.

En saadan havde han i Ringen funden,
Den han en gammel Eremit frtog,
Som rolig, ventende Forklaringsstunden,
Hver Gaade tyded i Naturens Bog:
Hans Liv i stille Grandskning var henrunden,
Til Midder Rød, Hans Gæst, til Tat ham jog
En Dolk i Hjertet, for den Skat at vinde,
Hvormed den Gamle Gejster kunde binde.

Den Magt, han saa ved Blodsfyld sig tilkistet,
Endnu til større Udaad blev anvendt:
Selv Synder, som ei de Fjerdømte fristed,
Af Rød blev til Fjerdørelse fuldendt.
Da nu hin fromme Yngling Magten vristed
Af Haanden ham, han seled sig betændt
Af Ilden, som ei sluktes, og af Edder
Fra Ormen, som ei døer i Evigheder.

Og i Fortvivelse han famled efter
En Haand fra Verden, hvor han stundede hen;
Han saae den alt, og længtes fast derefter,
Ja drømte Vellyst i — Forbandelsen;

Han samlede sin Hands de sidste Kræfter,
Og styrte sig i Hvirvelen igjen,
Hvor skridige Naturer sig berøre,
For nu sin Synderregning at fuldføre.

Him Skov han kjendte, hvor fra gamle Dage
Af Pysstrichs Troldomsmagt der end var Spoor;
Der søgte han det Bæsen at opdage,
Som Rygtet malede saa kæmpestor.
Vel giss han, og veeg tit igjen tilbage,
Men snart han atter maned og besvoer,
Og nævned ham saa tit ved Midnatstide,
Til Dværger endelig stod ved hans Side.

"Hvo est du — spurgte han — som paa mig kalder,
Og vover at anraabe Pysstrichs Navn?
Hvis i en ivrig Christens Haand du falder,
Ved Baal og Brand han sørger for dit Gavn.
Veed du da ei, vi leve i en Alder,
Da jeg maa skjule mig i Jordens Gavn,
Hvor før med Blod af Oldinger og Spæde
Jeg dine Fædre saae mit Altar væde?"

"I denne Stund, naar mine Gjender sove,
End for min Magt hver Vandrer vogter sig,
Thi da jeg pusler om i disse Stove,
Som om min Velmagtstid erindre mig:
For skulde ei ustraffet Noget vove
Som du forvoven at fremmane mig;
Nu kalder mig dit Raab ud af min Hule,
Hvor jeg for Lysets Kæmper mig maa skjule."

"Est du for Dødelige rødt" — saa svared
Nu Ridder Rød og aanded frit paany —
"Saa kunde jeg min Mæie have sparet;
Thi saa jeg skuffet blev kun af dit Rye.
Har du ei mere af din Magt bevaret,
End at du, som en frygtløs Dværg, maa flye
For svage Mennesker, saa maa jeg søge
Hos andre Væsner hvad min Kraft kan øge."

"Saa kraftløs, som du troer, er jeg dog ikke,
— Var Dværgens Svar — at knuse dig var let,
Hvis jeg for Liden vilde dig bortskifte
Dithen, hvor end din Plads er ei beredt.

Jeg seer din Plan i dine mørke Blikke;
Du har forgjæves om en Haand ei ledt,
Hvorved du over Skrankerne kan springe,
Som dig til Menneſkenaturen tvinge.

"Velan! naar du med Blod vil underſkrive
En Pagt, ſom til min Verden binder dig,
Saa kan du alle Lænker ſønderrive,
Hvori paa Jord din Frihed vaander ſig;
Dhi da jeg ſkal den Underſteen dig give,
Som, med din Verden uadſkillelig,
Indſlutter Alanden, ſom du leder efter,
Og aabner dig dens hemmeligſte Kræfter.

"Dog vilid nu ſørſt, hvem du ſkal Troſkab ſværge!
Mig er det ei, jeg er kun en Vaſal
Af ham, ſom herſker over alle Dværge,
Og alle Alender, ſom ved Hanegal
For Lyſets Fyrſte dem i Mulmet bjerger,
Og raadſlaae om de Dødeliges Fald;
Hiin ſtore Alend, for hvem Cheruber bære
ſkal ogsaa dig engang til Regnſkab kræve.

"Hans Rige skal du sværge at udbrede,
Dg sønderrive flux de møre Baand,
Som end til Oververdens Drot dig kjæde,
Saa skal du vorde selv en mægtig Mand;
Med Kraft og Frihed skal din Sjæl sig glæde;
Dg slynger du min Onyrstav i Haand,
Skal en usynlig Magt dit Vink adlyde,
Dg alle Vellystskilder for dig flyde."

-- "Jeg sværger — stammed Ridderen — jeg trolig
Din Fyrstes Herredom skal brede ud.
Forlangst jeg tykkes med den Mand fortrolig,
Som kan løsrive mig fra denne -- End,
Hvis blotte Navn mit Hjerte gjør urolig,
Som plager det med Nag og tunge Bud,
Mod hvilke plat sig min Natur oprører,
Dg raaber: du ei til hans Rige hører."

"See! tvende Veie aabne for mig staaende,
Hvi skal jeg ad den tungeste gaae frem?
Lad den end føre mig til skønne Lande,
Skal jeg som Pilgrim kun betræde dem;

Men megen Nød og Jammer først udfandt,
Før jeg kan naae hint ny Jerusalem,
Saa vil jeg heller Glæden forud tage,
Og gaae hvorhen min — Skjæbne mig vil drage.

"Thi at det ikke er mig selv, som river
Mig hen ad glatte Vei, fuldtvel jeg veed
Saavist som hvad til dette Skridt mig driver
Er ei min Villie, men Nødvendighed.

Før den jeg modstaaer — rasende jeg bliver - -

- - Fordøm mig nu kun, Gud, i Evighed!

Men det maa skee;" — med disse Ord han river
Afsindig Pagten hen, og — underskriver.

"Vel! — raabte Dværgen glad — nu est du vores;
Modtag i denne Stav et Underpant
paa Eeden, som for Evigheden svores
Og som din Sjæl til Mørkets Tyrste bandt!
Nu kan dit Legem aldrig giennembores
Af Dolk og Spyd, — og staaer du eene blandt
En Hær af Fiender, kan du Staven hæve,
Og Alt hvad lever skal tilbagebøve.

"Thi see den Onyr, som i Staven skinner!
I den paa Jord min Verden speiler sig,
Og hver beslægtet Aand ved den jeg binder,
Som mig den atter binde skal til dig.
Naar du mod Nadir vender den, oprinder
Din hemmeligste Tanke flux for mig,
Og med min hele Magt jeg er tilstede,
For Tanken Vel til Handling at berede.

"Men hvad du sver, sv i Midnatsstunden,
Og helst ved Stormens Hvin og Uglens Skrig,
Naar Mennesket for Gjenfærd flyer, og Hunden
Sig tuder højs, fordi den lugter Liig:
Det Tiden er, hvortil vor Kraft er bunden,
Det den Natur, hvormed den parrer sig;
Hvis den i Lys og Harmonie hensmelted,
Vor Fyrstes Banner var paa Jord omvæltet.

"Dog derfor frygte vi ei nuomtide,
Hans Herredom hver Dag grundfæster sig:
Hans svorne Kæmper vældigt for ham stride;
Han eier alt paa Jord et Kongerig.

Til det du tryg kan med hvert Bytte ride,
Hvis nogen hære Magt forfølger dig;
Og fjernt du kan paa Flammerne det kjende,
Som underfuldt trindtom dets Grændser brænde.

”Min Onyrstæv for Luen dig bevarer,
Og fører dig til et fortryllet Slot:
Der kan du nyde, tryg for alle Farer,
Alt hvad dig tykkes Duskeligt og Godt;
Der samles vore Blodforvandedes Skarer,
Mens Heren, den uhyre Svartesot,
Allene med en Hær af sorte Drager
Enhver forvoven Dødelig bortjager.

--”Men hør! -- min Vægter kalder, Hanen galer ---

Hver Midnat kan du mane mig igjen,
Og jeg udøve maa hvad du befaler,
Gaer nu i Satans Navn kun lystig hen!”

— Med Latter Dværgen svandt, og Angstens Qvaler
Et Dieblis omspændte Ridderen:

Krampagtig han i Haanden Staven klemte,
Og i sin Vælde snarlig Frygten glemte.

Dg nu han kommer Nydelsernes Væger
 Til Brunden ud, og stedse fyldt paany
 Det med fordoblet Lyst hans Gldtørst kvæger:
 Af Helvedsfryd han leer i høien Skye;
 Hver Nat han farer, som den vilde Jæger,
 Med Troldebeværme gjennem Land og Bye,
 Opbrænder Klostre og bortferer Piger,
 Ja myrder Barnet, som i Vuggen skriger.

- - En Nat han standser mellem Borgruiner
 Dg knuste Tjelde ved en sølsom Lyd:
 Det gungrer dumpt, som naar en Kæmpe triner
 Paa hule Broe, og i sin vilde Fryd
 Han gyser hemmeligt, — men høsligt griner
 Den Troldebeværm. — Var det en Dæst af Dyd,
 Som jamred i hans Sjæl, idet den flyede? —
 Uhyret forstegang sig selv — afflyede.

Til Dæener Hædet, som med ham forbandet,
 Affindig jubled i Forsnædelsen,
 I Unatur udstødt fra Godelandet,
 Han mod en fremmed Verden tumled hen:

Forsærdelig den ham for Nie standed,
Dg hylende kom Selvaanlagelsen
Dg kaldte grunt hans Ufkyldstid tilbage,
For den Fordsømte med dens Fryd — at plage.

Han havde gjerne nu en Verden givet
Blot for en Taare fra sin Barndomstid.
Fast ingen Jammer er saa stor i Livet,
Alt den jo tyktes salig ham til Nid;
Ja selv Forbryderen, som overgivet
Gjengjeldelsen, udsone kan sin Tid,
Ham tyktes salig i den største Smerte,
Naar Beddelen udrev det — frelste Hjerte.

Omringet af Forgængelighedens Minder,
Han syntes det var saligt — at forgaae;
Men hist en qualfuld Evighed oprinder,
Dg her han horer alt dens Time flaae.
Et rædsomt Syn sig med hans Frygt forbinder;
Thi gjennem Fjeldet han en Aabning saae,
Dg indenfor et halvsøkket Lys han skimter,
Som paa en aaben Kiste mat nedglimter.

Og see! en Pige som et Dødens Billede,
Ved Kisten sad og stirred stift deri,
Imens en blodig Taare langsomt trilled
I Kisten ned. — Han vilde flye forbi;
Men pludselig en Skikkelse sig stillede
I Veien for ham paa den Klippeste:
I sorten Harnisk treen den frem og rangled
Med Knoklerne, som Kjød og Blod den manglede.

"Gjærdømte! du som Riddernavnet skjænder:
For Riddergaanden skjælv!" — saa lød en Røst —
Og i det samme drev med magre Hænder
Den Dødning brede Glavind mod hans Bryst;
Men Riddingen sin Stav mod Geisten vender,
Og ætter Trolde frem til Ræmpedyt:
Som Lyn de fare gjennem Fjeldets Side,
Han flyer — imens med Dødningen de stride.

Af Dødens Rædsel var hans Sjæl betaget,
Han atter bag sig Riddergaanden saae;
— Den havde gjennem Trolbene sig slaget,
I Blod og Ebber de blandt Fjeldet laae

Dg hylede; — endnu var Sværdet draget,
Det trued stedse Flygtningen at naae,
Til endlig Lærken slog i Morgenstunden,
Dg Troldene og Aanden var forsvunden. —

-- Høit paa et Bjerg var Hjortefod opsteget,
Nu styrted den paa Næsen og — var død.
Hos Ridder Rød sig Livet svagt bevægede,
Bevidstløs i sit sorte Blod han flød;
Tilslidst han følede sig som vederqvæget,
En venlig Stemme i hans Øren lød,
Dg see! en Pige, skøn som Morgenrøden,
Forbandt hans Saar, og vakte ham af Døden.

"Hvor er jeg? — raabte han — Hvo gav mig Livet?
Jeg brændte jo blandt de Fordømte alt."
"See! — svared Pigen — see! du er omgivet
Af Mennecker, og Himlen om dig hvælt;
Besind dig, Ridder! tag din Gud for Livet!
Dg beed, hvad du i Vilbelse har talt
Han ei tilregner dig!" — "Hvor er jeg henne?
— Han atter skreg — Ha! hvo vil mig omvende?

”Fordømt jeg er jo! — har jeg selv ei skrevet
Med eget Blod den Dom, der knuste mig?
Har ei den døde Mand mig sønderrevet?
-- Hvor tør en Engel til mig nærme sig?
Ha! veed du ei da hvad jeg har bedrevet: --
Saa gys og flye — jeg er uløselig.”
Med disse Ord han Vigen fra sig stødte,
Og atter de oprevne Wunder blødte.

Udmattet sank han hen, og Vigen kalded
Forsærdet nu om Hjælp. I Huns de bar
Den Fremmede, og Rødsel sig afmaled
I hvert et Afsyn, som hans Qual blev vaer:
I Maserie han kun om Aanden taled,
Og om sin Pagt, og at fordømt han var;
Det Skrækkelige Ingen heelt opdaged,
De gjøs — og den Elendige beklaged.

Dog albrig uden Frygt sig Vigen nærmed
Til denne blege, skumle Midtersmand.
Ved hendes Haand dog pleiet og bestjærmet
Han snarlig søled sig i Rarsthedsstand.

Men i hans Hjerne forte Tanker sværmed
Endnu som før, og Hjertets vilde Brand
Udsluktes ikke selv i Helligdommen,
Hvorind han var en Uindviet kommen.

St. Peders Kloster havde ham modtaget,
Som hver en Fremmed og Ulykkelig,
Det var en hellig Lov: for Hver, som klaged
Bag Klostermuren, aabned Porten sig.
De fromme Søstre havde Dmhué draget
For Niddingen, dog hun fornemmelig,
Som, Kjøen liig Morgenrøden, først ham mødte,
Da han hos styrket Gauger laae og blødte.

Det var Balsora, Morgenrødens Datter,
Den hulde Mahoms Møe fra Østerland.
Den Kjærlighed, som Skabningen omfatter,
Hun bragde med fra Helligdommens Land;
Og Hjertet, som sig selv lykkelig skatter,
Naar en Ulykkelig det trøste kan,
Det gode, smme, medynksfulde Hjerte
Elog ogsaa for den Onde i hans Smerte.

Men for det Gode evig høit det lued,
Dg for alt Skjönt i Himmel og paa Jord;
Hun saae hvor hiin sig over denne bued,
Hun saae hvad kun det Nie seer, som troer;
Hos Faderen hun Sønnens Throne skued,
Hun i sit Hjerte længst ham Troskab svoer,
Dg Anden søled hun, med salig Gløde,
Sin Vinge over Sjælens Andagt brede.

Endnu var ikke Prøveaaret omme,
Dg uden Elør blandt Søstrene hun gif,
Endnu en Uindviet blandt de Fromme,
Men derfor ei med uindviet Blif
Hun fremad saae, og vented Timens Komme,
Naar, efter Christnes gudelige Skif,
Hun skulde Daab og Sakrament modtage,
Dg Eløret for den nedre Verden drage.

Et Billed i St. Peters Kirke hængte,
Som ofte længselfuld hun dvæled ved,
Dg da somhelst, naar andagtsfuld hun tænkte
Paa Død og Grav, paa Gud og Evighed;

Dg altid da en stille Taare trængte
Fra Biet sig; den faldt paa Jorden ned
Betydningsfuld, som søgte den hernelde,
Hvad Sjælen maatte hisset efter lede.

Det Billed var St. Peter, som af Skeden
Drog i Gethsemane for Christ sit Sværd:
Der stod han, som til Kamp for Evigheden,
Alene mod de onde Magters Hær:
Det høie Blis ei dvælede hernelde,
Det lued underfuldt i Stjernesfær;
Dog syntes Pigen, hvor hun sig henvendte,
Til hende det en kjærlig Straale sendte.

Dg med det Billed blev hun saa fortrolig:
Det fulgte hende hvor hun gik og stod;
Selv da, naar hun i Søvnens Arm laae rolig,
Det ei den skønne Drømmerfke forlod.
Hver Tanke hun meddeelte det saa trolig,
Hun syntes det kun hende ret forstod,
Dg naar hun knæled for den Evighede,
Hun læste Andagt i Apostlens Bie.

Saalunde sig en aandig Elskov tændte
 I hendes Sjæl, uskyldig, barmhilig, from:
 En Engel lig, som ikke selv sig kjendte,
 Opvaagned den i Hjertets Helligdom.
 Vist Herren selv den Engel hende sendte;
 Thi himmelff den fra Ætherhimlen kom,
 Og nynnede i Cherubers Melodier
 I Genklang alle Verdners Harmonier.

Fra Gud den kom, hid stundede den tilbage,
 Og hylled sig i hellig Andagt ind;
 Paa Jorden syntes den kun Hvile tage
 En liden Stund, imens med stille Sind
 Af Uskylds Fod den Tornen vilde drage,
 Og tørre Taaren af den Frommes Kind,
 Udfoldende den Sommerfuglevinge,
 Som skulde Psyche til sin Eros bringe.

See! denne Kjærlighed, som Ingen fatter,
 Hvis Aand sig ei paa Andagts Vinger svang
 Til Stjernerne, — den Fryd, som Ingen skatter,
 Som ei begejstret hørte Sphærens Sang,

Den søleb salig Morgenrødens Datter:

Den toned i Naturens Harpers Klang,

I Fuglens Sang, i Bakkens Sølvstrømme,

I Stjernens Gang, i Evighedens Drømme.

Men at! selv ei paa Vjergets høie Tinde

Og Himlen nær, i Uskylds Helligdom

Staaer Lillien tryk for Nattens kolde Vinde,

I Paradiset selv jo Slangen kom;

Og snart den hulde Morgenlænderinde,

Som drømte Godhed kun, selv god og from,

Snart skulde hun det Ondes Magt fornemme,

Og vækkes af sin Drøm med Varselsstemme.

Den samme Nat, som Ridderaaenden mødte

Den onde Ridder Rød paa skumle Stie,

Og Troldene for Dødningsværdet blødte,

Men Riddingen fløi Hevnens Arm forbi,

Den samme Nat i Drømme hun udstødte

Et Angestskrig: hun syntes henstødt i

En vildsom Ør, omspændt af høie Luer,

Hvor ingen udvei hendes Døie fører.

Men see! da kom igjen hiint elskte Billed:
Med Sværdet Helten gjennem Luen slog,
Dg underfuldt sig Flammerne adskilled,
Ufsædt hun ved den Elsktes Haand bortdrog.
- - I Lofferne nu mildt Zephyrer spilled,
En ny Natur de Elskende modtog,
De salig gik igjennem Rosendale,
Til Kildens Sang de hørte Blomster tale:

"Kom hid, kom hid! i Dalens Dagefrygge!
"Til Kildens Bred, hvor vilde Roser groe!
"Her svæve Fredens stille Duer trygge,
"Her fløiter Nattergalen blidt i Noe,
"Her kan I eders Elskovshytte bygge,
"Dg med jer Elskov tryg i Hytten boe." - -
"Hør — sagde Elskeren — hør hvad de sige!"
"Af! — svared hun — lad os fra Dalen vige. —

"Paa Bjerget hist i Kirkehyldens Skrygge,
"Hvor Evighedens stille Blomster groe,
"Hvor Ufsylds fromme Svaler flagre trygge,
"Dg qvidre sødt om de Guldbendtes Noe.

"Der vil vi Elskede! vor Hytte bygge,
"Og der til Dommедag tilsammen boe."
Saa med sin Ven i Drømme hun end taled,
Det var som hun sig hæved, han neddaled.
Da lød en Nøst i hendes Morgenslummer:
"Vaagn op og beed! thi Provens Stund er nær."
Og hun opvaagned førstegang med Rummer;
Det elskte Billed saae hun ikke meer.
Da syntes hende Cellen eng og lummer,
Hun vandred ud i Østens Nofensfjær,
Hun bad sin Morgenbøn, — og vel tilmode
Hun saae paany det Skjønne kun, det Gode.
Men nu just var det, Hjortefod hin snare
Paa Bjerget styrteb brat med Nidder Rød;
Hun ileb til, og maatte selv bevare
Den Ondes Liv, som vilde hendes Død.
Hans vilde Blik hun kunde et forklare,
Hans Ord var hende tit som Dolkestød,
Naar han forvildet om sin Idræt talte,
Og næred selv de Tanker, som ham qualte.

Den Flygtning's Bæsen var en ængstlig Gaade,
Som ei hun voved heelt at grunde ud;
Formeget syntes alt hans Blik fornaade,
Krampagtig loe han, naar hun nævnte Gud;
Da gyste hun, bad for hans Sjæl om Naade,
Og da nu kærst han gik af Klostret ud,
Han med Taknemlighedens Maske skjuled
Sit Anslag, mens hans Blik tilssiden skuled.

Han greb den Skjønnes Haand med Fiebervarme,
Og krystet den til bryndesvangre Bryst,
Han knuged fræk forvoven sine Arme
Om hendes Liv, og skjalv af syndig Lyst;
Hun rev sig løs og flyede: "Gud forbarme
Sig over dig!" — lød hendes bange Røst —
"Du raser onde Midder!" — "Ha! forbandet!"
— Han mumled ved sig selv, og eene standed. —

"Forbandet at jeg saa mig skulde røbe!
End var det ikke Tid; — gaaer nu hun hen
I Angesten, og lader strax sig døbe,
Og sig indvie til Forbarmelsen,

Saa er hun frelst. — Ha kunde jeg nu suøbe
I Mulmet Solen flux! — den kryber seen
Sin vante Wei, og Mørke jeg behøver:
— Gaf bort o! Lys, og see ei hvad jeg øver!”

Her skuled han sig bag de skumle Mure,
Og gubled tans til Midnatstimen lod;
En Gaarekølling peeb i snevre Gure,
Han traf den frem, og trampede den død,
”End ikke du min Gjerning skal belure. —
Kom Pysrich! kom, — dig falder Midder-Rod;”
Med disse Ord han imod Radir vendte
Sin Duxstav; — i Haanden den ham brændte.

Og see! — af Jorden steg en blaaelig Lue,
Den hopped underlig mod Muren hen,
Og som en Muldvarp skyder af sin Due,
Saa steg fra Dybet frem hans sorte Ben,
Heelt pudsig sprang han med sin røde Hne
Paa kryds og quær: ”du falder mig igjen
— var Dværgens Ord — til Lykke, Rod! til Lykke!
Valsore skal du til dit Hjerte trykke.

"Men røv ei voldsom hvad du klog skal vinde!
Bestorm ei Pigen strax med din Attraa!
Først maa du hendes Aand til Jorden binde,
Før Hjertet af en jordisk Drift kan slaae.
Vær klog! og vliib det: falder denne Qvinde,
Skal vi des fastere paa Jorden staae;
Thi vore Fienders Plan jeg har udgrundet:
Til denne Uskyld deres Gaab er bundet.

"Forgjæves var det ei, din Ganger segned
Paa dette Bjerg, forgjæves var det ei
At du for Ridderdaanden veeg og blegned:
Du til din Mesterdaad har fundet Vel.
Jeg hvert dit Skridt har ledet og beregnet;
Bliv du nu her! dit Bytte henter jeg."
Saa taled Pysstrich, mens Balsora bæved
I stakket Blund, af Ahnelser omsvævet.

Hun drømte atter om sit elskte Billed:
Hun aldrig før saa levende ham saae;
Men som en Midder han sig nu fremstilled
Med Demant skjold og hyide Harniss paa:

Dog af! en rædsom Afgrund dem adskilled,
Hun strakte Armen ud, for ham at naae,
Da føled hun sig pludselig bortrevet
Som af en Storm, — og imod Svælget brevet.

Dg da hun vaagned, — Nattens Vinde susse
I hendes Loffer — Rædsel hende slog:
Hun føled under sig en Ganger puste,
En staalklædt Arm den Synkende modtog.
Bevidstløs foer hun bort, — som Latter bruste
De vilde Storme, — Trolde Hesten iog —
Den slog omkring sig — hvinede — og knyste,
Dg Ridder Rød selv ved sin Jdræt gyste.

Paa Hesten Pigen hang, af Skræk bedøvet,
Dg Maanen skinned paa den blege Kind,
De lange Loffer hvirvled mellem Støvet,
De hvide Klæder fløi for Nattens Wind.
De foer forbi to Reisende, som tøved
Paa Veien, i det lyse Maanestkin;
Ung Viduvelst red ved hin Jomfrues Side
Til Ungerland, for Dronningen at stride.

Men der han saae den skønne Møe, som hængte
Saa rødsomt paa den Ganger, der bortfoer,
Med Lynets Fart han efter hende sprængte,
Og kjendte Ridder Rød, og — Himmel! Jord! —
Han kjendte og den blege Møe, som sænkte
Sit Hoved mod den Nibbing: — Spor for Spor
Han fulgte Røveren, og bød ham standse,
Men kunde dog ei naae ham med sin Landse.

Hans Røst var valdt af Raserie og Glæde:
Sin Engel han i Døvléhænder saae,
Saae hende vaagne, see ham, smile, græde,
Udbrede Armene for ham at naae,
-- Forgjæves, onde Magter var tilstæde,
Og hindred ham med Høvnens Sværd at staae
Den onde Troldmand, og med Elskovsvarme
Sin Barndoms Drømmebilled at omarme.

Saa foer de frem. Med Angst og Fryd hun skuer
Sit Petersbilled med det dragne Sværd:
Som i Gethsemane han stedse truer
Og stirrer frem, den Elskte lige nær;

Hvert Dieblig huu Kjælver, haaber, gruer,
Hvert Dieblig den visse Seir han seer;
Men Ridder Rød, af Pysstrichs Magt omgivet,
Holdt paa sit Bytte fast — og fælle Livet.

Thi nu han i det Fjerne saae en Flamme,
Og kjendte derpaa det forlorne Land:
Det laae omgjærdet af en Lueramme,
Udtørret og fordømt til sølsom Brand.
Han over Grændsen fløi, og i det samme
Han bag sig saae endnu en Riddersmand
I sorten Harniss og paa sorten Ganger,
Som fulgte ham imellem Ild og Slang.

Ung Viduvelst red ved den Sortes Side,
Ved Siden med sin Dreng den Jomfrulil,
I Hasen Ogler Gangerne mon bide,
Og trindt dem hvirvled sig den onde Ild,
I Byer og Skove blussed den saa vide,
Uværet de gjennemfoer den som en Pål;
Tilslidst paa et uhyre Slot de stæder,
Som overalt i stille Tunklen gløder.

Dg her de standses af en Kampeqvinde,
Som truende blandt sorte Drager staaer;
I Slottet see de Ridder Rød forsvinde,
Dg Vindebroen efter ham opgaaer.

"Ha! skal det Onde evig Seier vinde?"

Med disse Ord den unge Ridder slaaer
Forbittret mellem Dragerne med Sværdet,
Dg tumler sig iblandt dem uforfærdet.

Men hvor han hug et Hoved af, et andet
Paaany fremvored: i herkuliff Striid
Ung Viduvelst Chimærerne forbaudet;
Men opgav ei den frugtesløse Tid.

Besprængt med Blod, med giftig Edder blandet,
Han kæmped end. — "Endnu er det ei Tid!"

— Saa standsed ham den sorte Ridders Stemme—
"Hold inde! Sværdet i sin Balg du gjemme!"

"Ha! Hvo est du, som Freden mig anpriser,
Dg lader eene mig i Striden slaae?
I Drømme du dig ofte for mig viser,
Men ikke saa — o! Ridder, — ikke saa,

Gaaer Veien til de tabte Paradiser
Ei gjennem Blod og Kamp? og kan jeg staae
Saa kold og rolig her med lamme Hænder,
Mens det forinden som forinden brænder?"

Saa taler Ynglingen i Kampens Hede,
Den sorte Ridder rolig paa ham seer:
"Hold inde, Viduvelt! og lad dig lede!
"Endnu er det ei Tid at kæmpe her;
Først maa jeg gaae og Seiren dig berede,
Dg da skalst du og vide Hvo jeg er."
Med disse Ord han Haanden holdt for Munden,
Dg var i samme Øieblik — forsvunden.

Den Yngling studsed, nær var Sværdet faldet
Af Haanden ham. "Kom, Ridder! følg med mig!"
— Saa Jomfruen med Drengen paa ham kalded —
Dg flur fra Slottet hant bortvædte sig.
Fra Taarnet svingrende Trompeter gjalded,
De Trolde loe og jubled lystelig,
Dg Drageynglen hvislende sig glæded,
Mens Kæmpeqvinden Seiersfange quæded.

Forbittret Viduvelt den Larm maa høre;
"Ha! hvorfor kan jeg dem ei knuse nu?"
"Først til min Dronnings Slot jeg dig maa føre,
— Den Jomfrue svared — nys jeg saae med Gru
Din Dragekamp; men vogt dig for at røre
Ved noget Væsen her! thi kom ihu,
Det er Gespenster kun, som ei kan skade,
Naar vi os daarlig ei med dem indlade."

Hun havde neppe udtalt, før de skued
En Ridderhær, som dem imøde foer,
Udæstet Viduvelt og haanlig trued;
Forgjæves nu den Jomfru ham besvoer
At afslaae Kampen; men af Harm hqn lued:
"Hvad! skal en Ridder fra det runde Bord
Undvige Striden?" — her han Landsen stødte
Imod den første Ridder, som ham mødte.

Ved dette Syn den hele Hær sig vendte,
Og flugted over øde Glette hen;
Men sælsomt Seierherrens Landse brændte,
En Syffe var det, han bortkasted den;

Thi hvor den faldt, den Jorden selv antændte,
Dg fly bortiled Løvegangeren.

Den Jomfrues Ord vor unge Helt alt sandet,
Da fulgte paa hint Eventyr et andet.

Gra Skoven underfulde Toner lode,

Som Fløitespil, og Stemmer sang dertil,

Som snart sig hæved, snart sig selv afbrøde

Med Cymbler, Frydesfrig og Kloffespil:

De Toner ei harmonisk sammenslode,

Men Melodier stormende og vild

Hverandre krydsed, og hver Sands forstemte,

Som, lyttende dertil, sig selv forglemte.

Dg see! med Sang og Dands en Qvindeskare

Gra Skoven kom med vild baccantisk Larm;

Halvt Mennesker, halvt vilde Dyr de vare.

Vel gyste Ridderen, — men i sin Barm

Han maatte snart en ukjendt Drift erfare:

Saa underlig han blev om Hjertet varm;

”Hvad er det — stammed han, — som mig henriver?

Det Tryllespil mig mægtig med sig driver.

"Ha! hvad er dette for en rædsom Glæde,
Som sønderriver rasende mit Bryst?
Hvad er det for en Troldomsfang, de quæde?
Den kalder mig til umodstaa'lig Lyst."
Han standsed — lytted — maatte lee og græde. —
Den Jomfrue hæved ængstelig sin Nøst;
Men kunde ei de Toner overdøve,
Som synes fast Forstanden ham at røve.

"Lov ikke, Ridder! — flye! — tilhyl dit Øre!
Lul Diet i, før det for sildigt er!"
Den Barselstemme kunde han ei høre,
Han kun fornam de nye Fortryllelser.
De syntes selv hans Ganger at forføre:
Den spidsed Øren, sprang paa kryds paa quær,
Halvt slap han den, halvt holdt han den tilbage,
Men fort med Sværmen maatte den ham drage.

Det Fløitespil berøved ham hver Tanke,
Han hørte kun den vellystfulde Klang;
Da saae han, der var Jld i Hestens Manke,
Forfækket foer han op — og fra den sprang;

Nu flygted han — og føled Hjertet banke
Saa ængstligt, angerfuldt for forstegang:
Det var som havde han en Synd bedrevet,
Hvorfor hans Engel ham til Regnskab kræved.

Lungssindig gik han gjennem Flammelandet,
Tilslidst han sin Ledsagerinde fandt:
Hun havde paa en Høi alt længe standet,
Og seet hvorlunde han blandt Hoben svandt:
Paa ham var hendes sidste Haab nu strandet;
— I Skyen alt hin hvide Fugl forsvandt; —
Da saae hun Helten vandre fæstet tilbage,
Og ilede ham med Glæde at modtage.

"Saa nær o! Nidder — jubled hun — var Jagen
Forbrændelsen, og kom dog karst igjen:
I Lysen brænder Sommerfuglen Vingen,
Og kryber som enOrm ad Jorden hen;
Men du" — "Af! jeg jo ogsaa brændte Vingen,
— Afbrød han hende mørk — jeg kryber hen

Ad Jorden, som du seer, foruden Ganger,
Dg seer nu først, min Wei er strøet med Slinger.

"Jeg syndet har, og at jeg ei er faldet,
Det var ei min Skyld; hvordan hid jeg kom,
Det veed jeg ikke; thi min Engel kalded
Mig ei, som fordm, til sin Helligdom:
Forbandelsen mig Dødningsfange lalled,
Dg jeg mig bort med Skræk, — og barnlig from
Jeg vandrer ikke meer paa Jorderige:
Jeg elsker Gud — men frygter ham tillige." - -

"Har I ei et Klenod, Herr Ridder! mistet
Fra sidst vi saaes" — brød ham den Smaadrenge af. —
"Jo visseelig! da Tonerne mig fristed,
Jeg savned Bøttet, mig min Moder gav:
Det har de onde Magter mig fralistet,
Det skulde have fulgt mig til min Grav."
"Nei, — svared Barnet — selv I det bortkasted,
Da før I efter Gløitespillet hasted.

"Jeg tog det op; her har I det tilbage!"
— Her rakte ham den Smaadrenge-Beltet hen; —
Han kunde det ei uden Graad modtage,
Han kyste det, som en gjenfunden Ven;
Med det kom Mindet om hans Barndoms Dage,
Med det hans Uskylds stille Sind igjen;
"O! Moder, — sukked han — kan du tilgive?
Hvi maatte jeg mig fra dit Hjerte rive?"

"Min Fader loved jeg dig at opsoge,
Og vandrer nu i et forloret Land;
Din Jammer kunde kun din Søn forsøge,
Din svundne Fryd han ei gjenfinde kan.
O! saae du mig nu her, hvor Trolde spøge,
Hvor Hære dandse giennem Helvedbrand,
Du vilde — hvis du lever — for mig bæve,
Og — var du død — mig vogtende omsvæve."

Saa taled han — da syntes han fornemme
En sagte Susen i den lumre Luft;

Det hvidsked venligt som hans Moders Stemme,

Det aanded grægende som Rosenduft.

-- Men i Kapellet laac hans Moder hjemme,

Hun aanded ikke meer den lumre Luft:

Hun var bortslunret fra sin stille Længsel,

Dg vandret ud fra denne Verdens Trængsel.

F e m t e G a n g.

I Marmorkisten ved Frue Ellas Side
Den gamle Konning alt en Maaned laae,
Lungfindig ved sin Datters lange Qvide,
Hans Hjerte brast, da han sig eene saae.
Han fordum med hver Ridder maatte stride;
Han Stenen var, de prøved Modet paa;
Thi ikkun til en Helt foruden Lige
Han maatte give Barn og Kongerige.

En gammel, hundrebaarig Spaadom skulde
Derved opfyldes: naar i sidste Led
Den gamle Kongeslægt saae Natten rusle
Sit Dække over Christenheden ned,
Naar onde Væsner, mægtig underfulde,
Med Mennekket om Herredømmet stred,
Naar Ridderaanden var et Gjensærd vorden,
Som kun i Løndom panted om paa Jorden;

Saa skulde end en Ridder uden Mage
Med denne Kongeslægt forene sig;
Som Kraften aabenbares i de Svage,
Saa skulde som i Strid forunderlig
Modsatte Poler mod hverandre drage,
Dg Funter udgaae over Jorderig
I Hat og Malm, til Natten var forsvunden,
Dg atter Dagens Stjerne var oprunden.

Saa led et dunkelt Sagn i dette Rige;
Den sidste Konge gammel var og graa,
Han nævntes den Uovervindelige;
Dg hver en Ridder, som hans Datter saae,
For hende brændte flux, men maatte vige
For Faderen, og Ingen kunde naae
Sin Skjønheidsstrands, som Oldingen forsvared,
Dg eene til sin Overmand bevared.

Hver Dag med Vællerne han maatte stride,
Som alle brændte af den samme Ild;
Thi Rygtet havde baaret om saa vide
Den Skjønnes Priis: ved hvert et Ridderspil

Hun med en Krands stod ved sin Faders Side;
Og som affindig ved det Tryllesmil,
Som ingen Jordens Søn endnu modstaaede,
De styrted frem, indtil de laae i Sandet.

Hver Dag stod den besejrede Tryllerinde
Med Krandsen der, saa skjælvende, saa rød:
Hun frygted Nogen skulde Prisen vinde,
Som hun dog selv den Tappreste tilbed.
Hun vilde Modet ved sit Smil forblinde;
Men lønlig gjos hun ved hvert Landsestod,
Og tit om Natten randt en stille Taare,
Som ikke vilde Faderhjertet saare.

Endnu var Ingen Krandsen værdig funden,
Da kom hiin Ridder, som ved runde Bord
Paa eensang mægtig havde overvunden
De hundred største Riddersmænd paa Jord;
Hans Aand var ei til jordisk Skjønhed bunden,
Og tryg han ogsaa her til Kampen soer:
Han vilde kun den Gamles Stoltthed bese,
Og frygted ikke for den Skjønnes Vie.

"Jeg kommer — sagde han — ei for at vinde
Et Kongerige og en fager Møe;
Ei Diademer mig til Støvet binde,
En Fremmed gaaer jeg gjennem Verdens Øe;
Ei frygter jeg den største Tryllerinde,
Og ei den største Helt; thi jeg kan — døe,
Men ei unblade der mit Sværd at drage,
Hvor Heltet modet leder om sin Mage.

"Mit Liv er evig fast til Væsnen bunden,
Som ikke vandre meer i Livets Dragt, —
For dem mit Ungdomsblod forlængst er runden,
Min sidste Kraft tilhører denne Pagt:
Og naar et Aar endnu i Kamp er svunden,
Da holder mig ei nogen jordisk Magt;
Saalænge jeg hver Prøvelse maa møde,
Imens jeg nærmer mig til mine Døde."

"Hvo est du? — spurgte Kongen halv forfærdet —
Din Tale tyktes mig heelt underlig."

"Mitt Navn — han svared — frev jeg kun med Sværdet,
Og Ingen tvende Gange spurgte mig."

"Nu vel! — vedblev den Gamle stolt — saa er det
Med Sværdet kun jeg derom spørger dig:"

-- Her foer han frem, og Heltens Pantser fløved;
Men laae i samme Dieblis — i Støvet.

Glad reiste han sig: "Zelt foruden Lige!

Nu kjender jeg dig paa dit Landfestød."

— Fra E Franken vilde Ridderen nu vige,

Et Dieblis ham Kongen dvæle bød; —

Og nu bekrandsed ham den skjønne Dige:

Hun rakte Helten zittrende og rød

Et Bæger, med en Myrthekrands omvunden.

Han det modtog, og tømte det til Bunden.

(Det Bæger havde Konningen bevaret

I al sin Tid: fra Slægt til Slægt det gif,

En Helligdom, og dem var aabenbaret:

Alt Landets Lykke laae i denne Drif.

Den Gaade ingen Dødelig forklared,

Før Kongen nu i dette Dieblis

Som af Indskydelse det bød frembære,

Den Fremmede i Seirens Stund at ære.

Det var en konstig Elfskovsdrif, tillavet
Af Urter, sankede ved Maanestien,
Med Midnatsbug besugtet, og begavet
Med Kræfter, som behersked Sands og Sind.)
Fortumlet Helten svimsede og raved,
For Sjælens Vie faldt der som et Bind:
Han saae ei frem i Tid og ei tilbage,
Og Intet sammenknytted meer hans Dage.

Den underfjønne Pige kun han skued:
Hvor før alt Trolldom laae i kolde Smil
For førstegang en lønlig Jld fremlued,
Hvert Blik ham ramte som en Luepiil.
Og Helten for en Gølelse selv grued,
Som rev ham hen med ufrivillig Jil,
Og som en fiendtlig Aand ham her besjæled,
Han tumled hen, og for den Skjønne knæled:

— "Saa skulde jeg da denne Seier vinde,
Hvis Laurbær tynge mig til Jorden ned!
Jeg seier det: de Lænker, nu mig binde,
Er Skjønheds evige Nødvendighed.

Den soundne Tid er gangen mig af Minde,
Hvad nu jeg føler selv jeg ikke veed;
Men det jeg veed, hvis ingen Haand mig hæver,
Jeg synker i den Ild, hvorfor jeg hæver.”

Her rakte Pigen ham sin Haand -- den brændte —
Og svimlende han sank til hendes Barm,
Men da han endelig sig selv gienkjendte,
Han foer forfærdet af — sin Gustrøes Arm.
Som fra en Drøm hans Aand tilbagevendte,
Og bleg han stod af Duelse og Harm;
Nu mørk han vandred ved den Skjønnes Side,
Og sneg sig ofte bort ved Midnatstide.

Et Aar de med hinanden saa tilbragde.
Den Gamle sad nu rolig paa sin Borg;
Fru Ellas Gang blev vaklende og sagte,
Hun skuleb om for Faderen sin Sorg.
Sin Husbonds Løndom maatte taus hun agte:
Han som en Aand gif i den store Borg,
Indtil han maatte Pilgrimsgangen vandre,
Som skilled dem for evig fra hverandre.

Paa Kongeborgen var der tomt og øde,
Indtil den unge Heltesøn blev fød:
Alt mildere den Moders Taarer fløde,
Den bittere Smerte bort med Taaren flød;
De stille Moderglæder Balsam gjøde
I hendes Saar, og sørgelig men fød
Blev Billedet af den forsvundne Mage,
Som Mindet om en elsket Drøm, tilbage.

Paa Sønnen nu den Moders Nie hviled
Med alt sit Haab og al sin Kjærlighed,
Men da han efter Faderen bortilede
Hun kraftesløs sank under Byrden ned.
— En Morgen glad hun til den Gamle smilede,
Og sagde: "Fader! i en Evighed
Skal jeg den Nidder, du mig gav, gjenfinde;
Men der skal intet Baand os mere binde.

"Jeg har ham seet; inat han for mig standed;
Nu veed jeg det: hans Sjæl var mig for stor,
En jordisk Gnist sig kun med Støvet blanded,
Og den fortæred sig i Støv paa Jord.

Hans Væsen fast sig sluttet til et Andet,
Men mit til Hylstret kun, hvori det boer;
En ydre Magt drev os en Stund tilsammen,
Et Windpust vakte og udslukket Flammen.

Men nu jeg veed det: naar vort Hylster falder,
Dg Sandserne indstumre sødelig,
Naar over Gravene Væsenerne gjalder,
Skal det Harmoniske forene sig,
Dg Sjælen, som en Lysets Engel kalder,
Seer Ansigt imod Ansigt pludselig,
Om ogsaa her en Stund den sig forvildet,
Hvor Sandhed skjuler sig i broget Billed."

Saa havde Døden aabnet hendes Øie,
Nu hæved sig forklaret hendes Aand:
Halleluja! den jubled i det Høie,
Dg saae med Fryd ned paa de knuste Baand.
— Den gamle Konge Sorgen monne boie
Til Jorden snart; en hellig Faders Haand
Hans Øie lukked — trøstet brast hans Hjerte:
At se hans Datters sidste Smil ham lærte.

I Marmorkisten laae hun nu saa stille:
De blege Hænder fromt var sammenlagt,
Som i sin Grav sin Gud hun takke vilde,
Fordi den tunge Gang nu var fuldbragt. —
-- Det ahned Viduvelst: useet den milde,
Forflarte Aand i lette Seraphdragt
Omsvæved ham; han hørte hendes Stemme,
Og — loved Beltet til sin Død at gemme. —

-- Taus vandred han med sin Ledsfagerinde;
Nu standsed de, og Diet han opslugt:
Som Guld han saae en Ridderborg at skinne,
"Hvor er vi?" — spurgte han — Den Jomfrue tog
Sit hvide Slør, og mens for alle Vinde
Det slagred høit, de over Broen drog,
Som strax nedlod sig, og oprulled atter,
Opdraget af den brændte Konges Datter,

Prindsessen selv nu Porten dem oplukked;
Til Portneresse fornedret stod hun der;
For Faderen hun græd, og dybt hun sukled
For sin fortabte Ven, hvis Lidelser

Hun langt fra saae: med Hovedet nedbuktet
Imod den Jord, han havde alt for kjær,
Gik Prindsen, til en Ulv omskabt, derude,
Og maatte ynkelig om Natten tude.

Prindsessen var nu eene her tilbage
Med Moderen, af Mennesker forladt.
Den Helt, som skulde Sværdet for dem drage,
De havde ængstelig ventet Dag og Nat;
Nu led de ham endelig at modtage,
Til ham var deres sidste Haab nu sat;
Men svagt blev Haabet, stækket deres Glæde,
Da de den fagre Yngling saae fremtræde.

Hvor skulde han hiin Kæmpe overvinde,
Hvem ingen Helt paa Jorden overvandt? --
Den Jomfrue saae sin Dronnings Taare rinde,
Ved hendes Tale snart dog Frygten svandt:
Hun Vidne var, som hans Ledsagerinde,
Til mangel Kamp, som Heltengang ham vandt;
Med Fryd hun nu et Lyffens Tegn opdaged,
Og peged paa en Fugl, som sad paa Taget.

"See! — sagde hun — er ei hiin Fugl den samme,
Som svæved over os, da vi uddrog,
Og som, hvergang den saae dit Glavind ramme,
Saa frydefuld med sine Vinger slog?
Den visted ofte bort hin ouden Flamme;
Til sidst i Skyen dog den Flugten tog.
En Stund var og mit Haab med den forsvundet,
Men see! nu har vi jo vor Ven gjenfundet."

"Nei, — svarede Viduvelst — du dig bebrager,
Det er ei meer den samme Fugl som før:
Hiin var en sneehvid Due, her opdager
Jeg sorte Fjær og stærke Dræklør.
Man siger, naar hiin hvide Fugl bortdrager,
Den kommer aldrig lys igjen, som før:
Forvandlet hæver den sin dunkle Vinge,
Og vil sin Ven til Kamp og Seier bringe." —

"Velan! — afbrød ham Dronningen — jeg hørte
Hilint Sagn saa tit; nu seer jeg det er sandt:
En saadan Fugl man sagde Gotfried førte,
Til Kamp for Jorsal, til han overvandt;

Dg hvor i Heltebarm sig Fromhed rørte,
Endnu paa Jord ei ganske den forsvandt.
Med dette Tegn jeg paa din Kraft tør lide:
Du faaet er den gode Errib at stride.” —

-- Mens Viduvelt nu styrked sig i Hallen
Til Mesterdaad, hans Rygte vidt alt foer.
En Dag Kong Artus sad i Niddersalen
Blandt sine hundred Mænd ved runde Bord:
Jult paa den unge Heltesøn falbt Talen,
Hos Mange var Forventningen ei stor:
Da styrked Taarnets Bogter ind forfærdet,
Dg slog til Kampens Tegn paa Skjold med Sværdet.

”Hvad er der?” - spurgte Kongen. - ”Fjenden er der.”

— Han reiste sig. — Hver Ridder greb sit Sværd. —

”Nu, det er intet Bud, som os forfærder:

Hvor er han? er han stærk, og er han nær?

-- Men Bogter! hvordan er det du gebærder

Dig denne Gang?” — ”Alt! — svared han — det er

Dg første Gang jeg skal i mine Dage:

-- For Porten staaer en Vildmand uden Mage.

"Han er saa hvi, at over Muur og Grave
Han magelig kan stige med eet Trin;
-- Men see ham der!" — Den Bogter maatte rase,
Dg bset Kæmpen treen i Hallen ind.
"Modtag o! Konge — sagde han — din Slave!
Dg vredes ikke, at med stolte Sind
En Bildmand trodsed dig i sine Skove!
Ellig daarlig Tid jeg skal ei mere vove.

"Din yngste Ridder Viduvelst mig sender:
Ham voved jeg at standse paa hans Dei;
Thi jeg hans undersulde Jdræt kjender,
Jeg frygted den. — Dog jeg forhindred ei
Den Ynglings Gang; mit Liv faldt i hans Hænder,
Han saared mig, — men, ædlere end jeg,
Han gav mig Livet, hvis jeg ydmyg vilde
Mig her, o! Konge, som din Træl fremstille.

"Det svoer jeg ham, og loved ei at blande
Mig meer i Striden for det brændte Land;
Men paa din Grændse, Konge! tro at stande,
En Dømming mod hiin frygtelige Brand.

En Ynglings lette Seir har lært mig sande,
At Kraften paa sig selv ei lide kan;
Og derfor jeg mig mod den Aand nu vender,
Som vild paa Jorden skjænder kun og brænder.

”For eders Gud jeg overvunden knæler,
Erkjendende hans Magt i Ydmyghed.
Ei mere jeg den fromme Pilgrim quæler,
Min Skov han gjennemvandre kan i Fred!
Paa Grændsen jeg, som Grændsestenen, dvæler,
Og Konge! du kan troe mig paa min Sed:
Jeg ærkesløs mig ei til Kollen helder;
Vild, Troe og Love selv blandt Vidsmænd gjælder!”

Kong Arcus venlig hen til Ræmpen traade,
Som, skjædt han knælende paa Lillie laae,
Med Hovedet til Bjellerne dog naaede,
Og Midderne og Kongen oversaae;
Sin stærke Træl bevidned han sin Naade,
Tog ham i Sed, og lod med Fred ham gaae.
Han ydmyg gif; hans Trin i Hallen bundred,
Og Alle nu ung Viduvelt beundred.

Hver Dag om Helten nye Nygter ginge,
Misundelsen sig harmed guul og bleg,
Dg vilde gjerne hver hans Daad forringe;
Men høiere hver Dag hans Hæder steg.
En Morgen hørtes atter Skjoldet klinge,
De Ridderesmænd opfoer til Baabenleeg:
En fremmed Konge med sin Ridderfare
Man saae i Stev og Damp mod Borgen fare.

Kong Artus sendte dem en Skjald imøde,
Alt spørge hvad de bar i deres Skjold.
Til ham den Førstes Ord saalunde lode:
"Slig til din Herre, at en Ridder bold
Med Navn ung Viduvelt har lært mig høde
Med Ydmyghed for Overmod og Vold,
Dg at jeg efter Eed den Drot maa lyde,
Som over sllige Helte har at byde."

Med Studsen Skjalden bad han sig at følge
Til Konningen; og da han for ham stod,
Den Fremmede sin Harm ei kunde dølge,
Med Skamfuldhed den blussed i hans Blod:

"See! — sagde han — en Konge med sit Følge
Selv kommer hid, at falde dig til Fod.
Med Qual jeg den Ydmygelse udholder;
Men kan ei bade Helten, som det volder."

Forundret bød Kong Artus ham indtræde
I høien Hal, og søgte blidelig
Hans sønderknuste Stoltthed at henlede
Til rolig Taal. — "Velkommen est du mig,
— Saa bød hans Ord — tag ved min Throne Sædel
De Stores Lykke verker underlig.
Meddeel os Alt, hvad dig er vederfaret!"
Han taug. Og saa den Fremmede ham svared:

"Velan! jeg vil min Konges Bud adlyde;
For bød jeg selv, nu jeg adlyde maa.
Skal ved min Tale end min Taare flyde,
Jeg vil min Brøde ydmyg dog tilstaae.
Maaskee du mig beeltagende vil yde
Din Medynk dog: min Jøse fast er graa —
O! var som din den bleven graa med Ære,
Jeg skulde nu vist ei din Slave være.

"J mange Aar jeg over Land og Rige
Med Styrke et erobret Scepter svang;
Min Broder maatte Thronen for mig vige,
Med Kobberlænker jeg ham længe tvang.
En Datter havde han foruden Lige,
For hende brændte jeg i Elfskovstrang;
Men stolt og hadesuld hun mig betragted,
Og mine Trusser som mit Suf foragted.

"En anden Kjærlighed hun lønlig næred,
Saa tænkte jeg, men vidste ei til hvem,
Og Hævnen voldsomt i mit Hjerte gjæred,
Og trued frygtelig at bryde frem;
Den Salighed, som mig ei var bestjæret,
Misundte jeg Enhver, og selv blandt dem,
Som nærmest omgav mig, jeg Ingen troede:
Med hende syntes mig i Pagt de stode.

"Thi hendes Smil jeg saae hvert Blif oplive;
Forræderie jeg ahned ved hvert Sjed:
Den fangne Faders Lænker at løsrive,
Og mig at styrte af hans Throne ned

Det var en Daad, som kunde Met dem give
Til en taknemlig Datters Kjærlighed.

Jeg habed hver, som hendes Blikke hylde;
Men meest den Yngling, som mig selv fortrylled.

"En fremmed Skjalb var kommen til mit Rige:

Ung Theobald i Hallen Harpen slog;

For ham de ældste Varder maatte vige,

Han alle Hjerter mægtig til sig drog.

Jeg ynded ham, men frygted ham tillige;

Thi naar han sang, min Frihed han borttog:

Hver anden Lidenfkaab jeg maatte glemme,

Og lytte til den underfulde Stemme.

"Han sang ei som de andre Troubadourer,

— Af deres Konfiterier var jeg kjed, —

Hvert gammelt Skuur, som Konstens Aand indmurer,

Han med et dristigt Harpegreb rev ned;

Han sang om frie og evige Naturer,

Og om en Ahnelse, som Ingen veed,

Som flager heit paa Phantasiens Vinger,

Og sig mod sjerne Trylleverdner svinger.

"Han vakte ei den vante Fryd og Smerte;
Hans Taarer søde var som Rosens Dug.
Hans Smil mig ubekjendte Glæder lærte,
Og dybe Længseler lød i hans Sulk;
Høit ved hans Sang det stormed i mit Hjerter,
Og Throner svandt for Diet som et Tug.
Jeg voved mig med ham i Aandens Rige,
Men kunde ei min Synskreds overstige,

"Og som et Varn, af Følelser betaget,
Jeg ofte daarlig smelted hen i Graad,
Ja stundom angerfuld mig selv anklaged,
Og syntes at foragte selv min Daad.
Men naar han taug, da saae jeg mig bedraget,
Og harmed mig, fordi min Kind var vaad:
Jeg habed Ynglingen, som ved en — Tone
Mig bragde til at vakle paa min Throne.

"Hvad Stort og Høit vi see i fjerne Tider,
Skal det som blege Gjenfærd kun fremstaae
Med Tryllesværd, som vor Natur bestrider,
Og med en Stræben, som vi ei kan naae?

Alt mens det Store over os henstrider,
Vi for os selv skal synes Dværges smaa,
Som Lønderkunsede maae flye tilbage
For Helteaanden fra de soundne Dage.

"Dg skal det Skjønne sig ætherisk hæve
Lig gyldne Dunster i det fjerne Øst,
Som over os i let Henflagren svæve,
Dg vække Ahnelse kun i vort Bryst,
Imedens vi forneden staae og bæve
Dg føle Mishag ved hver jordisk Lust,
Fordi Naturen her ei gav os Vinge,
Til os blandt rene Geister at opsvinge?

"Hvi skal vi hige mod en anden Sphære,
End den, hvori vort Væsen er hensat?
Skal vi foragte Jordens Magt og Ære?
Hvi gaves da os store Drifters Skat?
I Lusten finde vi dog intet Meere,
Dg ei i Drømmeverdners Stjernenat;
Men falsk bedrager os hver Himmeltrone,
Som ikke med os selv os kan forløse.

"Er det ei Konstens Meed paa Jorderige
Og at udsone med Tilværelsen?
Forene Nanden med det Sandfelige,
Ledfage Menneſket med Gratien,
Dmſkabe Jorden til et Himmerige;
Mei ei urolig ſværme ud fra den,
Dg ſøge i en fremmed Tid og Sphære
Det Skjønne, ſom jo overalt maa være.

"Den ſamme Sol til alle Læber ſkinnet,
De ſamme Væsner vandrede paa Jord,
De ſamme Lidenſkaber dem forblinded,
Dg ingen Tid var eenes ſkøn og ſtor;
Den Skjønhedsſtraale, ſom opvarmer Sindet,
Ei over os i tomme Æther boer:
— Saa taled jeg en Dag, da ſmiled Skjalden,
Dg atter lod hans Harpeſlang i Hallen.

"Dg nu en ſtille Bæk af Melodier
Sig ligesom af ſkulde Kilder gied,
Dmſværmet af de unge Phantasier,
De vugged ſig i Tøleſſernes Skjød;

Nu vored de, og store Harmonier
I Bellsydsstrømme gjennem Sjælen flød,
Og smeltende i Salighedens Fylde
Hvert Hjerte maatte Troubadouren hylde.

"Men jeg forbød ham oftere at røre
Den gyldne Harpe i min Kongehal:
Jeg vilde ei de søde Toner høre,
Som efterlod Bebreidelse og Qual.
Jeg kunde ei det vundne Scepter føre
Saa stolt som før; og daaret af en Skjald,
Jeg syntes det var større sig at svinge
Med ham til Himlen, end en Jord betvinge.

"Hans Sang mig havde rørt; men snarlig døde
De store Toner i mit trange Bryst:
Jeg saae Prindsessens Nie Skjalden møde,
Og smile gjennem Taarer i sin Lyst;
Da havde jeg ham Sværdet funnet støde
I Barmen flur; men standset af en Nøst,
Som fra det drukne Folk hans Priis istemte,
Af Frygt jeg Hævnen i mit Hjerte gienste.

"Ha! skal vi følge hver affindig Digter
Til Regioner, hvor kun Daarskab boer,
Foragte Jordens Glæder, Jordens Pligter,
Imedens vi os her alt Engle troer?
Da Konge, Ven, og Fædreland man svigter;
Det hører jo til denne usle Jord;
Og mon ei det tilsidst vil Følgen blive,
Hvis Sværmerie jeg Borgerret vil give?

"Saalunde i Forbitrelsen jeg mæled,
Jeg veed ei selv Hvo mig det Raad indgav:
— Een rædsom Lidenkskab mig kun besjæled,
Men klogelig min Løbe dermed tav —
Bort med ham! — raabte jeg — forlænge dvæled
Den Ungling her: som Stormen i et Hav
Saa har hans Toner raset i mit Hjerte,
Oprørt mit Sind, behersket Fryd og Smerte.

"Det kan han uden Trolddomskonster ikke:
En unaturlig Kraft er i hans Haand,
Og i hans underfulde Lueblikke
Jeg længe mærket har en farlig Aand;

Som Pest den vore Sjæle vil anstikke;
Han lænker jo med et usynligt Baand
Vor Følelse og vore Lidenffaber,
Og ved hans Sang vi os i Drømme taber.

"Hvad Dyrer kunde flig en Mand ei volde
I hvert Gemyt i et monarkist Land?
Det er den farligste af alle Trolde,
Som over Lidenffaber hyde kan;
Nu vel! han Hæxerøven skal udholde:
Han skal ndkastes i den dybe Strand,
Saa tænker jeg hans Konster os ei skade,
Naar sig i Havets Dyb hans Flamme bade.

"Saa bød jeg — og den Daad, jeg nu fortryder,
Blev paa mit strænge Bud paa Stand fuldbragt.
Maaskee nu han for alle Vinde flyder,
Som over Sjælens Storme havde Magt.
Forgjæves nu erkjender jeg de Dyrer,
Som iverfyg jeg har i Graven lagt.
— Men her hvad værre Daad jeg end har øvet,
Hvorfor med Det jeg knæle maa i Støvet.

”Endnu som før jeg for Prindsessen sukked,
Men uforanderligt var hendes Sind;
For mig var evig hendes Hjerter lukket,
For Smiger var hun døv, for Glimmer blind;
Hver Dag jeg saae, en Taarestrom bedugged
Den Ubevægeliges Lilliekind:
Før harmed hun sig stolt og kold og stille,
Nu havde Skjalden aabnet Taarens Kilde.

”For ham hun græd, for Faderen tillige,
Det saae jeg, og jeg haabede derved:
Kan Stolthed — tænkte jeg — for Blidhed vige,
Saa kan og Had bortflye for Kjærlighed;
Men deri jeg bedrog mig: denne Pige
Har vist mig Qvinden i Bestandighed
At trodse Fristelser, som Mænd bedaare,
En Thrones Glimmer og en Elfskovstaare.

”Hun havde seet min Svagheds Taare rinde,
Min Styrke reiste sig hvor hiin bortrandt:
Med Grumhed skulde jeg et Middel finde,
Som dette grumme Hjerter overrandt:

Jeg hendes Fader lod til Baalet binde,
Med dette Syn den Skjønnes Mod forsvandt —
Jeg bød alt Baalet tændes i min Harmes,
Dg Datteren sank bleg — i mine Arme.

"Formildet jeg min Broder Livet fikænte,
Dg førte Pigen fro til Altret hen;
Jeg alt paa Lykkens høie Aas mig tænkte,
Dg frygted ikke for Gjengjældelsen;
Men i et Haar dens tunge Sværd alt hængte
Mig over Jæsen: vildt i Tummelen
Jeg hørte Stemmer Folkets Harm ophidsse,
Dg see! en Ridder stod i deres Spidsse.

"Det var den Ridder, som nu hid mig sender,
Min Daad at skrifte og at gjøre Bod:
"" Jeg iler til et Land, hvor Folket brænder;
— Med disse Ord han for mit Afsyn stod —
Men her jeg seer et Folk i Væddelhænder,
Et Rov for Grusomhed og Overmod;
Det vil jeg først af dine Hænder rive,
Dg dig, Tyran! dit Banestød først give.

”” Dog ei for Riddingsværk du mig anklage!
Vi nægte dig din Thrones Forsvar ei:
For Herrens Altar her dit Sværd du drage!
Her enten du skal falde eller jeg;
Paa Riddervlis min Handske du modtage!
Kom! stands mig nu ei længer paa min Vej!””
Forbittret slap jeg flur den blege Pige,
Og drog mit Sværd for Liv og Kongerige.

”Fortvivlet kæmped jeg, og fra min Tunge
Forbandelser og vilde Trusler fød,
Jeg rasede; — men vældige og tunge
Den Ynglings Slag paa Skjold og Pantfer lød.
Jeg hørte Døden i hans Sværdslag runge,
Med Kæmpekraft han Jernet gjennembrød,
Og — sønderknuset, Magten overgivet,
Jeg trygled Seierherren kun om Livet.

”Men da blandt Folket tusind Stemmer lode:
””Nei han skal døe; stød kun Tyrannen ned!””
— Forgjæves var det mine Taarer fløde: —
””Døe skal han - skreg de - om saa Blod han grød.””

””Vel! — raabte Viduvelt — vel skal han bøde
For hver sin Daad; men med Retsfærdighed;
Den Broder, som han røved Varn og Nige,
Er Konge her, og skal hans Dom affige.””

”Og see! min Broder med de løste Lænker
Som Konge nu og Dommer for mig stod:
””Ei broderlig du handler og du tænker,
— Saa taled han — dog efter Broderblod
Jeg tørster ei, og Livet jeg dig skjænker:
Ei skal du med dit Had, dit Overmod,
Saaledes for hin store Dommer møde,
Du skal faae Tid at angre og at bøde.

””Den Ridder, som dig fjæl har overvunden,
Du efter Ridderloven tjene maa;
Og naar du med din Eed dig har forbunden
Til aldrig meer mit Liv at efterstaae,
Saa er al Tvist imellem os forsvunden,
Og du med min Tilgivelse kan gaae,
For ved et bedre Liv, langt fra min Throne,
Dig med dig selv og med din Gud at sone.””

”Beskæmmet hørte jeg min Broders Stemme;
Men voved ei at holde ud hans Blik.
Dog hvis jeg kan hans Edelmød forglemme,
Saa — glem mig, Gud! i Dødens Nieblit!
— Den Edles Haandtryk kan jeg end fornemme:
Da som en ydmyg Fange jeg bortgik,
Til Sikkerhed han bød hin Ridderfære
Ledsage mig — og lod med Fred mig fare.

”Nu paa min Fod som Pilgrim jeg vil gange
Til Jorsal og til vor Forlørsers Grav:
Ej endt mine Synder svare er og mange,
Jeg haaber der at lægge Byrden af;
Naar du o! Konge, løse vil din Fange,
Ung Viduvælt mig denne Frihed gav:
Thi dig — han sagde — denne Ret tilhører,
For dig han Ridderkjold og Glavind fører.”

Derpaa Kong Artus svarede saalunde:

”Gaf bort hvorhen din Anger fører dig!
I fligt et Forsæt vil jeg ingenlunde
I Raad og Daad dig være hinderlig.” —

De skiftes ad. — Ved runde Vord man kunde
Ei noksom over Helten andre sig,
Som paa sin Gang hver Kæmpe dristlig mødte,
Tyranner revsed, Throner selv omstødte. —

Hver ædel Sjæl ung Theobald beklaged,
Som saa et Offer blev for Tyrannie;
Dog deri man til Lykke sig bedraged:
Endnu han aanded fro som før og fri.
Af hulde Dæsnen Skjalden blev modtaget
I Havets Dyb, og kvaltes ei deri
Af Dødens Kall, som andre Dødelige:
Men vandred til et nyt Naturens Rige.

En Stund han over Bølgerne henvæved,
De bar ham blidelig i deres Skød,
Med ham de sank og vuggende sig høved,
Og ufskadt mellem Klipperne han stød;
Nu svimled han, og vakkede og — læved,
Men da et Sangchor i hans Øren lød:
"Frygt ikke, Yngling! naar du os vil følge,
Saa kan du tryk beherske Havets Bølge."

Dg see! en Klynge venlige Ondiner
 Omsværmmed ham med Sang og Strængeleeg,
 De tumled sig paa svømmende Delphiner:
 Fortumlet han slig Ganger og besteeget:
 Den bar ham mellem Klipper og Ruiner
 Af sjunkne Skibe; Bølgen for ham veeg,
 Dg dalende paa Havsens Bund stod Skjalden
 Tilslidst bevidstløs og som himmelfalden.

Han aanded end, og vidste ei hvorlunde;
 De venlige Ondiner ei han saae:
 Kun som en Drott han sig erindre kunde
 Delphinen, som han havde hvilet paa:
 At Bølgerne for den tilbagerunde,
 At Fjeldene ham syntes aabne staae,
 Det vidste han, og at han nu stod ene,
 Dg syntes som indmuret mellem Stene.

Nu aabned sig en Sneglegang i Fjeldet:
 Han vandred frem, og Grotter danned sig
 I Klosternes, hvor Kildespring udvælded
 Med Sølvsklang, og risled underlig:

Til Grotterne sig søgrønt Buskværk helbed
 Af Dexter, som ei groe paa Jorderig,
 Og ubekjendte Blomster tit ham standseb,
 Som duftende hans dunkle Wei omfrandsed.

En større Hvalving havde ham modtaget,
 Et Glimt af Lysning loffed ham derind,
 Og nu han giennem Fjeldets Rift opdaged
 En Straale som af Maanens blege Skin.
 Saa underfuldt han føled sig hendraget
 Af hine Glimt: de lysned i hans Sind
 Liig Haabets Funke, og hans Dæmring spredte,
 Og Sjælen til en større Fryd beredte.

Alt dybere og dybere han vanked,
 Halv drømmende, og vidste ei hvorhen;
 Hvert Øieblit han nye Blomster sanked,
 Og saae paa dem — og tabte dem igjen;
 Af Ahnelser det unge Hjerte banked
 Med ukjendt Fryd, da giennem Hvalvingen
 Han dybe skjulte Harpetoner hørte,
 Og Blomsten i hans Haand sig sælsomt rørte.

”Hvor er jeg? — udbød han — fra hvilke Zoner
Udvælger denne skjulte Harmonie,
Som dybt i Sjælens Junderste gjentoner,
Dg vækker Blomsten selv til Sympathie?
Til hvilke nye Trylleregioner
Henvandrer jeg?” — Nu aabned sig en frø
Dg herlig Udsigt gennem Fjeldets Indre:
Han saae en Underverden om sig tindre.

En gennemsigtig Himmel af Krystaller
Omhyvlede ham, en Sol foroven stod,
Som spredte Guld i de krystalne Haller,
Dg tusind Farver trindt sig glimre lod.
Paa Klippemuren funklede Koraller,
Paa Muslingtillie vandrede hans Fod,
Dg tusind nye Væsner ham modtog:
Til Havfrusang de Nixer Harpen sloge.

De sang saa lifligt med den klare Stemme,
Fra Verdens Grundvold Harpetonen klang,
Dg Skjalden maatte forstegang jor nemme
Hvad ingen Løbe aanded ud i Sang:

Et eget Væsen syntes han forglemme,
Hans Aand sig fri blandt nye Naturer svang,
Og for hans Øie stod det Ewigskjønne
I Farver himmelblaa og bølgegrønne.

I quindelige Former det sig hylled:
Som Qvinden er det Skjønneste paa Jord,
Saa var det ogsaa hende her, som trylled,
Hvor Alt bar Præg af høie Skjønheds Spor;
Og Skabninger det Tomme her udfylded,
Lig dem, Naturen første Skat betroer
Af Følelser og høie Phantasier,
Som tone der, hvor Ord og Tanke tier.

Dog kun foroven bar de Qvindens Billed,
Forneden andre Former danned sig,
Som dem fra Tryllerinderne adskilled,
Hvis Skjønhed fryder os paa Jorderig;
Det var som sig Naturen her forvilded,
Men i Forvirrelsen sig selv dog lig,
Den for sin egen Lov kun maatte vige,
Som særskilt er i hvert dens Tryllerige.

Bestemt til i et Ocean at svømme,
De gyldne Skjæl paa Svømmefodder bar,
Og blaagrønt farvede som Havets Strømme
De lange sivbefrandste Lokker var;
Som Kildens Sang os luller sødt i Drømme
Med milde Rissen, dyb og sølverklar,
Saa toned blidt til Harpen deres Stemme,
Og Skjalben maatte dybt hver Lyd fornemme.

Dog alt det Tryllerie, som her ham mødte,
Henrev til taus Beundring ham dog kun;
Den fremmede Natur tilbageskødte
Selv Hjertet i Henrykkelfernes Stund;
Men Tonerne ham Længselsfulk afnødte,
Og Taarer, søde som i Drømmeblund.
Til sidst den største Glæde hans Nie blændte,
Da det til hine Stjerners Sol sig vendte.

En Havfrudronning øverst sad i Hallen
Paa Thronen af Granit og Diamant,
Og store Perler hængede Korallen,
Som Guld i hendes Krone sammenlaadt.

"Velkommen, Ungling! — sagde hun til Skjalden —
At hid du til mit Rige Veien fandt
Derfor jeg din Karfunkelstjerne priser,
Som tindrende din sjældne Lykke viser.

"Thi Sæller faae jeg over os henrulle,
Og Ingen vandred hid fra Jordens Land;
Det Ubekjendte, Sjældne, Undersulde
En sjælden Genius kun finde kan;
Ham ere alle Livets Bæsnere hulde;
Paa Jord, i Luft, som i den dybe Strand,
Og venlige Naturer ham modtage,
Til hvilke Verdner han endog vil drage.

"Her seer du hvad du ei paa Jorden ffuer,
Og ei i Himlen selv, om did du gik:
Her nærer Oververdnen sine Luer,
Og her dens Straaler Liv og Farve fik;
Naar Stjernen synker nat paa Himlens Buer,
Den funkler her i lyse Farveblis,
Og herfra med fordoblet Glands den stiger
Fra Østens Port til de azurne Nigier.

— "Den Jld, som Stoffet brænder og fortærer,
Den slukker Bølgen, puster Stormen ud;
Men Himmelslammen sig i Dybet nærer,
Og trodser alle Elementers Bud;
Den lutttrer sig i ubekjendte Sphærer,
I Bølgens Skjød, i Klippens Marmorbrud,
Og fra det Dybe som det Evigheds
Udstraaler den i Skjønhed for dit Øie

"Er du endog en Fremmed i mit Rige,
Du dog ei derfor fremmed er for mig;
Jeg hørte dine Harpetoner flige
Fra Jord til Himmel, og forunderlig
De gienklang i min Hal saa elskelige:
Seel! derfor har jeg aabnet den for dig.
Maaskee du her kan nye Toner finde,
Som kunne sig med dine Skjønt forbinde.

"Thi hvor den store Harmonie skal være,
Der alle Toner sammensmelte maae,
De, som udbrede sig i Himles Sphære,
Og de, som giennem Havets Grundvold gaae;

Thi vilde det Dybe skal det Jøie bære:
Det største Skib kan ei paa Gladen staae,
Det dybt maa vandre hvis det høit skal svinge
I Storm og Sky mod Stjernerne sin Vinge."

"O! Dronning, — svarede Skjalben — hvad du siger
Det har jeg aahnet, nu jeg føler det:
I dine dybe, underfulde Nager
Naturens store Grundvold er udbredt;
De skjulte Kilder, hvorfra Lyset stiger,
Udvælde her: tit har jeg nedad seet,
Eddt drømmende, i dine Regioner,
Og lyttet til Naturens dybe Toner.

"Da syntes det mig tit, jeg hørte Stemmer
Igjennem Stormen svinge blidelig,
Og hvad jeg nu beskuerne fornemmer,
Jeg syntes Bølgerne tilhøidsked mig.
O! — tænkte jeg da — mon ei Dybet gemmer
En Verden, som du aldrig drømte dig?
Mon der ei Væsner boe, som dig kan sige,
Hvad end du græder for paa Jorderige?

"Thi Det der var, min Sølelse ei kjendte,
— Det ligger dybest i en Evighed; —
Til alle Verdens Hjørner jeg mig vendte,
Og spurgte Himlen om hvad Ingen veed;
Men Stjernen taug, og kun en Gjenlyd sendte
Den af min Længsel over Jorden ned.
Den Tone, som mig Jord og Himmel skjuler,
Den hører jeg nu her i Havets Huler.

"En Grundlyd fra det Dybe den sig hører
I Nixers Harpeklang, i Havfrusang;
I Vølvens Nislen den til Jorden svæver,
Og hvidsker blidt i Bøkkens stille Gang;
Paa milde Aftenluftninger den bærer
I Volskarpers underfulde Klang,
Og taber sig i Engles Hymnetoner,
I høie Himles Ætherregioner.

"Den Tone var det, Philomele savned,
Da paa min Harpe sørgende hun saae;
Den savned jeg, naar Harpen jeg omfavned.
Men kunde dog dens største Stræng ei naae.

Nu har jeg hørt den; -- men Hvo nævner Navnet
Paa Tønen, som jeg salig følge maa
Fra dybest Udspring til de høie Tøner,
Hvor evig den i Universet røner?"

--"Det skal paa Jorden dig en Løbe sige,
Og hvad du føler dybt og inderlig,
Skal og engang i høie Tøner stige,
Naar først det ganske har udfoldet sig.
Saa længe kan du vandre i mit Rige,
Kan følge Tønerne, som trylle dig,
Kan gaae hvorhen din Genius dig vinker,
Som venlig i Karfunkelstjernen blinker.

"Men kald den ikke af sit skjulte Gjemme!
Og ønsk dig selv ei daarlig at forstaae!
Da skal hiin Tone, som en venlig Stemme,
Led sage dig, hvorhen du og vil gaae;
Ukjendt du skal den overalt fornemme,
I Havets Hvalvinger, i Himlens Blaa,
I Fuglens Sang, i Blomstens Wellugtstrømme,
Til den en Engel vaagner som af Drømme.

”Da skal den sjunge høit med Seraphstemme,
Hvad nu den nyner barnlig i dit Bryst,
Da Verden skal sin egen Sjæl fornemme,
Dg lytte til dens længe skjulte Røst;
Thi længe Dybet maa det Skjonne gjemme,
Dg længe Vølgen sang om Hellas’ Kyst,
For Havets Skum var en Gudinde vorden,
Som vandrede til — Himlen over — Jorden.”

Saa taled Havfrudronningen med Skjalden,
Imens paa Jorden de hans Død begræd;
Lyksalig vandred han i Tryllehallen,
Dg drømte om en større Salighed;
Det var som selve Himmelen var falden
Med alle sine Stjerner til ham ned,
Dg som med ham den atter skulde stige,
Dg skønnere omhvælve Jorderige.

S i e t t e S a n g.

Det Slot, hvori ung Theobald nu dvæled,
Tilhørte Lymphia, den Havets Fæ:
En eeneste og stor Magnet var Fjeldet,
Som danned Borgen; underligt at see —
Som af en skjult magnetisk Aand besjælet,
Bevæged Blomsten sig mod Stenene,
Naar hine dybe Harpetoner lode,
Som Havets store Grundvold gennembrøde.

Foroven Fjeldet klart som Glar sig bued,
Og Sol og Maane speiled sig deri,
Ia hele Stjernehimlen der gjenlued,
Med Gjenklang selv af Sphærens Melodie.
De Dødelige dog for Klippen grued,
Som, Skjndt den toned indre Harmonie,
Kun syntes Menneskene til sig drage,
For sønderknust at støde dem tilbage.

Med tusind Brag omkring sig Klippen fræmmed
Hver Sømand hørte, og dog ham til sig drog;
Thi naar han ei sin Sneffes Strøben hørmed,
Flei Naglerne af Planken, Jernet slog
I Klippen selv sig fast, og sønderlemmet
Det knuste Skib sit Banestød modtog;
Kun stædten Nogen lykkelig udstanded
Det haarde Fald, og svømmet frelst til Landet.

Der laae en liden Holm ved Fjeldets Side,
Hvor Lymphia af huld Medlidenhed
Med dem, som her det store Skibbrud lide,
En Havfrue havde sat ved sikke Bred,
Som, naar hun saae mod Klippen Sneffer glide,
Et Redningsreb i Havet kasted ned,
Og med sin Barselsang dem først advared,
Men siden dog en Enkelt's Liv bevared.

Hvo sønderknust til disse Ryster naaede,
Husvaled dog den Havfrues Citherklang,
Og savned de end her hvad de attraaede,
De standsed dog den vilde Længselsgang;

Men deres Medning var dem selv en Gaade:
Thi lønlig kun den Havfru til dem sang,
Dg bød dem fra en Afgrund flye tilbage,
Hvis skjulte Skat de kunde ei opdrage.

Bortstødte fra den Skat, som ei de kjendte,
Kun med Erfarings dyrefjødte Guld
Dg med det nøgne Liv tilbagevendte
De stundom paa et Brag; dog længselsfuld
De dybe Suk mod Klippeborgen sendte;
Dg smilede Lykken atter til dem huld,
Saa kunde de dog ei dens Gavnst fornemme,
Dg aldrig meer hiint store Skibbrud glemme.

Men Hjertet haged stedse dog tilbage
Imod det Trylleffjeld, som knuste det;
Snart saae man atter Bølgen dem modtage:
Med haabfuldt Mod de letted Ankeret,
Dg lod saalænge dem af Stormen drage
Imod den store rædsomme Magnet,
Til atter Naglerne udflo, og Havet
Vandt Brag og Klipper Længselen begravet.

Ung Theobald den første skulde være
Som Lykken aabned Dybets skjulte Skat :
Den vilde han til Oververdnen bære,
Dg vældig gjennemtone Tidens Nat ;
Nu vidste han, i den chrystalne Sphære
Han derfor af sin Genius var sat,
At han den Drylletone skulde finde,
Hvorfor hver Misflang maa af Rummet svinde.

Det havde Lymphia ham aabenbaret,
Da han lyksalig hendes Elor forlod ;
Men derfor havde hun ham ei forklaret
Den Tølelse, som selv han ei forstod ;
Men som han dybest i sin Sjæl bevared,
Dg som opflammed ham med Heltetmod
Til i en Løngang under Havets Bølge
Hjinn underfulde Tone at forfølge.

Han vidste ikke hvor den ham hensførte,
Men maatte gaae iblinde hvor den flang ;
Han over Isen Havets Brusen hørte,
Den Løngang blev alt meer og mere trang ;

Men Hjertet stedsse friere sig rørte,
Dg høiere han syntes Stemmen sang;
Tilfids ei Havet meer foroven bruste,
Men sjerne Skove dumpet i Stormen susse.

"Saa gaaer min Vej alt under faste Lande!
Dg jeg til Jorden nærmere mig naahy:"

— Saa tænkte han, og saae med Malmiet blande
Sig svage Lysning, som ved Morgengrye;
Dg nu han paa en Korsvej saae sig stande,
En gammel Lampe hang i Klippens Lye,
Dg kasted Lysset til den høire Side,
Hvor Veien syntes i en Stie bortglide.

"Forgjæves — tænkte han — ei Lampen skinner,
Hvor Gangen vildsom er i Mulm og Nat,
Foruden Lys jeg dog ei Veien finder,
Men styrter let imod en Klippe brat;
Bedst derfor jeg med Lysset mig forbinder,
Det har en venlig Haand foroven sat,
Hvor tvivlende jeg stod;" — mens saa han tænkte,
Han efter Lampen greb, som for ham hængte.

Da led en Røst i Mulmet: "lad den hænge!"

— Han skinted som en qvindelig Figur —

"Vil du din lykkelige Gang forlænge,

Saa riv ei Lampen fra den gamle Muur!

Du ikke til dens svage Lys skal trænge:

Det vidner om en sygelig Natur,

Dg vil med matte Straale bid dig føre,

Hvor ei din Kraft sig kan med Frihed røre.

"Nei, følg med mig! jeg Livets Skatte skjuler;

Paa Grændsen af det Trylleland jeg staaer,

Hvor Tonen, du har hørt i Havets Huler,

I Jordens Skjød først sin Betydning faaer.

Hist Skjønhed i en Sarkophag forfuler,

Mens Livet i et Længselsful bortgaaer;

Men her skal dig Erkjendelsen oprinde,

Dg Drømmen sig med Nybelsen forbinde.

Forsøgerist en Røst saalunde taled;

Hint Billed han i Mulmet stirred paa,

Dg Phantasien dobbelt skönt udmaled

Hvad Diet kun i svage Duvrids saae;

Dg som en Taage over det nebbalede,
Han saae en deilig Qvinde for sig staae,
Hvor sig en vanflabt Her i Mørket rørte,
Dg sig med falske Skjønhedssham indstorte.

Det var en Søster til hin Kæmpeqvinde
I Ungerland den lede Svartesot,
Som Viduvælt først skulde overvinde,
Før han bekæmped Flammelændets Drot;
Som hiin med Drager maatte sig forbinde,
Før at forsvare Djævelkæmpens Slot,
Saa maatte denne mellem lumme Dværge
I Jordens Skjød sin Herres Fald afværge.

Hun stod paa Grændsen af det Trylserige,
Hvor Dværgefyrsten Pystrich skjuled sig;
Fra denne Plads hun aldrig torde vige,
Der skulde hun henlokke dem med Svig
Til Dværgeens Land, som voved at nedstige
Til Lymphia, og vandred lykkelig,
Med hendes Skat af skjulte Harmonier,
Til Jorderig ad hemmelige Stier.

Et evigt Fiendskab Lymphia adskilled,
Den gode Fee, fra hver ondartet Trolb;
Skjøndt hendes Grændsemærker sig forvilded
Med Dværgenes: derfor med List og Vold
De havde ofte hende røve villet
Hiin Toneskæt; thi eng og mørk og gold
Var deres Verden mod de Regioner,
Som hun oplivede med Harpetoner.

Naar disse gjennem Jorden kunde trænge,
— Det vidste de — var deres Magt forbi,
Og dette havde de forhindret længe
Med Underfund og listigt Koglerie;
Med falske Toner vidste de at mænge
Den Efterklang af Dybets Harmonie,
Som de fra hendes Grændser kunde røve,
Og dermed vidste de hver Sands at døve.

Thi disse falske Toner lod de flige
Fra Bjerg og Dal: med Trolldom de udgik
Forstyrrende i Følelsernes Rige,
Og for den underjordiske Musik

De sande Harmonier maatte vige:
Ja derved var det, de et Dieblis
Selv Viduveld i Ungerland forvilde,
Da han bortiled efter Fløitespillet.

Nu gjennem Dværgeverbuden Heren vilde
Til falske Glæder loffe Theobald,
At han fra Tønen skulde sig forvilde,
Som tabte sig i skjulte Klippesal.
Ved Lampens Skin han kunde kun adskille
Den rette Vej, og vogte sig for Fald,
Naar Qvindelist ei Mandomsstyrken rokked,
Og falske Toner ei ham til sig lokked.

En hellig Kirkestie ham Lampen viste,
Den til hiin Hvælving under Jorden gik,
Hvor Seraphine tryk sin Grelser priste,
Fra den Tid hun Forsølgelsen undgik.
Her kunde Pystrich hende meer ei friste,
Og fra det angestfulde Dieblis,
Da hun til dette skjulte Gristed tryede,
Saa Gud alene hendes Laare flyde.

Her gif hun, en bødserdig Synderinde,
Dg flettede med Graad den Brøde ud,
Som ubeydst sig syntes at forbinde
Med den Natur, hvorfra hun stammed ud.
Naar onde Magter Diet kan forblinde,
Dg drage Sjælen tvivlsom fra sin Gud,
Saa er det Synden, som i Hjertet lurser,
Dg aabner det for lavere Naturer.

Det soled hun, og naar hun saae tilbage
Til hvad i hendes Sind forborgent laae,
Hun kunde nu det dunkle Slør bortdrage,
Dg maatte angerfuld sig selv forstaae;
Thi hvad hun soled fra sin Barndoms Dage,
Men i sin Uskyld aldrig tænkte paa,
Udvillet laae nu for det vaade Dø,
Dg maatte hende dybt i Støvet hyle.

Hun saae hvorlunde Jord og Himmel blanded
Sig selv i hendes bedste Gøleffer,
Dg naar hun høiest paa sin Vandring standed,
Hun var dog steds Støvet Blomster nær;

Dem elsked tidlig hun i Fødelandet;
Et Barn hun var, som havde Blomster kjær,
Og selv i Konstens Land og Aandens Rige
Hun barnlig haged mod det Sandseelige.

Det hylled sig i Graternes Klæder,
Drog hende til sig med et yndigt Vaand
Af usorvisnelige Rosenkjæder,
Og standsed let i Flugten hendes Aand;
Men skønt og livligt, som det kun fremtræder
I Konstens Land ved Pieridens Haand,
Det syntes ikke Sjælen at nedtvinge,
Men Støvet blev til Blomster paa dens Vinge.

Og den liig Sommerfuglen kunde svæve
Et Blomster over Blomsterverdnen hen,
Men ei med Brævinger dristig hæve
Sig over Jorden og forglemme den
For bedre Verdnens Fryd; — hun kunde bæve
I hellig Lyst, og ahne Himmelen
I Rosens Ætherdust paa Jorderige,
Men ei med den til Himlens Stjerner slige.

Dg den Natur hun kunde et forsale
 Hvorhen hun vandred; selv da hun forlob
 Sin elste Guder verden, for at drage
 Med Thorkild, og ved Korsets høie Fod
 Den evige Forhaabning at modtage,
 Selv da hun med sit Haab dog uvis stod
 Tilbage stirrende mod Guderlandet,
 Dg Engelen med Gratien sig blanded.

Til lette Flugt sig kun Chariten smykke,
 Dg naar hun slagred med de Vinger smaa
 Blandt Englene, og barnlig med dem spøjte,
 Det Zebe var med Psyches Vinger paa,
 Som blandt Amorer sin Zerkles søgte:
 Ja selv i Thorkilds Oldingsøie saae
 Hun kun den Flamme, som hun selv ei kjendte,
 Dg som hos ham kun for en — Skygge brændte.

Det Brøden var, hvorfor hun maatte bøde
 I sin Uskyldighed; derfor hun blev
 Forladt af ham, som kæmped for de Døde,
 Men som en fiendtlig Magt sit Haab bortrev,

Til han paany en Ufskyld skulde møde,
Som Stormen vildsom over Jorden drev,
Dg som en høiere Natur besjæled,
End den, hvis Aand i Blomsterverbuden dvæled.

Men Seraphine kunde aldrig blive
Den høie Seraph alt paa Jorderig,
Som skulde Gud det største Offer give,
Dg føle sig ved Ofret lykkelig:
Hun kunde ei det Rosenbaand løsrive,
Som skjønt om hendes Jordliv snoede sig,
Dg stedsse hendes Hjerte drog tilbage
Til Billederne fra de suundne Dage.

See! derfor kunde Pystrich hende friste
Saa mægtig ved sit konstige Bedrag,
Ja kunde hende selv en Stund fraliste
Den Troe, som stod saa vaklende, saa svag;
Dog end hun ei det store Haab forliste:
Med det hun svømmed fra sit Ufskyldsvrag,
Dg var dog med den frelse Dyd undkommen,
Var landet lykkelig i Helligdommen.

Het knæled hun, som forðum Magdalene,
Bødsfærdig og sin Byrde sig bevidst:
Paa Kirkens skjulte Hovedhjørnesteene
Hun sæstede førstegang sit Die vist;
Det Stridige hun kunde ei forene
Imellem Gud og Menneſket: kun hist
Hun saae i Midleren det sammensmelte,
Og kunde i hans Skjød sin Byrde vælte.

Den maatte i en Taarestrøm henrulle:
Det tunge Hjerter lettedes derved,
Og gyste ikke for det Gaadefulde,
Som sig opløste i en Evighed;
Nu vidste hun hvorhen hun vandre skulde,
Og byggede paa en evig Kjærlighed
Det store Haab, som Naaden os har givet,
Alt det os huldt skal lede gjennem Livet.

Hun haabede, at det ei tilregnes vilde
Hvad i vor blandede Natur kun laae,
Hvad vi fra Væsnet kunde ei adskille,
Saa længe det i Støvdragt maatte gaae.

Opløsningen hun ventede from og stille,
Og Hungerdsøden selv imøde saae
Med Rolighed, i Herrens skjulte Bolig,
Hvor nu hun gif, med Død og Grav fortrolig.

Thi ei hun boved mere at opstige
Til hine Egne, hvorfra angst hun veeg,
Hvor end hun hørte Troldesværmen frige,
Som lumskelig sig trindt om Gjeldet sneg.
Dog naar hun bad og sang, de maatte vige,
Og naar hun rørte ved den Strængelseeg,
Som hun bag Altertavlen havde funden,
Det syntes som hiin Mislyd var forsvunden.

Tre Døgn hun havde bedt til Gud og fastet,
Da faldt hun i en sød og rolig Blund:
Det var som Sjælen til sin Frihed hastet,
I Drømme søled hun dens Stræben kun;
Hun syntes den sit Klædebon afkastet,
Og sovang sig let i sin Frelønningsstund
Fra Sol til Sol mod de Ildendtes Zone,
Hvor frelstte Sjæle samles om Guds Throne.

Dg der hun gjensaae sine gamle Venner:
De store Hedenskabets Helte stod
Forklaret her, og strakte deres Hænder
Mod samme Gud, og ved hans Thrones Fod
Hun knælende blandt Englene gjenfjender
Hver Alderdommens Viis, som from og god
Med ærlig Stræben søgte kun det Sande,
Som her sig med Vildfarelse maa blande.

Dg da hun vaagned, føled hun sig avvæget
Forunderlig, og Ungdomsliv og Lyst
Paany i hendes Hjerte sig bevæget,
Som havde hun af Livets Kilde øst.
Hver Nat en Engel Sjælens Vunder læged
Med evig Haab og Kjærlighed og Trøst,
Ja styrked hendes Legem saa ved Blunden,
At kærsk hun reiste sig ved Morgenstunden.

Saalunde havde hun i Kirken levet
Alt trende Maaneder, og savned et
Den Næring, som Naturen stedse kræved,
Skjøndt i sin Slummer hun fornåm det et.

I Censomheden hendes Aand sig hæved
Paa Harpetoner til en evig Vej;
Dg Striden i det unge Bryst ophørte,
Naar hun den fundne Davidscharpe rørte.

Thi Kjærlighedens Engel Strængen stemte,
Dg helligt den i Helligdommen lød:
Hvad dybest hun udi sit Hjerte glemte
Harmonisk luttret gjennem Strængen flød;
Men Frygten svandt, som fordem det beslemte:
Vel elsked Livet hun, dog for sin Død
Hun gyste ei; thi evigt Liv forjætted
Den dybe Tone, som al Strid udsletted.

Den samme Tone var det, som ledsaged
Ung Theobald, indtil den her forsvandt,
Hvor nu den sympathetisk blev henbraget,
Dg sig med Pigens Harpespil forbandt. —
-- Men Skjalden af dens Gjenklang blev bedraget,
Som mislydblandet for hans Sands udbrandt
Fra Dværgeverdnen, medens Heren taled,
Dg den med skjønne Farver ham asmaled.

Han valled alt og hende følge vilde,
Igiennem Mulmet til hint Trylleland,
Som hun saa fløgtig vidste at afbilde,
Gødt smigrende den daarede Forstand;
Da saae han Lampeflammen ængstelig spille -
Han syntes rave paa en Afgrunds Rand,
Han Lampen greb og Skikkelsen oplyste,
Som for ham stod, og — bleg tilbagegyste.

Thi nu i sande Skikkelse han stued
Bedrageressen, som nys fortrylled ham:
I hendes Blinde Helvedsflammer lued,
Og hendes Hud var slibrig Slangesham;
For hendes væmmelige Smil han grued,
En Hvislen han i hendes Nøst fornam,
Og Haanden, som han rakte ham imøde,
Ham syntes under glatte Hud at gløde.

"Nei — raabte han — du mig bedrager ikke;
Du har jeg ved det sande Lys dig seet:
Din Tunge med sin Pest mig vil anstikke,
Den er forgiftet som dit Vandedræt;

Forsølg mig kun med dine Flammebliske!
Jeg gaar hvorhen mig Veien er beredt,
Hvor Lyset vinker, og hvor Tonen falder,
Hvor høit jeg vandrer, og hvor ei jeg falder.”

Saa taled han, og fulgte Klippestien
Med roligt Haab, med Lampen i sin Haand,
Da lyttende til Harpemelodien
Han hørte ikke Herens Spot og Haan;
Men meer og meer udvikled Harmonien
Guldbtonig sig for den heruste Aand,
Dg see! — nu faldt en Kampesteen af Fjeldet,
Han vandred ind, og stod i — Løntapellet.

Paa Alteret han Lampen fra sig satte,
Dg see! den straaled dobbelt skjon og klar:
Den drog for Biet frem de skjulte Skatte,
Som i Aarhundreder formørket var;
Den syntes i en Nimbus at omfatte
Den hele Hvelving, som tre Søiler bar:
Den eene var af Solv, af Guld den anden,
Den tredie glimrede som Diamanten.

Den første bleg som Maanens Straale skinned,
Paa den med Haab og Ahnelse han saae,
Den anden Diet som en Sol forblindede,
Med faste Troe det hvilede derpaa;
Den diamantne Støtte qvægede Sindet
Med Gjenskin af de tusind Stjerner smaa,
Som, evigt tindrende hist i det Hvie,
Oprulle Kjærligheden for vort Vie.

I Choret saa han Frelseren, som bredte
Sin Arm imod ham fra sit Kors. Han saae,
Da knælende han sank for den Tilbedte,
Paa Korsets Fod Madonna for sig staae;
Hans Vie nedsank paa den Aldrigseete,
Han føled som et Lys for sig opgaae:
"D! — flammed han — saa skulde her jeg finde
Hvad ei jeg sandt hos nogen jordiff Kvinde!

"Tilgiv, Guds Moder! at jeg dig tilbeder,
En Jordens Søn, med Længsel og med Savn!
Den Harmonie, hvorefter her jeg leder,
Den kan jeg dog kun finde i din Savn;

O! Moder, løs du Sjælen af dens Kjæder!
Dg tag mig kjærlig til dig i Guds Navn!”
Saa taled han mens heed hans Taare trilled,
Da rørte sig hint underfulde Billed.

Dg Seraphine var det, som sig hæved
Fra Korsfets Fod og ham imøde gik;
Alf samme Følelse hun lønlig bæved,
Igjennemglødet af hans Andagtsblif.
Alf Kjærlighedens Engel blidt omsvævet,
Hun Harpen greb, og i det Stieblif
Hun syntes Aabenbarelsen fornemme,
Hun hævede til Gud den rørte Stemme:

”O! Fader — sang hun — nu er du forsonet,
Du skjuler du ei meer din Herlighed:
Det store Lys, hvori du evig throned,
Forbarmende du til mig sendte ned;
Ei Lysets Engel hænger tornekrønet
Paa Korset mere med sin Kjærlighed:
Han fra de Døde er tilbagekommen,
Han tænder atter Lys i Helligdommen.”

"O! — raabte Theobald — o! Fryd, o! Stemme,
O! Tone, som mig stedse fjern undveg!
Er det en Drom? — kan jeg dig her fornemme?
Dg var det fra en Levende du steg?
O! ton igjen du hellig-klare Stemme!
O! tal igjen, hvis ei du grum mig sveg!
Kan et beslægtet Væsen saa mig trylle?
Hvad heller skal jeg her en — Guddom hylde?

"O! Yngling, — svarede hun, — som Gud mig sender,
En venlig Engel i sin Helligdom!
En Guddoms Straaleglands dit Øie blænder,
Naar du i mig en Guddom skuer from:
Jeg er en jordisk Møe; min Synd Gud kender,
En bange Flygtning i hans Huus jeg kom:
Jeg flygted eensom fra de vilde Stier,
Dg eensom her min Død jeg oppebier.

"Ei vover jeg mig eene bid tilbage,
Hvor onde Magter lure paa min Fred,
Dg dog maa Livet mægtig til sig drage
Hvo end umoden er for Evighed.

Vil du o! Yngling, mig ved Haanden tage,
Skal Gud dig lønne for din Kjærlighed,
Jeg kan det ei: jeg er en jordist Pige;
Men jeg skal elske dig i Himlens Rige.”

”I Himlen som paa Jorden! — Skjalden svared —
Er du en virkelig Dødelig som jeg,
Har du min Vandringss Gaade mig forklaret,
Dg paa din Kjærlighed jeg tvivler ei.
Min Skjæbnes Lørdom er mig aabenbaret:
Vi evig vandre skal ad samme Vej,
Hvor Blomsten tager, og hvor Stjernen blinker,
Dg hvor den samme Genius os vinker.”

Saa taled han — og Haand i Haand de stige
Til Jorden op med Sang og Harpeklang:
De onde Magter frygtssom for dem vege,
I Morgendæmring Nattergalen sang.
Dg Theobald saae Ringen sig bevæge,
Nu af Karfunklen Genien udsprang.
De fulgte Englen glad paa Bjerg, i Dale,
Dg klar blev dem Naturens mørke Tale.

Thi de fornam hvad Fuglen vilde sige,
Naar den mod Himlen hæved høit sin Nøst,
Dg Jordens store skønne Blomsterrige
Omkrandsed dem, og aandede lydt sin Lyst;
De hørte Toner dem imøde stige
Hvor før det bundne Liv laae skjult og tyst:
Harmonisk frit det Længselen besvared,
Dg mangen Hemmelighed aabenbared.

Dg aabne laae Naturens skjulte Skatte
For Die dem, og i et Elfkøvsqvad,
Som syntes Verdenssjælen at omfatte,
De deres Fryd udsang og Gud tilbad.
De paa en Høi nu Haand i Haand dem satte,
Ved Siden ventlig og fortrolig sad
Den lille Genius og Harpen rørte,
Dg overalt de samme Genklang hørte.

"Jeg elsker!" quiddred Lærken til sin Mage,
"Jeg elsker!" Sommerfugl og Rose sang,
"Jeg elsker!" flætted Nattergalens Klage;
"Jeg elsker!" risled Kildens Sølvklang,

"Jeg elsker!" maatte Søe og Skov gjentage,
"Jeg elsker!" toned Bjerg og Dal og Wang,
"Jeg elsker evigt helligt som Naturen!"
Saa sang til Pigen henrykt Troubadouren.

"Hør! — udbrød Genien og Vingen høved —
Den Lyd, som toner her fra Bjerg og Dal,
Udaandende det Liv, du nu har levet,
I største Samklang du foreene skal;
Den Verdensharpens Stræng, som før ei bæved,
Den hæver nu, og venter paa sin Skjæld,
At det Mangfoldige sig kan forbinde.
Og Skjønhed i Foreningen oprinde.

"Kom, lil! vær stærk! og følg mig hvor jeg leder!
Til stor og hellig Jdræt gaaer din Gang:
Naar du til Harpen Mestersangen qvæder,
Gulbendende hvad stykkevis du sang,
Da skal det tone gennem Evigheder,
Din Aand skal hæve sig paa Harpeslang,
Og seire der, hvor ingen Kamp du skuer,
Men hvor den værste Gjende Livet truer.

"En Mislyd skjuler sig i Dybets Rifter,
Ved Unatur i Løn den nærer sig,
Forvirrende de ubetvungne Drifter,
Den i Naturen raser frygtelig;
Ei tier den, før Harmonien vifter
Husvalende henover Jorderig —
Det Mesterværket er, du skal fuldføre,
Og derfor skal du Verdensharpen røre.

Men vogt dig, at hin Misklang ei sig blander
I Sphæren, hvor din Elskov vandreer i!
Den store Klippe, hvorpaa Længslen strander
Saamangengang, du vel kom frelst forbi,
Men een fast større der tilbagestander:
For den kan dig ei al min Magt befrie,
Og hvis en fiendtlig Haand mod den dig driver,
En høi're Styrke dig kun Redning giver."

Her Genien i Ringen fløi tilbage,
Og leded skjult de Elskende nu frem.
De i den vide Verden maatte drage
Med Frihed og med Elskov uden Hjem:

Ei vilde Kjærligheden hvile tage,
Dg uden Lænker den omsværmes dem;
Som Sødfkende de syntes sammenvandre,
Dg elsked mildt som fromme Børn hverandre.

Med Kjærlighed til Konsten og Naturen,
Til Himmel, Jord, til Gud og Mennekket,
Som Musen Pigen fulgte Troubadouren,
Dg sang med ham; men fro og fri og let
Hun stedse flygtede for Fængselsmurens
Eensidigheden, som hun kaldte det,
Naar Bæstnerne sig saadan sammenlænke,
At de sig selv kun elske, føle, tænke.

Dg denne Frihed var det som beskjærmed
Den unge Dyd og hendes Kjærlighed,
Som saadan livlig og udfyldig sværmed
Om Elskerens med Huldgudinde-Tied,
Men veeg tilbage hvergang Skjalden nærmes
Alvorlig sig og fordreede en Eed
Om evig trofast Kjærlighed i Livet —
En saadan havde hun ham aldrig givet.

"Nei — sagde hun — har dette Baard vi nødig,
Dg skal det være Pligt at elske dig,
Saa blier jeg af den tvungne Lykke mødig,
Dg som en Skat du tungt maa flæbe mig:
Hvis ei det skader, er det overflødig,
At lænke fast hvad selv forener sig;
Thi kunde nogen Magt mig fra dig rive,
Forgjæves du mig Lænker maatte give.

"Ei heller snffer jeg saa fast at binde
Os til den Tryllefreds, vi vandre i,
At intet andet Skjont vi skulde finde,
End dig og mig, og at som ved Magie
Den hele Udenverden skulde svinde
Omkring os trindt. — Nei, Følelsen er fri,
Dg Eros ei undvære kan sin Vinge;
Thi den skal ham jo til Olympen bringe."

"O! — svared han — hvis jeg end ei fortjener
Din hele Kjærlighed, saa tag dog min!
Jeg veed ei hvad du med den Frihed mener,
Som Kjærligheden ei maa slutte ind;

Hvis Solen ei i enkelt Punkt forener
Sin hele Glands, saa er dens Jld kun Ekin;
Mon Livets ei som Lysets Straaler svinde,
Naar ei til een de alle sig forbinde?

-- "Dog vi vil ikke gruble, ikke klage,
Lad saa os Haand i Haand kun vandre frem!
Den samme Himmel vil os hist modtage,
Om end vor Elskov her gaaer uden Hjem."
— Nu maatte de hverandre fro opdage
Hvad paa forskjellig Wei var haendet dem,
Hvad Hjertet havde sølt fra Fædselsstunden,
Til endelig de hinanden havde funden:

Hvorlunde Hver paa særskilt Blis var kommen
Til Konstens Land, og til den store Tid,
Som i sin Stræben aldrig bliver fuldkommen,
Saalænge den med Livet staaer i Strid,
Hvorlunde Længslen kun i Helligdommen
Sig hæver dristig over Num og Tid
Det søled de, men saae dog ei hvorlunde
De det Mangfoldige forene kunde.

Det syntes som en Gaade sig at følge
Og stedse flygte for Erkjendelsen:
Den hulde Genius de maatte følge,
Og spurgte aldrig forskende: hvorhen?
Men i det Vide over Bjerg og Bølge
Med Kjærlighed og Haab de adlød den,
Og Intet styrred deres Elfskøveløde,
For de en Dag gik over gylde Hede.

"O! — sagde Theobald — nu tør jeg lyde
Al Verden trods: med dig ved denne Haand
Og Harpen i min Arm, skal Geister lyde
Mit Herredom, og mægtig skal min Aand
Hvert Fjeld bestige, og hver Skranke bryde,
Og binde Lykken med et evigt Baand;"
Saa taled han, og føled Hjertet banke
For førstegang ved en hovmodig Tanke.

Nu foer forbi paa Gangeren hin sorte
En Riddersmand: hans Ansyn dem var skjult,
Men fra Vifrens Nifter gjennemborte
En Stemme dem; den fulted dybt og huult:

"Af! Seraphine," — og nu var han borte.

Han kom og svandt saa hastigt undersuldt.

"O! Thorkild" — raabte Pigen, og hun blegned,

Og i sin Elskers Arm bevidstløs segned.

"Hvad vil det sige — tænkte Troubadouren —

Hvo nævned sukkende min Elsktes Navn?

Og foer forbi som Skyggen over Muren,

Et Gjenførd lig af Kjærlighed og Savn?

- - Hvad Mislyd gjennemtoner her Naturen?

Hvi ligger bleg den Elste i min Savn?

O! Seraphine, kunde du mig følge

Hvad ei min Tanke vover at forfølge?"

Nu vaagned hun: "siig Elste! hvi du bærer,

Du stirrer paa mig saa forunderlig —

O! siig mig, har jeg drømt, hvad heller svæver

En sølsom Taage end for Die mig?

Jeg har ham seet, — jeg Thorkild saae — han leyer?

Saae du ham og? var det ham virkelig?"

"Ja — svared han — en Midder saae jeg Pige!

Men Hvo det var det kan jeg dig ei sige.

”Hvi har du skjult mig hvad din Taare siger?
Hvi sank du bleg til Jorden som affjælt?
Forraader Sukket ei, som ængstlig stiger
End fra din Barm, din Kjærlighed var delst?
Delt mellem mig og Skyggen, som bortviger
Hist over Heden. — Ingen eier helt
Det store Hjerte, som sig frit oplader,
Lig Rosen, som sig hist i Solen bader.

”At! staaer ei saa din Elskov i Naturen,
Og smiler til hver Skabning lige huld?
Den frygted for en Grav bag Klippemuren,
Nu synker den paa Heden hen i Muld.”
”At — svared hun — den følger Troubadouren,
En Blomstergeist, men sukker vemodsfuld,
Naar han med Dviwl og Uroe den vil saare,
Fordi han ei forstaaer dens stille Taare.

[”O! Theobald — lad ingen Mislyd blande
Sig i vort Samlivs rene Harmonie!
Hvi maa du mørk og grublende der stande?
Hvad har forstyrret saa vor Sympathi?

Ne! er det Klippen, hvorpaa den skal strande?
Hvad heller gif hin Skygge os forbi;
At sukkende den skulde os advare,
Og vogte os for en forborgen Fare?

"Hvor kan du saa den Fællese miskjende,
Som Thorkilds Gjensyn i min Sjæl har vaakt?
Maa fra de Døde han tilbagevende,
For at bebreide mig, at dømt og svagt
Mit Hjerte her ei Dffret kan fuldende,
Som ingen Livets Mæe endnu har bragt:
Det store Dffer af al jordisk Lykke,
For hellig selv Guds Helligdom at smykke?

"Kom Theobald! lad os ei dvæle længer
Paa denne blomsterløse Hede! — Kom!
Til nyt, mangfoldigt Liv mit Nie trænger,
Her i det Tomme vorder Sjælen tom;
Seer du hvor Rosen hist paa Stænglen hænger
Saa eensom sørgende, skjendt barnlig from
En venlig Sommerfugl den her omsvæver,
Sit fulde Liv den ei paa Heden lever."

"Al! — sukked Theobald — al! Seraphine!

Jeg er ei meer saa lykkelig som før;

Jeg veed ei hvad mig volder denne Pine,

Min egen Sjæl jeg ei udforske tør;

Mig synes kolde Vinde os omhvine

Saa underlig; det er som Livet døer

Omkring os trindt, — og see! jeg er berøvet

Min Stjernerling: jeg har den tabt i Støvet."

"Kom! — svared hun — saa lad os den opfølge,

Jeg saae den nylig glimre paa din Haand;

Din Genius til Straf vil med dig spørge,

Om skjuler sig, fordi du lægger Vaand

Paa Kjærligheden. — Vil du ei forsøge

En billig Brede hos den gode Aand,

Saa gaar ei meer saa mørk her ved min Side,

Det maa du troe den Lille ei kan lide."

Saa søgte hun ved hjærlig Skjæmt at sprede

Den Sky, som over Skjaldens Pande laae.

De længe efter Ningen maatte lede,
Men fandt den ei; de paa hinanden saae,
Og tang og smilede, for ei at — græde,
De vidste ikke hvad de tænkte paa
Og hvad de sørged for, til Noget rørte
I Luften sig, og de en Stemme hørte:

”Rosen staar paa Heden,
Yndig og beskedn,
Duster himmelsk i den rene Luft;
Sommerfuglen svinger
Sine Purpurvinger,
Smelter hen af Fryd i Rosens Duft.

”Vandende i Luften,
Flagrende i Duften,
De hinanden kjende og forstaae.
Sprog dem ei blev nægtet,
See! de er beslægtet:
Fuglen er en Blomst med Vinger paa.

"Hvi gaaer i Naturen
Sorgfuld Troubadouren
Med den hulbe Musa ved sin Haand?
See hvor Rosen bøjer!
See hvor Fuglen svæver!
Og fornem Naturens dunkle Aand!

"Blomsten lybligt taler,
Og sit Liv dig maler,
Fuglen Vingen sjungende udslaaer,
Og du skal fornemme
Hvad din Sjæl mon gemme,
Og hvorfor din Genius bortgaaer."

Saa hvidsked Englen's velbekjendte Stemme,
Som nynnende henover Heden klang:
I Rosens Varm den syntes sig at gemme,
I Sommerfuglen's Flugt den sig opvang.
Et sølsomt Qvad de syntes nu fornemme,
Som mellem Blomst og Fugl en Verelsang:
— Den Skjønne lytted, nærmed sig fortrolig,
Men Theobald stod mørk der og urolig. —

Rosen.

Elfte tag dig vare!

See! vi er i Fare,

Menneſker hiſt over Heden gaae;

Hvis de nu dig fange - -

- - Al! jeg er ſaa bange!

Skulde jeg da her ſaa eene ſtaa!

Sommerfuglen.

Rose! vær ei bange!

Han vil mig ei fange:

Det en Digter er, det kan jeg ſee;

Frygt ei for hans Blikke!

Han os ſkader ikke,

Han har Fuglen kjær ſom Blomſterne.

Rosen.

Al! ſaa vil han bryde

Blomſtret af, og nyde;

Thi hvad andet elſker han os for?

Jordens ſtolte Sønner

Ei vort Værd paaſkionner,

Deres Kjærlighed er ei ſom vor.

Sommerfuglen.

Vogt dig hvad du siger!
Kjærligheden viger
Ei for Sandfen i hvert jordisk Bryst;
Seer du ei hiin Qvinde,
Skjon som en Gudinde?
Hun har vakt hans Sjæl til himmelsk Lyst.
Musen Skjalden leder,
Hende han tilbeder,
Og hans Fryd er reen som Engles Fryd;
Drømmende han vanker,
Fromme er hans Tanker,
Og hans Tale gyldne Harpers Lyd.

Rosen.

Nu, saa lad ham komme!
Al min Frygt er omme:
Digteren og Musen er mig kjær;
Naar han mig ei bryder,
Om min Duft han nyder,
Vil jeg derfor ikke vredes meer.

Sommerfuglen.

Lad ham det ei høre!
Saa vil han dig røre,
Driffe Duggen af din Purpurmund,
Og ved Digterløber
Noget Støv dog fløber:
Naar han synger, elsker jeg ham kun,
Har han hørt din Tale,
Kommer han at svare
Sine Luer her i Drømmeblund;
Lad ham sig ei nærme!
Jeg vil dig omsværme,
Jeg vil aande i din Nærhed kun.

Rosen.

Lad ham sig kun nærme!
Du kan mig omsværme
Ligefuldt: han os jo skader ei;
Ojerne vil jeg sprede
Kjærlighed og Glæde
Gjennem Duften paa hans stille Vet.

Sommerfuglen.

Rose! gjør det ikke!

Før du dybt maa stifte

Tornen i mit elskovsfulde Bryst;

Kjærligheden eene

Maa du mig forlene;

Ei med Støv jeg dele kan min Lyst.

Rosen.

Hvad er da vor Glæde?

Kan den sig ei brede

Til hvert Væsen i den frie Luft;

Du jo frit kan svæve,

Jeg maa stille bære,

Skal jeg da ei sprede vidt min Duft?

Sommerfuglen.

Rose! vredes ikke!

Læs i mine Blikke!

Siig mig, kan du læse hvad der staaer?

I mit Bryst det brænder,

Ei min Qual jeg kjender -

Men jeg føler, jeg i Qual — forgaaer.

Rosen.

Ne! dit Blik mig skræmmer;

— Hvad din Sjæl fornemmer

Veed jeg ikke og forstaaer jeg ei;

Kold du paa mig stuer,

Taler dog om Luer

Kan du mistroe mig — du elsker ei.

Sommerfuglen.

Mistroe er det ikke:

Læs i mine Blikke!

Er der ingen Kjærlighed deri?

Jo — men disse Glammer

Volde nu min Jammer,

Og min Kjærlighed er — Naserie.

Solens rene Straale

Kan jeg selv ei taale,

Naar den finner paa din Blomsterkind,

Og jeg Sephir hader,

Naar han dristig bader

I din Duft sig med letfærdigt Sind;

Hvor kan jeg da rolig
See dig saa fortrolig
Væie dig imod en Jordens Søn?
Vil du ham fortrolle,
At han dig skal hylde,
Og erkjende salig, du er skjen?
— Nu, saa lad ham komme!
Al min Fryd er omme:
Kald hvert Væsen frem paa Jord, i Luft!
Du en Sol vil være,
I hvis Skjønhedsphære
Verdner dreie sig i Balsambuft,
Rosen.
Elfte! du mig plager,
Og dit Hjerte nager
Selv sig daarlig i en indbildt Qual.
Du din Rose dræber,
Hvis du frygtsom stræber
At indslutte Dufte i sin Skal.
Maa jeg kalke lufte,
Vil jeg quæles, sufte,
Skal jeg leve, maa jeg aande frit:

Sol maa paa mig skinne,
Lette Vestenvinde
Maae mig kjælende omsvæve tit.
Tugen Magt indmurer:
Evide Naturer
See paa Solen! see paa Stjernerne!
Deres Straaler sprede
Kjærlighed og Glæde
Vidt paa Jorden som paa Himlene.
Kun de enge Sjæle
Vil Naturen qvæle,
Skjalne ængselig mellem mit og dit;
Dragen Guldets skjuler
Dybt i Bjergets Huler,
Kun i Solens Glands det straalet frit.
O! men du, som svinger
Dine Purpurvinger
Frit i Elskovs evige Natur,
Kunde du vel nære
I din vide Sphære
Tanken blot om Taugenskab og Duur?

Dg du mig vil binde,
Rosen din Veninde,
Med et Baand, som lave Frygt opfandt;
Kjærligheden eenē
Vil ieg dig forlene;
Men kun Frihed Kjærligheden bandt.
Sommerfuglen.

Rose! vredes ikke!
Løs i mine Bliske!
Dg hvis nedrig Frygt du seer deri,
Da maa du mig hade,
Kan mig ei forlade
Hvad jeg har forbrudt i Naserie.
Men er jeg en Daare,
Skjænk mig dog en Taare:
— Hvad jeg solev selv jeg ikke veed —
At jeg dig tilbeder
Gjennem Evigheder
I min Smerte jeg endnu kun veed.
— Her i Jordens Sphære
Støvgran mig besvære;
Vingen daler tungt paa Verdens De;

Alind du frit i Luften!

Spred til Alle Duften!

Jeg skal see det — elske dig — og døe.

Saa - syntes dem - lod Sommerfuglens Stemme,

Og Theobald nu først sig selv forstod,

Han kunde meer ei sine Taarer hemme,

Og see! han sank for Seraphines Fod:

"O! Pige — sukked han — o! kan du glemme

Mit Naerie? — min Engel mig forlod —

Tilgiv mig! — kom! hvor skal vi den opdage?

Kan Kjærligheden falde den tilbage?"

"Det haaber jeg — den hulde Pige svared —

Men see den sorte Ravn, som hisset gaaer!

Den i sit Næb Alenodet har bevaret,

Som du har tabt; — see! nu den stille staaer,

Kan du ei Ringen see? — den aabenbared

Eig ved sin Funken mig; — men see! nu staaer

Den onde Fugl sin Vinge ud og iler,

-- Kom! lad os følge den indtil den hviler!"

Saa taled hun — og over Heden svæved
Saa snelt som Fuglen over hende fløi;
Men al! den stedsse høiere sig hæved:
Hun fulgte den, og — svandt bag fierne Høi.
— Men Theobald var langt tilbageblevet,
Mens sukkende hans Genius bortfløi.
Han syntes kun dens Afskedsfang at høre,
Som idelig gjentoned i hans Øre:

”Rosen staaer paa Heden,
Yndig og besfeden,
Vander ængstlig i den tunge Luft,
Og krampagtig svinger
Fuglen blege Vinger,
Synker ned af Qual i Rosens Duft.
Sorgfuld i Naturen
Vanker Troubadouren;
Musen meer ei vandrer ved hans Haand,
Rosen meer ei bæver,
Fuglen meer ei svæver;
Læng han søger den bortfarne Mand.”

S y v e n d e S a n g.

Den Valrav, som Karfunklen havde funden,
Da Theobald i Støvet tabte den,
Dg som ham nu af Syne var forsvunden,
Dg loffed Seraphine med sig hen,
Det Pystrich var, som ventende paa Stunden,
Naar Skjalden sig forbrød mod Genien,
Med listig Konst sig til hin Fugl omskabte,
Dg Ringen greb saa flux som han den tabte.

Thi velbekjendt med Kraften, som den glemte,
Dg med dens skjulte vennefulde Aand,
Som mægtig Verdensharpens Strænge stemte,
Han frygted Ringen i hver Vædlings Haand,
Dg meest i Kunstnerens, naar fri han glemte
Sin Dødelighed og dens enge Baand,
For kjæk sin Synskreds selv at overstige,
Dg her alt mod Udødelighed hige.

Ved Ringens Kraft var Skjalben Dværgen blevet,
Meer frygtelig end Midder Vidirvelt,
Ja Thorkild selv, for hvem hver Nidding bæved,
Dg hine sorte Kæmper, som bestemt
Af samme Aand, hver Midnat Sværdet hæved
Mod Dværg og Trolld — ja selv hin Dødninghelt,
Hvis Sværdsflag gjennemrungen dumpet Naturen,
Han frygted mindre for end Loubadouren.

Ahi Sværdet kunde hist og her vel iage
En Dværgeslof i Jorden ned igjen,
Dg skræmme selv en Kæmpetrold tilbage
Til Hulerne i Klippehølvningen,
Dg fælde hist en Lindorm, her en Drage,
Ja frie et Folk selv af Forbrændelsen;
Men Mørkets falske Tonespil at standse
Formaaede intet Sværd og ingen Landse.

Det kunde kun de store Harmonder,
Som laae forborgne i Naturens Skjød,
Som afbrudt toned søde Melodier,
Hvergang en sjælden Genius blev sed;

Men som foreenet tang, som Himlen tier,
Om ogsaa hist og her en Tone lød,
Som dristig gjennem Sekler Bei sig skabte,
Til i sin egen Gjenslang den sig tabte.

Men hvad ei selv Aarhundreder frembragde,
Hvad intet Menneſſe udøvet har,
Derefter syntes Skjalden nu at tragte,
Da i Karfunklen han en Verden bar;
Med den han lykkelig tilbagelagde
En Bei, som hidtil ubevandret var:
Det Dybe med det Høie var forbunden,
Og Beien gjennem Helligdommen funden.

Nu skulde selv fuldbendende han krone
Det store Værk, hvorom han drømte end,
Og i sin Harpeſlang den Fred udtone,
Som Stjernen blinker ned fra Himmelen.
Alt bævend Kæmpetrolden paa sin Throne,
Han saae med Gru, hvor Skjalden vandred hen
Og Harpen slog, Naturen fro besvared
Hans Elſkovsquad, og Himlen sig opklared.

Hver Trolb alt skjælved, Dværgene forstummed,
Dg for de rene Harpetoner veeg;
Kun Dværgesyrsten Pyskrich gik formummert
Paa Heden hist i Navnehavn, og freg,
Mens hos sig selv han Trolbomsfange brummed,
Indtil en Mislyd af hans Sang indsueg
Sig lønlig her i Kjærlighedsnaturen,
Dg smitted ved sin Nærhed Troubadouren.

Da Overmod det svimle Die blændte,
Dg da han fængesled selv den Kjærlighed,
Som fri og fro det høie Blik udsendte
Imod alt Skjont i Tid og Evighed,
Da selv hans Genius sig fra ham vendte,
Dg Stjerneringen faldt i Støvet ned,
Da jubled Dværgen, og paa Navnevingen
Bortflø han nu hoverende med Ringen.

Dg da han saae hvor Seraphine ileb
I Haabet om, han skulde tabe den,
Saa fløi han lavt, snart paa et Træ sig hviled,
Snart hopped skrigende ad Jorden hen,

— Lod Ringen falde — Seraphine smitted,
 Og nærmed sig — nu greb han den isjen,
 Fløi længer bort, — og satte sig — og ventede,
 Til atter Pigen haabfuld ham indhented.

Saalunde han bedragerisk bortførte
 Den arme Pige mod hiint Trylleslot,
 Hvor alle onde Magter frit sig rørte,
 Beskyttede af Flammelandets Drot;
 Hun beres vilde Glædesfrig alt hørte,
 Og standsede — og ahned intet Godt:
 — En Flammemur hun bøg sig saae opstige,
 Og hørte Ravnens høst fra Borgen strige.

"O! Vee mig! — hun opfoer — hvor har min Tøer
 Henrevet mig? har jeg i Drømme fulgt
 En ond Ledsager? — hvit tilbagebliver
 Min Theobald? — hvad ængster underfuldt
 Mit Hjerter her? — at! hvilken Ild omgiver
 Mig overalt! — hver Udvei er mig skjult;
 Kun dette Slot mig aabent staaer. — O! Jammer,
 Hvorhen bortdrive mig vel disse Flammer?"

Umuligt var det her at flye tilbage :
Hun maatte frygtsom over Broen gaae,
Med Rædsel saae hun den sig selv opdrage,
Dg voved neppe Diet at opslaae;
Hun hørte tusind Stemmer sig modtage,
Dg tusind føle Skikkelser hun saae
Med Dyreaafsyn sig imøde grine,
Dg dansfende til Heretrommer hvine.

Det var som Jorden under hende brændte,
Dg som forstenet, døddleg som et Liig,
Hun et fortvivlet Blik mod Himlen sendte,
Dg vilde gierne bede inderlig;
Men alle gode Aander sig bortvendte,
Hvor Mærkets Væsner frit omtumled sig,
Dg Sufket maatte qvalt tilbagevige,
Selv Bønnen kunde ei til Himlen stige.

Beængstet hun de Væsner nu beskued,
Udi hvis Kreds hun stod : de syntes skabt
Til Menneſker, og derfor meest hun græd,
Fordi hun saae den ædle Form fortabt :

Fra deres Pine vilde Drifter lued,
Som havde Ansigtstrækkene omflabt,
Og dannet dem til dyriske Gebærder,
Som, røvende et ondt Gemyt, forfærder.

Hos Nogle selv det sidste Spor var svunden
Af Mennesket, og Dyret gik fuldendt,
Som af den lavere Natur oprunden,
Det dumme Hie imod Jorden vendt;
De havde Alle fast et Træk ved Munden,
Som selv hos vilde Dyr er ubekjendt:
Til djævelsk Latter folded denne Mine
Bestandig sig, trods indre Harm og Pine.

Blandt Trolde, Here, Dværg og Uhyrer
Af Mennesker og Dyr en Kæmpe stod,
Som syntes Konge her: som mellem Myrer
Et Menneske, saa høit han sig opskod
Blandt dette Kryb, som skjalv for deres Styret,
Saa snart han trampet med sin lodne Fod;
Med Affkye Seraphine veeg tilbage,
For tusind værre Synet at opdage.

Dog Mørkets Brimmel hende kun afsnødte
En ængstelig Gysen: kold hun saae derpaa;
Men hvergang hendes Blik et Bøsen mødte,
Hvori sin egen Art hun vanskabt saae,
Da var det som en Dolk man hende stødte
I Hjertets Junderste: hun syntes gaae
I Drømme kun, hvor hun Gespenster stued,
- - Med Panvid hende de Fordømte trued.

Eet Nafn skræmmed hende meest af Alle;
Det syntes hun tilforn at have seet;
Men kunde sig ei grant tilbagefalde
Hvordan, og hvor: saa gustent skuled det
Og Binene fast syntes at indfalde
Med lumste Slangeblik i Hovedet:
Det var den onde Midder Rød som næred
Den Aldenskab, som her ham meest fortæred.

Han kunde ei det Herredom fordrage,
Som Kæmpetrolden stolt ndøved her;
Han vilde ei den anden Plads indtage
Blandt de Fordømte; stedse meer og meer

Hans Hovmod steg, og det var ham en Plage,
At see en større Djævel sig saa nær.
For Pystrich kun sin Harm han aabenbared,
Og Dværgeren ondskabsfuld engang ham svared:

"Det saa! — nu kan der Noget af dig blive,
Og dette høie Sind jeg ære maa;
Velan! selv derpaa jeg dig Haand vil give,
Du skal tilsidst dit største Gysse naae,
Ja jeg vil din Forfrevning senderrive,
Hvis ei tilsidst du selv mig skal tilstaae,
At jeg mit store Løfte ei har søget,
At du har Noget, at du er høit nok steger.

"Men naar du det tilstaaer, din Frist er omme,
Og da skal du erindre dig din Cød; —
Dog har du alt forglemmt din lille fromme
Modstanderinde? eller er du fjed?" --
-- "Ha — brød han af — lad mig til Høihed komme!
Til Magt og Ære! til et større Meed
Jeg higer nu: Smaaapiger at forføre
Det kan jeg nu til Lidsfordriv kun gjøre.

Behersket af de Lidensfaber tvende:
Umættet Vellyst og Vergjærrighed,
Han maatte kraftigst nu sin Sjæl henvende
Til den, hvorunder meest hans Stoltthed leed;
For Pystrich skammed han sig at beskende
Hvorlunde fast han var af Kampen kjed
Med den forunderlige Klosterpige;
Nu syntes han kun efter Storhed hige.

Thi med Balsora havde han ei drevet
Det videre, trods al sin List og Magt,
End at hun gjennem Prøvelsen var blevet
En Lysets Engel alt i jordisk Dragt;
Ei havde Helveds hele Konst nedrevet
Den faste Troe, hun havde med sig bragt:
At Gud forlader ei det fromme Hjerte,
Som holder fast ved ham i Fryd og Smerte.

Vel var hun ei blandt de Udvalgtes Skare
Indviet end, og kjendte ei den Pagt,
Som mægtig kan de Troende bevare,
Og frelse dem fra onde Væsners Magt;

Men i sin Uskyld saae hun ei den Fare,
Hvori hun uden egen Skyld var bragt,
Og hvor hun Intet saae, hvorfor hun grued,
Forgjæves alle Dævole hende trued.

Forgjæves havde Rod forsøgt at svække
Hin Troe, hint Haab, som her var hendes Trøst:
Forgjæves vilde han de Drifter vække,
Som slumre selv i Helgenindens Bryst;
Forgjæves søgde han tilsidst at strække
Den fromme Møe ved Tabet af hver Lyst,
Som Jorden eier, og i mørke Fængsel
Udstod hun modig længst hver Nød og Trængsel.

Vel saae hun ikke her den ydre Himmel;
Men Himlens Fred i hendes Hjerte laae,
Og midt iblandt de onde Væsners Brimmel
Hun evigt Lys igjennem Mulmet saae.
Og ei hun vordet for den Afgrund svimmel,
Paa hvis uhyre Rand hun maatte staae:
Hun saae den ei: thi hendes Blis sig hæved,
Og lyffelige Syner for det svæved.

Dg naar hun leed, som hendes Elskovs Billede
Husvalende i Prøvelsernes Stund,
Om Dagen naar den tause Taare trilled,
Om Natten naar hun vaktes af sin Blund;
Hun havde seet den Elskte, som fremstillet
I Rammen hist: han leved, vidste hun,
Dg Viduvelt var Helten, som af Skeden
Sit Sværd uddrog til Kamp for Evigheden.

Paa ham hun haabed rolig i sin Dvide,
Dog mere paa den Gud for hvem han stred;
Han — haabed hun — med Helten vilde stride,
Dg sprænge Fængslet, hvori Uskyld leed.
Dog længe hun ei eene skulde lide:
Snart Seraphine steg til hende ned
I Fængslets Nat; thi ogsaa hun modstanded
Den Magt, som Gud og Mennesker forbandet.

Den Talisman, som hendes Dyd forsvared,
Var her maaskee den blotte Ejsenhedsfands,
Som Konstens rene Former tro bevared,
Dg søgte deraf kun en Efterglands

Hvor Sandhed sig i Skjønhed aabenbared,
 Og Kjærlighed i Gratiernes Krands:
 Derfor hun nu det Falske strax erkjendte,
 Og Diet fra dets grimme Former vendte.

Vel søgte Midder Rød den Sands at svige,
 Som eene for det Skjønne aaben stød:
 Han med forvandet Mafyn vilde snige
 Sig i det Hjerter ind, som sig oplod
 For alt det Gode og det Elfselige:
 Han fremstød Skjøn, og vilde synes god;
 Men slet det Indre til det Ydre svared,
 Og Unatur hans Væsen aabenbared.

Den Kunst før ham alt Pystrich havde øvet
 Med større Held, da han i Thorkilds Ham
 Saavidt det drev, at nær han havde revet
 Den Christeninde Troen selv paa ham,
 Som dog paa hendes Bonner Fjeldet kløved
 Og frelste hende. — Nu hun saae med Stam
 Et nyt Forsøg paa hendes Sands at blænde;
 Men nu hun kunde Ondt og Godt erkjende.

Den Uffylb, som uvidende og rolig
Paa Nanden af en Afgrund slumre kan,
Den havde hun opofret, og fortrolig
Med Kundskabstræets Frugter, kjøbt Forstand
For hint Alenod i Dværgefyrstens Bolig,
Og var hun ogsaa derfor ei istand
Til rolig her sin Frelser at anraabe,
Hun kunde dog med Frihed see og haabe.

Hun saae af onde Væsner sig omgivet,
Og trodsed dem med Uffkye og Foragt;
Hun saae, de kunde sonderknuise Livet,
Men havde dog ei over Sjælen Magt.
Hun haabed, at den Aand, som havde givet
Os denne Trøst, og selv os den tilfagt,
Selv huld forbarmende var der tilstede,
Hvor Hjertet i sin Angst ei kunde bede.

Med dette Sind, med dette aabne Øie
Stod Seraphine med sin rene Sands
For alt det Gode, Skjønne, Sande, Høie,
Som Dyden her i al sin Straaleglænde;

Men kunde dog ei som Balsora bære
Sit Kæde i Andagt med hin Tornekrands,
Hvoraf de Himmelroser skal udspringe,
Som Uffylde Engel vifter fra sin Vinge.

De tvende Fangne snart Beninder bleve,
Og fælleds Nød de Hjerter sammenbandt,
Som særskilt Attraa fra hverandre reve,
Hvis andetsteds de fri hinanden fandt;
Men her de maatte venligt sammensvære
Som tvende gode Aander — her forsvandt
Al smaalig Strid, og Væsnene sig blanded,
Hvor fælleds Kraft det Dødes Magt modstanded.

Gorgæves søgte Ridder Rød at skrække
Med Trusler dem: hver Dag han til dem kom,
Men voved dog ei Haand paa dem at lægge,
Og saae med Harm sin hele Troldkonst tom;
Thi et Klenod betryggede dem begge,
Det laae ei blot i Hjertets Helligdom:
Et helligt Kors Balsora hos sig skjulte,
Madonnas Billede Seraphine fulgte.

Vel vidste ei den Østerlænderinde
 Hvad Magt der i det Kors forborgen laae;
 Hun bar det til de fromme Søstres Minde,
 Og tit med barnlig Bemod paa det saae.
 I Kryptokirken saae vor Grækerinde
 Guds Moders Billede paa Altret staae,
 Med herlig Kunst af hvide Marmor dannet,
 Som Anadyomene der hun staaede.

Som saadan hun det ved sit Hjerte glemte,
 Som en Erindring om sin Barndomstroe,
 Den hun ved Herrens Alter selv ei glemte;
 Thi som en yndig Drenk den søaved fro
 For hendes Blik; ja selv naar hun istemte
 Sin inderligste Bøn, hun maatte snoe
 Sit Rosenbaand om Billedet med Glæde,
 Og saae Gæddinden i Chariters Kjæde.

Dog huld Madonna fra sin Himmel smiled
 Til denne Blanding i Tilbedelsen:
 Paa hedensk Grund det kristne Altar holded,
 Og over det hensøved Gratien;

Guds Moder fød — og gode Engle ilede
Med Seraphine hvor hun vandred hen,
Selv her, hvor de for Mørkets Aander flygted,
De onde Magter for hint Billed frygted.

Nu Kæmpetrolden reiste sig urolig,
Og rullede Øiet rædsomt i sin Hal:
"Hvad fjendtligt Væsen aander i min Bolig?"
— Saa terdned han, og vældigt det gjengjald
I Hvælvingen — da nærmed sig fortrolig
Den lumskede Midder Rød: "jeg sige skal
Dig store Herre! — hykled han — min Tanke;
Min Jær for dig kjender ingen Stranke.

"For din Skyld veed du, jeg Balsaora røved,
Før hun indviet blev i Tjendens Pagt,
Og hvad mod hende hidtil jeg har øvet
Grundfæste skulde — som du veed — din Magt;
Men jeg min Hjerne har med Planer fløvet,
Og har endnu ei videre det bragt,
End at hun Dag og Nat i Fængslet græder,
Og — som det lader — til vor Tjende beder.

"Og hun, hvem Dværgesyrsten klogtig lotted
I Snaren her fra den forvovne Skjald,
Hun, i hvis Hjerne alle Guder stoffed
Saa buntet sig blandt Synner uden Tal,
Den underlige Mse, som Pystrich rokked
I Troen saa, at nær hun var ved Fald,
Og som jeg haabed ganske at omvende,
-- Jeg veed ei selv hvad jeg skal troe om hende.

"Thi naar jeg mig til Nogen af dem nærmer,
Jeg vorder strax om Hjertet saa beslemmt,
Og som dem en usynlig Magt beskiærmer,
De synes til at trodse os bestemt;
Du veed den eene kun for Klostret sværmer,
Og har for Himmelen fast Jorden glemt.
Den anden har med Theobald ifinde
Paa Jorden Helvedtonerne at binde.

"Og mægter Hiin sit Offer at fuldbringe,
Og modnes Dennes dristige Attraa,
Saa vil dit Trylleslot i Lusten springe,
Saa kan du førend jeg til Helved gaar;

Thi da kan dig en jordisk Magt betvinge,
Da kan de sorte Riddere opstaae,
Udløse Ridderaanden af sin Trængsel,
Og dig nedstyrte i et evigt Fængsel.”

”Fjerdante! Hvo har sagt dig det? — saa svared
Den fule Troll, og blussede af Harm —
Du kunde dig den Møie have sparet
At slæbe Engle hid; — har i din Arm
Og i min Borg en Usskyld sig bevaret,
Saa skynd dig, il! sæd Dolken i den Barm,
Som trodser os! — her ingen Sjæl maa vandre,
Som ikke aander giftig som vi Andre?”

Saa taled Trollen. Hemmelig sig glæded
Alt Ridder Rød ved den Urolighed,
Hvormed hans Herre dette Mord tilstøded:
”Belan! — han tænkte — nu jeg det dog veed,
Han sidder ei saa fast paa Herresædet,
Som jeg har frygtet — styrtes kan han ned,
Og da - - dog indtil da jeg maa adlyde —
Lad visne Blomsten, som jeg ei kan nyde!”

Saa tænkte han — og abled, og bortileb
Til Fængselet med Dolken ved sit Bryst.
I Seraphines Arm Balsora hviled;
Lilhyldfende hinanden Haab og Trøst,
De blidelig igjennem Taarer smilede,
Mens Bøddlen nærmed sig med djævelsk Lyst.
-- Dog her vi vandre vil et Skridt tilbage,
Og Sløret over Morbergruben drage. —

-- Ei Viduvælt i Ungerland forsømte
Sin store Tid: et Døgn han dvæled kun
Hos Dronningen, den ædle vidtberømte
Sandfigerinde. Limen — sagde hun —
Hvori han kunde frelse de Fordsømte,
Han skulde høre næste Midnatsstund,
Naar eene han uddrog i Flammelandet,
Og fulgte Hjorten, som ved Porten standed.

I den Forvandling maatte Kongen vanke
Med indre Qual om i sit brændte Land;
Berøvet Vid og menneffelig Tanke,
Dog med en Rest erindrende Forstand

Han kom hver Midnat død, og maatte banke
Paa Porten af sit Slot: man saae hvor han
I Hjertet leed, og kunde sig ei klage;
Men Blod han græd og vandred stum tilbage.

Med Bømod Viduvelst det Syn erfared,
Og fulgte Hjorten taus med draget Sværd;
Han syntes, at dens Døie sig opklared,
Og ei dens Taarer var saa røde meer;
Den fremad gik; men ei sig aabenbared
Ved mindste Tegn, kun naar han kom den nær,
Og vilde tale, eller den berøre,
Den maatte fjendtlig Hornet mod ham føre:

Da veeg han søielig et Skridt tilbage,
Og fulgte i en Afstand den igjen;
Tilslidst han hørte som et Suk den drage,
Og saae den stirre ængstelig for sig hen;
Et Rildevæld han monne nu opdage,
Af Marmor hegnet ind; der standsed den,
Og som af indre Smærter overvunden
Den styrked sig i Dybet — og var sunden.

Dg see! af Rilden steg et kronet Hoved,
Det taled saa med menneskelig Røst:
"O! Yngling, du som eene det har vovet
At vandre hid, siig banker i dit Brøst
Et skyldfrit Hjerte? — har du Herren lovet
At stride mandig mod hver syndig Lyst?
Dg agter du min egen Magt for ringe,
Men troer dog den en større kan betyngte?"

"Ja — svared han — med Herrens Hjelp jeg tænker
At frelse dig og dit fortabte Land,
Dg at modstaae de onde Magters Mænker,
Elsendt jeg har seet hvad de udøve kan;
Hvis Gud mig dertil Kraft og Visdom skænker,
Saa troer jeg trods min Ungdom mig istand
Til at nedslaae den frygteligste Kæmpe,
Dg med hans eget Blod hans Gld at dæmpe."

"Velan! — var Kongens Svar — i dig jeg skuer
En ædel Villie og et sjælbent Mod,
Dg Livet, som end i dit Nie luer,
Er Borgen for, at end din Dyd bestod;

Men faae hver Fare du, som her dig truer,
Maaskee med Nædsel du et Land forlod,
Som velfortjent skøndt gruelig maa bøde
Med største Jammer for den største Brøde.

"Med onde Magter har vi Dngang øvet,
Vi har vor Ære i vor Skjændsel sat,
Vi har assindig selv det Gyn os røvet,
Som skinner evigt Lys bag mørkest Nat;
Derfor har falske Toner overdøvet
Al Harmonie, derfor har Gud forladt
Os i vor Vanvid, og os overgivet
Til den Natur, som gennemhyler Livet.

"Dens Gjenklang hører du naar Nglen tuder,
Dg Hundene ved Midnat Gjenfærd see,
Naar Gaarehyllingen os Ligt bebunder,
Dg onde Mennesker i Drømme lee,
Naar Slangen hvisslende sin Gift udsprender,
Naar Fodende i Matten jamre: Dee!
Naar Døende i Sjæleangest ralle,
Dg naar Affindige paa Dævlens fælde.

"Her den Natur udoifler sig i Luer,
Fortærende den raser i vort Bryst,
Dens Seier du i vor Forvandling fner,
I Dyrets Hylen hører du dens Nøst;
I Flammeslangens Hviſlen den dig truer,
Besnærer dig i vilde Toners Lyst,
Vil lumffelig med Gglebraad dig ſtikke,
Vil dræbe dig med Baſiliffeklikke.

"See! denne giftige Natur omgiver
Dig her med Væsner, ſprungne af dens Skjød,
Dens lumre Peſluft Brimmelen opliver,
Som i ſin Afgrund ventet paa ſin Død:
Her Dværge og Trolde de gamle Baand løsriver,
Her raser Menneſket i Troldomsglød,
Med Herene i vilde Dands ſig klynger,
Og de Fordømtes Jubelfange ſynger.

"Men frygteligſt den Kæmpe er, ſom tvinger
Den hele Hær til ſlaviff Lydighed;
Med Sværd og Spyd du ikke ham ombringer,
Om alle Himlens Engle med dig ſted;

Naar han sit drabelige Sæpter svinger,
Den største Hær i Støvet styrter ned,
Og fra hans Blik en giftig Flamme luer,
Som dræber i det Øjeblik den ruuer.

"Dog kan du ham sit Væsens Rædsel vise,
Da vil han i Forsværgelse — forgaae:
Det er den Kunst som alle Jordens Vise
Trods deres Algt og Wijsdom ei forstaae;
Dog skal jeg dig som Seierherre prise,
Du denne store Gaade løse maae;
Men dertil Gud dig Wijsdom vil forlene,
Saa sandt du for hans Ære kæmper eene.

"Til Kæmpens Fald maa jeg forvandlet brænde,
Og græde Blod og pines Nat og Dag.
Alt grant jeg min Elendighed skal kjende,
Og føle dødt mit gruelige Nag,
Maa min Fornuft hver Nat tilbagevende
I denne Stund, naar ved et indre Slag
Jeg styrter mig i Kilden her med Smerte,
For at afføle Branden i mit Hjerte.

"Da kommer min Bevidsthed grum tilbage:

I menneskelig Skikkelse jeg kan,

Da høre Folkets Jamren mig anlage,

Dg kjende mit ulykkelige Land;

Da kan jeg dog forbande dette svage

Fordømte Hjerter, som var ei i stand

Til kælne Doners Vellyst at modstande,

Dg vilde dog beherske Folk og Lande.

"Saalunde Kronen paa min Jøse brænder,

Dg Septret i min Haand hver Midnatsstund,

Til min Forvandlingstid tilbagevender,

Da føler jeg min hele Svaghed kun;

Dg, som en frygtsom Hjort jeg ængstelig vender

For Jægeren og for den gridse Hund,

Som stedse i min Banvid mig maa plage,

Dg giennem mit forbrændte Land mig jage.

"Dog ynk mig ei! uskyldig ei jeg lider,

Uskyldig lider intet Væsen her:

Hvo slaviske ei for Sjælens Frihed strider,

Er i sin Lønke ingen Medynk værd —

Saa vidt det kommen er i vore Læber!
Dog vil du frelse os, saa grib dit Sværd
Med Tillid uden Trods! og gaa saa rolig
Med Bøn til Kampen, med din Gud fortrolig!

"Mod Mennesker du ei dit Sværd skal drage,
Om de endog udæffe dig dertil,
De onde Magter selv du skal bortjage,
Som lede Mennesket ved Trolddom vilde;
Dog ei du standser Rilden til vor Plage,
Hvis ei du standse kan hint Tryllespil
Af falske Toner, som sig lønlig rører
I den Natur, mod hvem du Sværdet fører.

"Dog det maa ske en Anden er bestjæret.
Af dig jeg venter kun hvad du formaaer.
Du har alt eengang hist ved Slottet været,
Hvor Svartefot blandt sorte Drager staaer,
Der boer den Djævel, som os har besøret;
Gaa did, naar atter Midnatstimen slaar!
Da skal de sorte Riddere du møde,
Som kæmpe i Forening med de Døde.

"I Mørket skjult, dets Vngel de bestride,
Dg dolge Lyset, i hvis Kamp de gaae;
Udsprede i Verden færdes de saa vide,
Til de Foreningstimen høre slaae:
Først naar de møde Midderen den hvide
Dg Englen, de i Sæller ventede paa,
Først da kan deres store Værk fuldendes,
Dg Lyset over deres — Grave tændes.

"Den Helt, som hvi det sorte Banner svinger,
Han fører dig til Seier eller — Død.
Vilst: uden ham du Værket ei fuldbringer,
Han har begyndt det førend du blev fød:
En helig Eed til rastløs Kamp ham tvinger - -
- - - Men af! nu skimter jeg alt Morgenrød,
Dg min Forvandlingsstid tilbagevender,
- - Forlad mig Midder! seer du ei - jeg brænder?"

Med disse Ord var Konningen forsvunden,
Dg Hjorten atter op af Aalden sprang;
Den flygtede angst for Jægeren og Hunden,
Som atter nu hans Banvid ham paatvang;

Men rolig, tænkende paa Midnatsstunden,
Beredende sig til sin diærvæ Gang,
Gik Viduvælt fra Kilden nu tilbage,
Da monne han et sælsomt Syn opdage.

Han saae en Yngling over Sletten fare,
Forsølgende en Ravn, som for ham veeg,
Om Ravnen myldred der en Dværgeskare,
Den Ynglings Baaben var en Strængeleeg;
Og som dens Toner hvasse Pile vare
De Dværge hvinede og Ravnen freg,
Lilfsidst den fløi fortvivlet mod sin Tjende,
Og vilde ham hans Gines Syn forblinde.

Men Ynglingen den greb i fortens Vinge,
Og rysted den saa vældig i sin Haand,
At der af Ravneshammen maatte springe
I Dværgeskiffelse dens skjulte Aand;
Og see! — det Pystrich var, som vilde bringe
Ung Theobald i Rømpetroldens Baand,
At her han kunde blandt Fjendte gløde;
— Nu maatte Dværger for sin Dindskab bøde.

Thi greben af en skyldfri Haand og bunden
Han kunde ei løsrive sig igjen :
I Jorden var hans hele Magt forsvunden,
Han selv var Skjældens Træl. — "Dg nu bekjend !"
— Saa raabte Theobald i Seiersstunden —
"Dit Liv kun frelses ved Bekjendelsen —
Dov længer ei min Kjærlighed at pine!
Hvor er hun henne? hvor er Seraphine?"

"Hun lever hvor ei Sol og Maane skinner,
— Var Dværgens Svar — ei meer jeg siger dig,
Jør du dig til at ære mig forbinder,
Dg med en hellig Sed tilsværger mig,
At du som ædelmodig Dvervinder
Din Fange vil behandle fyrstelig;
Thi jeg en Fyrste er for alle Dvæрге,
Som skjule sig i Dale og i Bierge."

"Ved Gud! — gjenmæled Skjælden — ei jeg agter
At smitte denne Haand med Dværgesblod;
Jeg ille efter slige Laurbær tragter;
— Sigg nu hvor du min Elskede forlod!"

Men Pystrich svared ondskabsfuld: "foragter
Du mig saa dybt? — om nu til mig det stod
Min Overvinder for min Fod at bringe,
Og ham til Ben og ydmyg Tale tvinge?"

— "Det skalst du ei, hvis ellers ret jeg kender
Hans høie Sjæl, udi hvis Haand du faldt:"
Hvor disse Ord kom fra de Diet vender,
Og Viduvælt omsavned Theobald:
"Er Timen kommen, vi skal vorde Benner,
Saa vær velkommen hid, du brave Skjald!
Saa fandt du ogsaa Veien gjennem Flammen?
Saa driver Ondt det Gode dog tilsammen!"

"Ei meer jeg stoler eens paa min Styrke,
Ei meer din ædle Kunst mistkender jeg,
Ei meer skal Taager mig din Gang formørke;
Til samme store Jdræt gaaer vor Vej;
Her maae vi samles nu i Brand og Tørre,
Og sandelig! forgiæves er det ei;
Lhi jeg har seet hvad Toner kan udøve:
De Helte kan saavelsom Dræрге døve.

"Den Harmonie, som gjennemtoner Nummet,
Som undersuldt igjennem Tiden gaar,
Den haver jeg saavelsom du fornummet,
For den jeg kæmper, mens du Harpen slaar;
Og er den ikke i vort Brøst forstummet,
Ei heller i vor Gjerning den forgaaer:
Du standse maa hver Mislyd, som sig rører
I den Natur, mod hvem jeg Sværdet fører."

"Ne! kan jeg det! tog Theobald til Orde —
Nu seer jeg Værket, som jeg drømte om,
I Drømme jeg det ahne haabe turde;
Men da jeg vaagned, var min Verden tom:
Den var alt stor, den skulde større vorde;
Men i mit Paradiis hiin Djævel kom,
Han røved mig min evig elskte Pige,
Han røved mig min Genius tillige."

"Ha! siig forhadte Dværg! hvor er hun henne?
Og hvor er Stjernen, du berøved mig?
Du tier — ha! for vil jeg her forbrænde,
End lade mig bedrage af din Svig;

Jeg har forsvoret Dværg! dit Liv at ende,
Men — Viduvelt! nu jeg besværges dig:
Saa sandt som vi fra denne Stund er Venner!
Dræb denne Ussling, hvis han ei bejender!”

Alt Viduvelt sin Dværnebider haved,
Og Pysrich knæled rød og Alt tilstod:
Hvor og hvorlunde Seraphine leved,
Og hvilken Skjæbne hende forestod
Med samt Balsora. — Viduvelt nu haved
For førstegang; han trykked Sværdets Dd
Dybt i sin Fod, og mærked selv det ikke,
Og Theobald stod taus med mørke Bliske.

”Til Midienat er deres Død berammet,”
— Saa vedblev Dværgeren kold og ondskabsfuld —
”Hvad Ringen angaaer, saa har jeg mig skammet
Med dette Nan; thi da den sank i Muld,
Karsunklen meer ei farlig for mig flammed;
Til Sølv forvandlede sig dens reene Guld,
Dens Kraft var død, og den er alt begravet;
Thi jeg har den udkastet midt i Havet.

"Jeg frygted ei for Skjaldens Loner mere,
Naar af sin Genius han var forladt,
Jeg saae dig alt saa tungt paa Harpen bære
Som en ubrugbar overvægtig Skat;
Dog vilde jeg ret sikker for dig være,
See! derfor loffed jeg dig hid ved Nat:
Jeg frygted ei, at der i Harpebunden
Den Gjenslang var, som har mig overvunden.

"Dog nu har ogsaa den sig selv udtonet,
Og du maa lade Verdensharpen staae:
Mit Tjængenskab din Mesterdaad har kronet.
Og vil du fri mig atter lade gaae,
Da skal du vorde med dig selv forsonet,
Og aldrig det Umulige attraae;
Ja du skal hvile rolig og fornøiet
I Lykkens Skjød, indtil du lukker Øiet.

"Vil du til Tidsfordriv din Kunst kun øve,
Som uden Genius den øves kan:
Et artigt Spil hvortil I kun behøve
Lidt Gørelse, Indbildning og Forstand,

Men aldrig stræbe meer at overbøve
Mit Tonespil; vil fra det brændte Land
For evig med din Harpe du bortvige,
Da skal jeg give dig din elskte Pige.

"Og dig o! Viduvelt, jeg vil berede
Den samme Lykke; ved Balsoras Haand
Du en idyllisk Verden skal betræde,
Hvis du i Kjærlighedens Rosenbaand
Den Sværmeriske fra Klosteret vil lede,
Og dæmpe selv din vilde Helteaand
I rolig Nydelse af Livets Glæder,
Forglemmende den tomme Martyrhæder.

"Lad Jlden brænde, som J ei kan dæmpe!
Lad ligge Stenen, J ei løfte kan!
Og flyr itide for den store Kæmpe,
Som hersker over det forbrændte Land!
J skal undgaae al Fare og Ulempe,
Hvis J mit Raad at følge er istand,
Kom, lad os ile og ei Tiden spille!"
Naar Natten kommer, er det alt for sildt,"

Saa taled Pystrich. Haard var denne Prøve
For Hjertex, som af fyrig Elskov slaae,
Men Kjærligheden kunde dem ei røve
Det store Meed, som dem for Dje laae,
Og ei den kunde Heltetmodet sløve,
Som dristig gjennem Flammer vilde gaane
Til Palmen i Udødeligheds Have,
Gik Veien end forbi de Elsktes. — Grave.

"Nei — raabte Theobald — kan jeg kun vinde
Lyksaligheden med min Aands Forliis,
Kan her min Genius jeg ei gjenfinde,
Og skabe dristig selv mit Paradiis,
Da skal dog ingen Dværg mig saa forblinde,
At jeg for Livets egen høie Priis
Vil kjøbe Livets Lyst, — og Elskovs Glæder
For det, som dræber den i Evigheder.

"Ei vil jeg dette Flammeland forlade,
Før jeg bortdrages af en høi're Haand,
Og ei med Kjærlighed og Haab aflade
At søge trolig den bortfarne Aand;

Maa den i Dybet sine Flammer bade,
Hvad heller lænkes den med Stjernehaand
Til Evigheden fast, jeg den skal finde,
Dg evig dig og dine Toner binde.”

”Jordømte Dværg! — tog Viduvelt til Orde —
Udforsked du min svage Side alt?
Dg saae du, at jeg meere end jeg borde
Har hængt ved Jorden hvor det Himlen gjalt,
Du haabed falskt dog, at jeg skulde vorde
En Ridning her, hvor Himlen høi og hvalt
Mig med sin store Kjærlighed omfavner,
Dg viser fiernt mig hvad mit Hjerte savner.

”Jeg i Valsora har den Engel skuet,
Som vinker mig til evig Salighed:
Jeg kæmpet har for hendes Liv, og gruet,
Men ei forglemt, at for min Gud jeg stred;
Min Kjærlighed har Flammen kun opluet,
Som vækker mig til Kamp for Evighed,
Dg skal end Englen her forbi mig svæve,
Skal Seierspalmen hist mig til den hæve.

"Ei kæmper jeg for mig en Brud at vinde,
Dg ei for Kroner eller Herredom,
Selv Herens Skygebilled seer jeg svinde
I Luften hen, en Sæbeboble tom:
Der var en Tid den kunde mig forblinde,
En ærelysten Yngling hid jeg kom,
Men onde Magter mig min Afmagt lærte,
Dg ei af Hovmod skylmer meer mit Hjerte.

"Nu kæmper jeg kun for den store Krone,
Som tænder evig, hist blandt Stjerner smaa:
See! derfor jeg omstyrte maa den Throne,
Som Mørkets store Kæmpe hviler paa.
Din Stemme Dværg! er Gjenklang af den Tone,
Som standsed mig, den jeg fordomme maa;
Dg for hin Kæmpe Septret jeg afvrister,
Skal Dværgen døe, som mig paa Veien frister.

"Er du en Tyrste for de lumse Dværge,
Som skjule listig sig i hver en Dal,
Hvis Bliotetoner fra de fjerne Bjerge
Med Belyst lokke os til evig Dval,

Da er din Time kommen; — grib dit Bærg!
Forsvar dig, hvis du kan! — thi døe du skal,
Hvis ellers dig en Dødelig kan fælde;
Udrust dig kun med al din Troldomsvælde!”

Saa taled Viduvelt og Pystrich svared
Med Latter ham: ”Velan! nu er jeg fri;
Du kunde den Besvær dig have sparet
Mig at udæske i dit Maserie;
Thi jeg var fangen alt og vel forvaret
I Snaren, som jeg selv mig styrked i:
Him værgeløse Haand mig havde bunden,
For Skjaldens Toner var min Magt forsvunden.

”Du med dit Sværd har Lænken overhugget,
Som fængslede mig; og nu jeg — trodser dig.”
For Heltens Sværdslag Dværgeren nu sig bukked,
Og til en Løve slur forvandlede sig:
Den rasende sit store Svælg oplukked;
Men uforfærdet og urokkelig
Drev Viduvelt med Sværdet den tilbage,
Og nu den sig forvandlede til en Drage.

Af trendende Struber Jld og Gift den spyede;
 Dog derfor ei at frygte var han vant,
 Han saared den saa ofte, til den flyede,
 Og atter Dragesittelsen forsvandt;
 Nu som en Furie den voved byde
 Ham Trods paany, og endelig udfandt
 Den lumske Dværg den Sittelse, som døved
 Hans Fiendes Harm, og Heltesværdet fløved,

Thi mod en Qvinde kunde han ei hæve
 Sin Arm med Kraft; uridderligt det var
 At kæmpe her: selv Heren kunde kræve
 Agt for det Kjon, hvis Maske blot hun bar;
 Han saae den Furie imod sig svæve,
 I det fortrukne Mafsyn blev han vaer
 En Skjønheds Spor, hvis Tab han maatte ynde,
 Og Armen lod han nu med Sværdet synke.

Hoverende det Pysstrich saae — og ilede
 At quæle Helten i sin Slangearm;
 Men Theobald nu ikke længer hviled
 Til Harpen sig: han greb den luevarm

Dg fjernt hans Engel til hans Idræt smilede;
Thi skjøndt hver Stræng var sløv og tonearm,
Var der dog en Grindringslyd tilbage,
Den maatte Pysstrich nu med Kraft bortjage.

Han som en Slange flygtede forfærdet,
Dg skjulede hurtig sig i Jordens Skjød,
Af Tonen saaret kun, men ei af Sværdet;
Hans Jammerskrig fra Dal og Bjerg gjenlød.
”O! — raakte Viduvælt — o! Skjald, saa er det
Da dig som standse skal den største Nød!”
”Al! — svared han — den Tone var den sidste:
Al! see! ved den min Harpe maatte briste.

”Nu vil jeg mig i Staal og Pantser klæde,
Dg følge dig i Kamp, en trofast Ven:
Først med min Elskede jeg kan betræde
Min fordoms lykkelige Vej igen;
Med hende jeg min Stjerne vil op lede,
Skal selv i Havets Dyb jeg søge den;
Men finder jeg den ei igjen med hende,
Da maa en større Haand mit Værk fuldende.”

Med Helten vandred Haand i Haand nu Skjalder
Til Dronningen, som venlig dem modtog,

Dg hørte glad hvad der var foresalden,
Mens de udrusted dem til natligt Tog,
For Theobald hun aabned Vaabenhallen,
Dg Pantfret han om Digterbarmen drog.
Med Forberedelser var Dagen svunden,
Nu sad de taus og ventede Midnatsstunden.

Den Taushed afbrød Dronningen og sagde:
"Den store Stund sig nærmer — ængstelig slaer
Mit Hjerter den indø; lad os agte
Paa Diebliffet, som nu forestaaer!
Dg — her hun sine Hænder sammenlagde —
Lad os nu bede, førend I bortgaaer!
Dg hæve Hjerterne til ham, som raader
For Jordens Skjæbne og for Himlens Gaader!"

Dg fromt de hæved Hjerter nu og Tanke
Til Gud og Christ i Bøn og hellig Sang,
Dg styrked dem i Anden til at vanke
Foruden Frygt den frygtelige Gang.
-- Nu hørte de paa Porten Hjorten banke
De trende vante Slag, og dæmpet klang
Fra Taarnet Midnatstimen. — De uddroge
Hvor Hjorten gif, og taus paa Skjoldet slog.

O t t e n d e S a n g.

Uhindret drog de gennem Flammelandet,
Og da til Rømpens Trylleslot de kom,
Som glødende i stille Funken standed,
Den bange Hjort sig hastig vendte om,
Og flygtede; — men Viduvelt nu sandes
Den brændte Konges Ord; thi Hæren, som
Til Hjælp i Kampen her ham skulde møde,
Havde fra fire Sider sammenstødet.

Fra alle Verdens Hjørner kom de bolde
Forunderlige Mænd, hvis Rygte han
Tit havde stødset ved: med sorte Skjolde
Paa Gangere, som trodsed Staal og Brand,
Til sorten Fane de dem maatte holde,
Som bares af den største Middermand,
Hans Dæ harde seet: han sælsomt rangled
Med Knoklerne, som Kød og Blod han mangled.

Det var hin gamle Ridderaad. Ved Siden
 Gik Pigen med den evig friske Graad,
 Som død end ventede paa Forklaringstiden,
 Og paa den store hemmelige Daad,
 Som var besluttet alt for Sekler siden
 I Herrens udforskkelige Raad,
 Men som nu først Guldbendelsen sig nærmed,
 Da Nattens Vngel vildt paa Jorden sværmed.

Med Pigen fulgte tro som hendes Skygge
 Den gamle Thorkild; i hans Ansyn laae
 En rolig Kraft, som Intet kunde rykke;
 Thi klart han gjennem Gudsdomspeilet saae
 Den Palmekrands, som Helten skulde smykke,
 Naar snart fra Val han modig skulde gaae.
 Erbødig fulgte dem de Heltes Skare,
 Som hvide Kors paa sorte Pantser bare.

Til dem sig Viduvelt med Skjalden flynged:
 Hsin skinned i sin hvide Ridderdragt,
 Mens han den blanke Qværnebider flynged,
 Som Edens Cherub i sin Straalepragt

Med Flammesværdet. — Troubadouren tynged
Uvante Harnisk vel; men uforsagt
Han hæved haabfuld Blikket mod det Høie,
Og Stjerneskjæret tindred i hans Øie.

Hin hvide Fugl, som Viduvelt ledsaged,
Da fra Kong Artus' Land han modig drog,
Men som forvandlet dunkel sad paa Taget,
Da Dronningen ham i sin Borg modtog,
Den samme han paa Tårnen nu opdaged,
Der sad den høit og Ørnevingen slog:
De sorte Riddere det saae med Glæde,
Og maatte nu en hellig Psalme quæde:

"I Jesu Navn vor Gjerning stee!

Vi kæmpe for hans Rige:

De Døde selv af Gravene

Maae til hans Ære stige.

Som Storme Kæmperne udgaae

Fra Verdens fire Hjørner,

De skal en Muur i Matten staae,
Mod hvem dens Yngel tørner.

See! over Muren klippestærk
Det sorte Banner vaier!
Guldendes skal det store Værk.
Afsted! til Kamp og Seier!

See! Aanden breder over os
Sin store Ørnevinge;
Nu kan vi byde Helved Trods,
Dort Værk vil Gud fuldbringe."

Saalunde imod Vorgen de fremstred
Med Bøn og Sang, med draget Sværd i Haand;
De sjungende nu Dragerne bestred
Og lagde Svartefot i Kobberbaand;
Forgjæves leed hun harmfuld i sin Kjæde,
Og jamrende paakaldte Mørkets Aand;
Men greben af en Dødningsarm og bunden
Hun styrked sig i Flammen og var — synden.

Paa Vindebroen Ridderaanden stodte
Med Landsen nu, og see! den rullede ned,
Og pludselig en Troldehær dem mødte
Som togende med Sværd og Flammer fired,
Mod Riddermuren tærned de, og blødte,
Og Mange styrteb og i Jorden beed;
Men snart det sorte Blod paany de dæmped,
Og reiste atter sig med Kraft og kæmped.

Tre Gange maatte Ridderhæren drage
Med Seiersraab paa Dævlbroen ind,
Tre Gange blev de fastede tilbage,
Som Løv bortvistes af en Hvirvelvind,
Tilslidst det lykkedes dem at bortjage
De onde Magter, og med haabfuldt Sind
De trængte frem, da aabned sig en Grube
I Jorden for dem med sin Flammestrube.

Den trued hver Forroven at begrave,
Som nærmed sig dens frygtelige Rand.
Et Dieblit det standsede de Brave:
De saae kun for sig Afgrund, Død og Brand;

De studsende tilbage maatte rave:

"Her — brød de ud — et Underværk kun kan

Se hane Wei." — Og see! et Under skede,

Som evig maa paa Jord om Mage lede:

Den gamle Ridderaad ei længer rasted,

Han styrted sig i Dybet pludselig,

De sorte Riddere det saac — og kasted

I Svælget sig, og fyldte det med Liig:

I Døden de som til en Høitid hastede,

Og kappende med Fryd opofred sig;

En Dødningbro de over Gruben sloge,

Hvorover de Tilbageblevne drog.

Med Thorkild vandred Viduvelt og Skjalden

Paa Ridderhærens Liig den tunge Gang,

I dybe Afgrund mangan Helt var falden,

Hvis Aand sig nu alt seirende bortsvang.

Alt hørte Rømpetrolden nu i Hallen

Hvor uden for ham Riddersværdet klang,

Som i de trendende Overblevnes Hænder

Tog Blodbævn over Korsets faldne Venner.

Han hørte dem som vrede Storme bruse,
Og saae sig eene i sin store Hal,
Forgjæves søgte han sig at beruse
Med stolte Ord: han ahnede sit Fald.
Nu reiste han sig vild: "mit Blik skal knuse
Hver Dødelig, og ei usiraffet skal
De see det Vie, som kan styrte Fjelde,
Og som kun frygter for sin egen Dælde."

Urolig gik han frem nu og tilbage,
— Hver Drold alt flygted for de christne Sværd, —
Han hørte stedse Tummelen tiltage,
Og Fienden nærmest sig alt meer og meer;
Dog meest han frygted for de tvende svage
Forunderlige Møer, som selv her
I deres Lænker ængsted ham: "de falde!
— Saa mumled han — og jeg dem trodser Alle.

"Hvor bliver Nidder Rød? hvi mon han tøver?
Det er paa høie Tid, han myrder dem:
Do Engle, som med Fienden Dmgang øver,
Er farlige i de Gjordomtes Hjem.

Er denne Daad kun fuldbragt, saa behøver
Jeg ingen Bøddel meer." — Nu styrted frem
Den skumle Ridder Rød af Mordergruben,
Og hylede som et Spyd ham sad i Struben.

"Hvad fattes dig Gjordemte!" — Trollden trued —
"Al! Herre — svared han — jeg kan det ei;
Du veed, jeg end for ingen Synd har gruet;
Men myrde disse Engle — Dævel! nei,
Det kan du selv; dog hvis du havde skuet
Hvad jeg har seet, du var saa rød som jeg."
"Hvad har du seet? — ha, Dee dig! hvis med Rænker
Din Herre nu du at forraade tænker!"

— "Forraade! nu, det vilde du vel gjøre,
Hvis dig din Herre saadant havde sagt;
Troer du mig ei, gik selv at see og høre,
Hvad mig fast til Fortvivlelse har bragt:
Jeg kan ei disse Hellige berøre;
Ehi de beskjærmes af en høi're Magt:
Der sidde de i Fængselet saa rolig,
Som var det i de lyse Mænders Bolig.

"De syngte Psalmer til vor Sjendes Ære,
Og da jeg nærmed mig med Morderhu,
Jeg tabte Dolken i den rene Sphære,
Hvorfra jeg maatte flye med Angst og Gru;
Gak selv nu did! du deres Bøddel være!
Jeg er mod dig en Lærling dog endnu.
-- Men hører du hvor Ridderne fremfare?
Du maa Enhver af os sig selv forsvare."

"Ha — svared Trolden — usle seige Daare!
Har du din Menneſkenatur ei glemt?
Og ingen Levende med Staal kan saare,
Og vi jo veed, vor Time er bestemt:
Jeg frygter meer for denne Uſkylds Taare,
Som selv imellem os sig reen har giemt,
Jeg frygter meer for diſſe Harmonier,
Som selv ei her i Mørkets Lænker tier.

"Flye du, hvis her du ei tør længer tøve!
Hvor vi tilſidſt ſkal mødes vi jo veed;
Men nu vil jeg den Gjerning ſelv udøve,
Som ſkal udrykke Sjendens stolte Meed.

Kan jeg end ei den fromme Sjæl ham røve,
Som vil opofre ham sin Kjærlighed,
Kan jeg end ei den frie Aand betvinge,
Ser skal den sig dog ei til Palmen svinge.”

Med disse Ord til Fængslet Kæmpen tyede
At føre ud hint gruelige Mord;
Men Nidder Rød af Døveborgens flyede:
Paa Flugten Thorkild ham imøde foer.
Han saae hvorlunde Nidningen ham skyede,
Dg han forfulgte nu den Flygtning's Spor.
”Jil! — sagde han til Viduvelt og Skjalden —
Nu Veien aaben staaer til Kæmpehallen.

”Min Daad er endt; min Bane for mig viger;
Men jeg skal ham indhente visselig,
Dg førend Solen hist i Østen stiger,
Vi sees igjen;” — nu han bortskyndte sig,
Et Gjenfærd lig, som imod Graven higer,
Hans Dine tindred saa forunderlig.
”Al! — sukked Viduvelt — han os forlader —
Mig ahner, Theobald! det var — min Fader.

"Jeg saae endnu paa Jorden ei hans Rige:
Jeg ved hans Side som et Barn kun stred;
Men for hans Sværd jeg saae hver Trolde bortvige,
Og Dæmle flygtede hvor han fremstred.
Jeg saae ham eengang før paa Jorderige,
Hvorfor jeg adlød ham jeg selv ei veed:
Fra mine Barndomsdrømme jeg ham kjendte,
Vist Gud ham her mig til min Skytsaand sendte.

"Er han en Aand? hvad heller mon han lever?
Han kommer og bortgaaer saa pludselig;
Han som en Skygge over Jorden svæver,
Og i hans Nærhed Sjælen løfter sig:
Det er som jeg mig over Støvet hæver,
Jeg føler mig saa vel, saa underlig,
Og høiere staaer Livet for mit Dø,
-- Jeg skimter Seierspalmen i det Høie."

"Jeg ængstes i hans Nærhed — Skjalden svared —
Skjædt jeg hans Underkraft beundre maa:
Han svæved for mit Blik som en Forskæret,
Kun eengang før jeg dette Dø saae;

Men fra den Stund han mig sig aabenbared,
Jeg uden Gerning paa Jord maa gaar,
Forladt af hende, som jeg nu opleder
I gjennem Kamp i tunge Heltetklæder."

"Er Pantfret tungt, du mandig dog det bærer,
Dg strider brav — gjenmæled Viduvst —
Dg dobbelt fredelige Skjald jeg ærer,
Hvem Kjærlighed omskabe kan til Helt.
Lad Engsfiligheden fare, som besværer
Dit ædle Bryst! — her lummert er og følt;
Men snart skal disse Glammer sig udslukke:
Jeg veed Hvo der kan Kampens Gine lukke."

"Hvad veed du? — spurgte Theobald — hvi funtler
Dit Øie saa? hvi seer du paa dit Skjold?
Hvi straalet det som tusinde Karfuntler?
Hvi blusset du? mens truende og kold
Hver Stjerne tindrer; — see! en Skive forduktler
Blodrøde Maane hist, — dog kjæf og bold
Du nærmer dig til ham, hvis Blik kan knuse,
Dg smiler tryk, mens Nattens Storme fuser."

"See! — svared Helten — Nattens Hær er sounden,
Bekæmpet af de tunge christne Sværd,
De sorte Riddere har Hvile funden,
Ved deres Grav jeg Hævn dem sværger her;
En Dold end rører sig i Midnatsstunden,
Men visse! hans Banemand er nær;
Dg er han end den største af dem Alle,
Jeg svoret har, han eller jeg skal falde.

-- Christ er mit Løsen." — Nu han stod i Hallen,
Dg saae sig om, men sandt sin Fiende ei:
"Bliv du tilbage! — raabte han til Skjalden —
Du kan ei følge mig paa denne Wei:
Bliv du tilbage! — førend jeg er falden,
Skal du ei slaa; men hæv mig! falder jeg."
Her hørte Kæmpen han en Sed udstøde,
Dg styrted ham med hævet Skjold imøde.

(Fra Fængslet kom han rasende tilbage,
Dg harmfuld sig i Slangetungen beed;
Thi da han vilde Morderstaalet jage
Udi Balsoras Bryst, det knust sank ned

For hendes God, af Korsen stødte tilbage,
Som, værnende, hans Trolddomsmagt bestreb,
Mens tryk den Fromme stirred mod det Høie,
Og undgik selve Giften af hans Døie.

Men Seraphine styrtes bleg til Jorden
Ramt af det Døielyn, hvormed han gik,
Da han i Harmen brølede som Torden
Kun søled selv sit fregne Døleffik.)

Nu Viduvelt vist sonderknust var vorden
Af Troldens trudselsvangre Morderblik,
Hvis ei sit Demantstjold han havde høvet;
Thi deri spejlede Trolden sig — og bæved.

Han saae sig selv, og styrtes knust tilbage,
For dette Blik, hvori hans Trolddom laae,
Sit eget Syn han kunde ei fordrage,
Og i sin Rædsel maatte han — forgaae.

En Alfgrund aabned sig, ham at modtage,
Han brølede i Dybet sank, og saae
Ei Lyset meer, — da skjælvde hele Jorden
Som gjennemrystet af en indre Torden.

Kast som forstenet, Qværnebider draget,
Med hævet Skjold end Viduvælt der stod,
Dg vidste ei hvad Fjenden havde slaget:
Han saae ham falde uden Saar og Blod,
Han saae ham synke, hørte Tordenbraget,
Dg ventede taus hvad end der forestod,
Da saae en Pige han imod sig ile,
Dg som en venlig Fredens Engel smile.

Det var Balsora: — Lænken maatte springe
Af Arm og Fod, saasnart Uhyret faldt;
Dg som hun skulde sig mod Himlen svinge,
Hun syntes nu til evig Frihed faldt,
Hun ilede alt sit Offer at fuldbringe:
"Kom — sagde hun — see! Borgen synker alt;
Men Lænkerne er knust og Timen kommen,
At jeg indvandre skal i Helligdommen.

Ei Seraphine hende følge kunde:
Hun hørte ei den Helgenindes Røst;
Men syntes nu for evig at henblunde
Fra Livets Sorger og fra Livets Lyst.

"Du er alt der, hvorhen vi Alle stunde:"

Her trykte end Valsora til sit Bryst

Den blege Møe for sidstegang — og ilede

Mod Viduvelt, og gjennem Taaren smilede.

Altsaa med sin smilende Mund og sine

Gaas ubevist de maatte ilsomt drage

Af Borgen ud, og Flammen for dem veeg; —

Til sidst de standsede og saae tilbage,

Og som af Drømmen nu Bevidsthed steg:

De saae en Blomsterverden dem modtage,

Hvor Sølvertilber sig blandt Roser sneg.

Med Blomsterkæder stod de sammenbundne,

Og som et Lyn var Flammerne forsvundne.

Altsaa med sin smilende Mund og sine

Med Kampens Fald Fortryllesen ophørte,

Som pinte det ulykkelige Land:

I Skov og Eng det friske Liv sig rørte,

Tilbage kom den flygtede Forstand;

Og som en venlig Aand hvert Væsen førte

Tilbage fra en Drøm, som alt for sand

Dog dunkel i Erindringen end svæved,

Mens Hjerterne med Tak til Gud sig hæved.

Af det Forgangne var hvert Spor forsvunden:
Den brændte Konge i sin Borg gjenfandt
Sig selv og Alt omkring sig som i Stunden,
Da Vid og Sands ved Fløitespillet svandt;
Men i hans Sjæl var Haab og Troe oprunden:
Til Himlen ham et evigt Vaand nu bandt,
Han soled vel sit Væsen end det samme;
Men syntes luttret af en indre Flamme.

Og ved sin Dronnings og sin Datters Hjerter
Han prisste Gud for Frelse som for Straf;
Det Folk, som eengang han saa svag regjerte,
Han i sin vise Dronnings Haand nu gav.
En Pilgrimsstav var alt hvad han begjerte,
For from at vandre til sin Frelfers Grav;
Først naar han kom fra denne Gang tilbage,
Han soled Mod til Septrret at modtage.

Dog før sin Vortgang nød han end den Glæde
Alt see sin Datter glad og lykkelig
I Prindsens Favn, for hvem hun maatte græde
Saa længe elskovsfuld og bitterlig:

Hun saae en stille Angerstaare væde
Den Ynglings Dø, som nu hæved sig
Fra Støvet til den Gud, som havde givet
Ham den fortabte høie Sands for Livet.

Den dyriske Forvandling var forfunden,
Dg Brøden sonet ud, hvorfor han leed;
Det Bedre hos ham havde Seier vunden,
Dg Iutret var hver vild Begjerlighed;
Som gienfødt stod han, og hver Drift var bunden,
Dg ledet af den hulde Kjærlighed,
Som over den Vildfarne sig forbarmet,
Dg Synderen tilgivende omarmed. —

Før Morgenrøden Østens Bjerge maled,
Gik Kongen alt med Pilgrimsstav i Haand,
Dg Synet af hans flukte Land husvaled
Den Pillegrim, og styrkede hans Aand;
Dog saae han vel hvad Frelsen end forhaled,
Han hørte end de frække Dværgeres Haan,
Han hørte end fra Dalen Toner flinge,
Som Sværdet ikke magted at betvinge.

Dog ei de paa hans stille Gang ham fristed,
"Naar Liden kommer, skal og I forgaae,
— Saa tænkte han — den Magt som Septret vristed
Af Kæmpens Haand, kan ogsaa Dværge naae."
Han gik. — Men Fristerne sig skjult henlistede,
Hvor Viduvelt de med Balsora saae
I deres stille Elskovsdrømme vanke,
Og ubekjendte Trylleblomster sanke.

Hvor Dæmleborgen standed før, sig vugged
En stille Søe nu: Stjerner speilede sig
I Bølgerne; men midt i Dybet sukede
En velkjendt Stemme dumpt og underlig;
De Elskende to Arme saae, — nu luskede
Sig Boven over dem — og ængstelig
I Maanefkinnet Viduvelt kun skimtede
En Hjelms, som hist og her paany fremglimtede.

Det var hans Ven, den ædle Skjald, som søvved
Paa Bølgerne med Pigen i sin Arm;
Han var til Fængslet ileet, havde høvet
Den Elskte til sit Bryst saa elskovsvarm,

Alt af sin Dødsblund atter hun opleved,
Dg aanded atter ved sin Elffers Varm:
Men i de første Diebliffes Glæde
De mærked ei, at deres Fødder glæde.

De saae ei, Grunden sank, hvorpaa de stode,
Dg Arm i Arm de faldt i Dybet ned;
— Thi synke kunde hele Jordens Klode,
De saae det ei i deres Kjærlighed —
I Røden først de Vinene oplode,
Dg modig nu med Død og Vølger færed;
Dog af! det tunge Pantfer Skjalden tynged,
Dg stedse dybere dem Vølgen gynged.

Dog — var det Billebet, som Pigen glemte
Ved trofast Varm? hvad heller frelsie dem
Nu en usynlig Magt? — men ei forglemte
Af gode Aander, mod Guds Stjernehem
De Elffende nu saae og høit i stemte
Den Almagts Priis, der ei adskilte dem
I Dødens Favn, og — mens til Gud de sukked,
En venlig Vølge dem — til Bredden vugged.

Det saae nu Viduvelt fra modsat Bredde,
Dg jubled høit, og smilede til sin Møe:
Han saae den frelstte Ven sin Arm udbrede,
Dg takke Gud fra Livets fundne Øe,
Han saae den Elskede nu Skjalden lede
Fra Straffens sorte underlige Sæ,
Saaeshaand i Haand med haabfuldt Mod dem vandre,
Alt søge hvad de savned med hverandre.

"D! — bad han — hulde Bægsner i det Høie!
Som ei i Nøden eders Ven forlod,
Som kunde selv Naturens Brede høie,
Hvor Mennesket ved haabløs Bredde stod,
D! vender ei fra Skjalden eders Døie!
D! leder huld beskjærmende hans Fod!
Lad Elskov til hans Genius ham føre!
Dg lad den atter Himlen ham afføre!

"D! lader ogsaa mig min Gjærning ende!
Hvo siger mig hvad end tilbagestaaer?
Er Flammerne udslukt? hvad heller brænde
De der endnu, hvor ei mit Døie naaer?

Vi vandre i et Land, som ei vi kjende,
Af sølsom Længsel her mit Hjerte flaaer.
O! Elskede, tør jeg min Attraa følge?
Jeg kan dig mine Gølelser ei dølge.”

Her greb han Pigens Haand; hun smilede rolig,
Og ei den Elsktes Lidenskab forstod;
Saa gaaer en Aand til de Guldbendes Bolig,
Og smiler til den Hytte, den forlod;
Thi med den store Kjærlighed fortrolig,
Paa Veien til sin Himmel alt hun stod,
Med Evigheden i det lyse Dø,
Hun smilede som en Seraph fra det Høie.

Med stille Fryd for Viduvelts beskuet
Den rene Usskyld i sin Skjønhedsglands;
Men vildere hans Gølelse oplued,
Da hendes Haand nu hvilede i hans;
Han bæved, brændte, isnede og grued,
Og Jord og Himmel soimled for hans Sands:
Han havde vovet Englen at berøre,
Og maatte hende til sit Hjerte føre.

"Dig, som jeg saae i mine Barndomsdrømme,
Dig, som jeg tænkte først at møde der,
Hvor lyse Berdner i et Lusthav svømme,
Og Sjælen lever hvad den drømte her;
Dig søgte jeg, naar gjennem Taarestømme
Jeg Engle saae i Himles Stjernesfær,
Dig saae jeg i min Andagt mig omsvørve,
Naar Aanden syntes sig til Gud at hæve.

"Dig elsked jeg, da i min Moders Arme
Et Barn jeg laae, og smiled i min Blund,
Dig elsked jeg, da jeg med hellig Varme
Udfoer til Kamp i Kraftens første Stund;
Dog aldrig haabed jeg dig at omarme:
Til Kamp for Evighed du vinked kun,
Her, troede jeg, du dig kun aabenbared,
For hisset at modtage mig forklaret.

"Dog anderledes, bedre er det vorden:
Alt her jeg salig Sejerspalmen naaer:
Min Elskede jeg funden har paa Jorden,
Og menneftelig Englen for mig staaer.

Mit Værk er endt; nu tier Kampens Torden,
See! os omsmiler Kjærlighed og Vaar,
Paa Blomsterne de gyldne Stjerner skinne,
Og Jord og Himmel synes sig forbinde.

"Kom, Elskede! lad os da her udhvile
Fra vore Længsler os! — kom til mit Bryst!
I Stjernefjær og Blomsterdust henile
Med himmelsk Glæde vi til Jordens Lyst!
Seer du hvor yndigt de Smaablomster smile?
Det er saa venligt her, det er saa tykt:
Naturen kun vor Brudesaug istemmer - -
O! Pige, mon du ei dens Røst fornemmer?

"Den hvidsker blidt i Turtelduens Klutte,
I Blomstens Vift, i Rildens Sølvklang,
Den toner sødt i Nattergalens Sukke
Min Kjærligheds og mine Længslers Sang;
O! seer du ei hvor Roserne oplukke
For Zephyr sig, naar paa sin vilde Gang
Han faaer dem forbi — o! kan du høre?
De hulde Blomster tonende sig røre."

Her Viduvelt, berust af Elskov, glemte
Sig selv i den Natur, som ham omgav,
Og som kun med de Følelser samstemte,
Som hidtil han modstred saa fjæl og brav :
De store Roser her en Duftstrøm glemte,
Som ham ombølged med et Tryllehay
Af lønlig Vellyst, der i Kjærligheden
Jndsueg sig lumsk, forgiftende hans Eden.

Og Toner steeg fra Sletter og fra Dale,
Indgribende i hine Følelser,
Hvormed hans Aand nu syntes at nebbale,
Beruset af de nye Fortrylleser.
Han hørte Blomsterne saa venligt tale ;
"O! Elfte — bad han — lad os dvæle her!
Hør Elskede! hør hvad de Blomster sige!"
— Da blegued i hans Arm den bange Pige —

"Kom hid! kom hid! i Dalens Bøgeskygge!
"Til Aildens Bred, hvor vilde Roser groe,
"Her svæve Fredens stille Duer trygge,
"Her søiter Nattergalen blidt i Noe;

"Her kan I eders Elskovshytte bygge,

"Dg med jer Elskov tryk i Hytten boe:"

Saa hvidsted Roserne i Bellugtsstrømme,

Da mindedes Balfora sine Drømme.

"Paa Bjerget hist, i Kirkehyldens Skygge,

"Hvor Evighedens stille Blomster groe,

"Hvor Uskylds fromme Svaler slagre trykke,

"Dg quidre sødt om de Fuldendtes Noe;

"Der vil vi, Elskede! vor Hytte bygge,

"Dg der til Dømnedag tilsammen boe:"

Saa svared hun, og af hans Arme flyede,

Dg see! i Østen Morgendæmring gryede.

Balfora til dens Roser Biet haved,

Dg fiernt i Morgensfjæret Bjerget laae,

Hvor Uskylds fromme Svaler trygt omsvæved;

Et helligt Kloster hun paa Bjerget saae;

Did vandred hun, og hendes Hjerte baved

Af hellig Fryd: som Varnehimlen laae

Alt aaben hist, og som Guds Engles Skare

Den høie Sjæl til deres Glæder bare.

Men Viduvelt stod længe taus og stirred
I Luften hen, fast som et Syn han saae;
Nu vildt og hvileløst hans Blik omirred;
Men hvad det søgte kunde det ei naae.

Som af en Drøm opvækket og forvirret,
Han saae sig eene og forladt nu staae:

"Hvor er jeg? — sukked han — hvor har jeg været?
Evandt ei min Engel hist i Morgenstjæret?

"O! Himmel, har du ramt mig med din Torden?

Jeg har ei drømt — hun virkelig mig forlod;

O! Elskede, saa var det ei for Torden

Din Kjærlighed mig huld sin Arm oplod?

Du seiret har: forklaret est du vorden,

Du var det alt; — jeg ved din Side stod,

Og kunde mig ei til din Himmel hæve:

Jeg sank i Støv — og saae dig kun bortsvæve.

"Saa har de Toner atter mig forvildet,

Hvis Røglerie opfyldte Bjerg og Dal!

Hvad har jeg ønsket? af! hvad har jeg villet?

Tilgiv mig, Elskede! og ynk mit Fald!

Tilgiv mig Gud! — tilgiv mig, Seraphbilled!
Gør du forsvinder! — renere jeg skal
Vist engang møde dig i Helligdommen:
Endnu var vor Foreningsstund ei kommen.”

Saa taled han, da hørte han en Stemme
Som af en Døende: ”min Søn! min Søn!
Vil du din Faders sidste Guf fornemme,
Dg vil du høre from hans sidste Bøn,
Da skal du ei mit store Haab beskjemme,
Da være min Velsignelse din Løn!”

Saa lød en Røst, og see! med Fryd og Smerte
Sant Viduvels til gamle Thorkilds Hjerter.

Hans Hjelmer var knust, hans Pantfer sønderslaget,
Dg over det hans ædle Blod randt ned,
Han havde alt sit Banesaar modtaget,
Dg stod nu vakkende paa Gravens Bred.
”Søn! — sagde han — det Sværd, du fik har draget,
Medlæg det ei, for Jorderig har Fred!
For Freden kæmpe Levende og Døde,
Dg blodig luer selv vor Morgenrøde.

"Gaf til dit Fædreland! og stört den Throne,
Hvorpaa din Faders Morder sig har sat!
Giv Verden Fred! vil du min Aand forløse;
Thi blodig skal den vandre om hver Nat,
Og vente paa den store Verdenstone,
Som, naar vor sidste Gjænde styrter brat,
Først venlig over Jorderig kan svæve,
Og Aanden til de Frelstes Bolig hæve."

"Af! Fader — sukkeb Viduvelt — min Fader!
Saa var det sandt dog, hvad der ahned mig!
Du gav mig Livet, — og du mig forlader
I samme Stund, som Sønnen savner dig!
— Forunderlige Mand! siig, naar oplader
Vort Livs den hele store Gaade sig?
Naar er min Gjærning endt? — Du tier — sukker,
Har du ei Fred, naar jeg dit Gie lukker?"

"Nei, Viduvelt! vel er mit Liv en Gaade
Saa velsom dit, men den opløses skal;
Først ikke meer! lad ikkun Herren raade!
Vi høre dog til de Udskaarnes Tal.

Høi er din Gang; thi du har fundet Naade
 For den Retfærdige; — fuldend dit Kald!
 Og Lillien, som du søger, skal du finde;
 Vær troe! og du skal Livets Krone vinde.

Sit Heltesie Thorkild her tilfuffed,
 Og Livet med hans sidste Blod udbrandt;
 En sønlig Taare Heltens Liig bedugged,
 I hellig Jord hans Legem hvile fandt.
 Fra Graven vandred Viduvels og fuffed,
 Fordi een Pligt endnu til Jord ham bandt.
 Til Englen og den Døde stod hans Taale;
 — Taale maatte han mod Fædrelandet vaale.

Her Nidder Aod til Lyffens Spidse hæved
 Sig stolt i det ulykkelige Land,
 Som Kongelest, for alle Storme bæved,
 Som Jorden i sin Grundvold ryste kan:
 Vilbt Oprørsflammen gennem Landet svæved,
 For Frihed kæmped de med Staal og Brand,
 Hver Dag en ny Tyran paa Thronen raste,
 Hver Dag de maatte nye Baand affaste.

Med Trølbomskraft kun Nidder Rød formaaede
At fælde Thorkild; — Med sin Dnyrstav
Han fort var vandret; hvor den Morder traaede,
Hver Kilde styrkned, faldt hvert Blomster af.
Til Grændserne af Ungerland han naaede:
Paa dets Forvandling nu først Ngt han gav,
Saae Flammerne fra Folt og Land bortvegne,
Og Bølget over Døyleborgen fregne.

"Saa er min strænge Herres Magt alt omme!
Velan! til mig nu Tiden komme kan;
Nu gielder det, hvis ei med Løfter komme
Mig Pystrich sveg; — men bort fra dette Land!"
— Saa tænkte han, — da saa han mod sig komme
En Ganger stolt, — og det var Loveman,
Som, løst af Branden, om sin Herre ledte, —
Paa den han monne sig med Magt nu sætte.

Torgjæves vilde den sin Byrde løste,
Vel følede, at det en uret var;
Men af Instinkt den maatte nu hjemhaste,
Og Fienden til sin Herres Rige bar.

Her saae nu Ridder Rød hvor Folket raste,
Han fryded sig, som i sit Hjem han var;
Som Dæwle styrte Brødre imod Brødre,
Dg myrde spæde Børn og svangre Mødre.

"Net saa! — udbød han — her er godt at være:
Her føler jeg mig i mit Element,
Her aander let jeg i en giftig Sphære,
Forgjæves har ei Lykken hid mig sendt."
Dg see! nu Folket modtog ham med Ære;
Thi Alle havde Løve man de kjendt,
Dg Ridderen med lukt Bisir de toge
For Viduvelt, og glade mod ham droge.

Til Konge faared ham den vilde Skare
Dg Trofæ i Forblindelse ham soer,
Paa Thronen de med Jubelskrig ham bare,
Saae i hans Smil ei Dæwleglædens Spor;
Thi vel han vogtede sig at aabenbare
Sit Alsyn dem: en Eed — det var hans Ord —
Ham bandt til Masse for en Tid at bære;
Han bød dem denne Hemmelighed ære.

Men nu hans Lidenffaber Loven brøde,
Som fra Despot adffiller Konningen;
Han bød — og flere Tusinder adløde,
Han vinked — og de ffyrted for ham hen;
De rafte, lagde Golt og Nigter øde,
Og ffyrted felf sig i Fordærvelfen;
Dhi ikfe nøiet med en enfelt Throne,
Tyrannten greb nu efter Verdens Krone.

Et Dævlemonarkie han vilde grunde,
Som over hele Jorden ffrafte fig:
”Hvad Mærkets Fyrfte ei fuldføre kunde,
Han ffal dog fuldført fee, og det ved mig:”
— Saa fvoer han ved fig felf. - Blodffrømme runde,
Hans Hære overffvømmet Jorderig,
Og alle onde Magter med dem ffrede,
For deres Herres Rige at udbrede.

Det blinde Golt fig nu lyffsalig troede,
De hævede til Skyerne den Drot,
Hvis ffore Mand de Rigests Vel betroede,
Alt, hvad han bød, dem tyktes viiff og godt,

De kaldte ham den Store og den Gode;
Dg tryk Tyrannen sad nu paa sit Slot,
Mens Folkene paa Jorden for ham bæved,
Han saae sig stolt til Lykkens Spidse hævet.

Dg nu han Masken i sin Hovmod kasted,
Han tilstod frøel og dristig Hvo han var;
Men Ingen ham at røre sig formasted:
Han i sin Haand en Verdens Skjæbne bar.
Naar Noget med et Ord hans Idræt lasted,
Den frie Tunge Bøddelen udskjær,
Dg intet Menneske sig til ham nærmed;
Af onde Magter var hans Borg beskjærmet.

Hver Dag hans Riges Grændser sig udstrakte,
Hver Dag hans Hære nye Seire vandt.
Alt hundred Konger var ham underlagte,
Dg Millioners Blod forgjæves randt.
Fæst kunde han ei efter Mere tragte,
Hans Ønsker i Opfyldelsen selv svandt;
I Nydelsen af Alt, hvad han begjerte,
Opvaagned atter Drønen i hans Hjerte.

En Nat han vaagned op af søle Drømme:

— I Sovelamret brændte Lampen svagt, —

Han syntes i et Flammehav at svømme,

Dg foer nu op, og samlede al sin Magt:

”Fødsomt? — han raabte — ha! Hvo tør fødsomme

Den største Konge i hans Kongedragt?”

Nu greb han Septret, Purpuret og Kronen,

Dg steg i al sin Herlighed paa Thronen.

”Hvad er jeg da i al min Magt og Ære?

— En Djævel -- ha! det var mit Ønske jo,

Jeg vilde ei Naturens Lænker bære,

Det store Hjerte havde aldrig Noe:

En fri og mægtig Aand jeg vilde være,

Forbanded Jorden og af Himlen løe;

Dog syntes det mig stort — en Jord betvinge,

Dg paa en Verdensthronen mig at svinge.

”Der staaer jeg nu med Tabet af den Himmel,

Som jeg affvoer, og Herre til en Jord,

Dg til en stor uhyre Slavevrimmel,!

Som smigre mig, mens de mig kalde stor,

Dg mens de til den Høide stirre svimmel,
Hvortil jeg steg ved Millioners Mord,
Dg med den Sjæls Forliis, som kold betragter
Nu al min Herlighed og den — foragter.

"Hvad vil jeg nu? Kan Duffet selv staae stille?
Har jeg da grebet Alt, hvad jeg kan naae?
Har jeg ei meer at vinde og forspilde?
Kan jeg paa Jorden høiere ei staae?
Ha! — underlige Lykke! — nu jeg vilde
Med Belyst see mig selv og Alt forgaae,
Dg føle i mit Intet jeg var mere,
End Intet, da jeg syntes meest at være." - - -

"Er du alt Fjed af Lykken?" — freg en Stemme
Ham huult i Øret — og han lytted til,
Dg saae sig om, — men kunde kun fornemme
En Vespe, surrende om Lampens Ild.
Krampagtig maatte han i Haanden klemme
Sin Dyrskov; han slog omkring sig vild:
"Hvo taler? — raabte han — Hvo tør sig nærme?
Kom Pystrich! kom, din Konge at bestjærme."

Dg Dværgeren adlød: "Nu hvad er paa Jærde?
 Du skriger jo som det var Doimmedag;
 Er du ei sikker? tusind dragne Sværde
 Dingjerde dig saavel fra Muur som Tag.
 Hvad vil du mig? — hvi maa du dig gebærde
 Saa ængstelig? — er det de gamle Nag,
 Som pine dig? — har jeg mit Løfte sveget?
 Har du ei Noget? er du ei høit nok steget?"

"Jo; — svared han — men hvad mig gjør urolig,
 Er kun en ringe Ting: seer du ei hist
 En Insekt? den omsurrer i min Bolig
 Saa underlig; jeg har ei længe vidst
 Hvoraf det kom, den synes saa fortrolig
 Med mine Tanker, stirrer mig saa vist
 I Minene, at jeg den ei tør røre;
 Dg nylig syntes jeg en Nøst at høre."

"Ha, ha, — loe Dværgeren — skræmmer dig en Blue?
 Du er jo dog den største Mand paa Jord,
 Dg for dit Vink maae Millioner grue,
 Nu, saa er det ei Stort at være stor."

"Die! — svared Rod — jeg rolig kunde sene
Selv ham, til hvem jeg evig mig forsvor:
I dette Dieblis han maatte komme,
Min Sjæl at kræve, hvis min Frist er omme.

"Men i sin Nædsel maatte han fremtræde,
Han være nok saa stor og frygtelig!
Jeg vilde ham imøde gaar med Glæde,
Dg lee af Trods, om han end knuste mig;
Men var han ubemærket her tilstede,
Dg syntes ringe, ubetydelig,
Saa kunde han, som Mide selv, mig skræmme,
Dg ved sin Lidenhed min Trods beskjæmme.

"Thi veed jeg, Svo det er, jeg skal modtage,
Nu vel! saa kan jeg ogsaa ruste mig.
En større Skikkelse maa før ledsage
En mindre Kraft, end Storhed skjule sig
I Ubetydelighed, og bedrage
Det skarpe Die, som dog ængstelig
Det Ubekjendte Sælsomme betragter,
Endog i den Natur, som det foragter.

Her Dværgen loe igjen, og var forfunden.
Men i sin Hal Kong Rød gik op og ned,
Og ventet søvnløs angst paa Morgenstunden;
— Thi længe over Midnat det alt skred —
En ugale skreg — høit tuded Lønehunden,
Tyrannen skræffelige Qualer leed:
End skurrede Dværgens Latter i hans Øre,
Da syntes han paany en Røst at høre:

”Naar Ganen galer, skalst du døe!” - den sagde -
Og Thorkilds Gjenfærd saae han for sig staae:
Paa blodigt Bryst sin blege Haand det lagde,
Med brustne Blik det paa sin Morder saae;
Gast dette Syn til Naserie ham bragde,
Han styrted bort, den Dødning at undgaae,
Og som han Himmelen og Jorden flyede,
Han vidste ikke selv hvorhen han tyede.

Paa Flugten han sin Onyrstav lod falde,
Og rasende paa Loveman bortsoer,
Han hørte fæle Stemmer paa sig kalde,
Forgjæves hele Helyed han besvoer;

Det var som Doende han hørte ralle,
De jamrende anklaged ham for Mord:
Og ranglende Gespenster om ham dansed,
— Nu Hanen goel — og ham en Ridder standsed.

I hvide Pantser, Qværnebider hævet,
Stod Viduvelt som Havnens Engel der,
— Hiu hvide Fugl med Brævinger svæved
Omkring hans Hjelms; — i Maanens blege Skjær
Han ligned Thorkild — og den Morder bæved,
Og greb nu i Fortvivlelsen sit Sværd,
For det fordamte Liv selv at forsvare,
Som ingen Trolddom kunde meer bevare.

Paa Loveman han styrted mod sin Fiende;
Men da det æble Dyr sin Herre saae,
Det lod sig meer ei af Tyrannen binde,
Men maatte modig ham til Jorden slaae.
For Heltesværd hans Blod ei skulde rinde:
Han sønderknusset alt i Støvet laae,
Og hylede Forsmædelsen imøde,
Mens Loveman ham trampede til Døde.

Og da han brølende sin Aand udstønned,
En Afgrund aabned sig, og flammerød
En Kæmpehaand sig hæved, og belønnet
Ham med et vældigt Haandtag i sin Død;

Men over ham den lufte Afgrund bønned,
En Skoggerlatter under Jorden lod. —
Hans Endeligt med Gysen Helten skued;
Nu Mørket svandt, og Dagens Stjerne lued.

Dg fraalende i Rustningen den hyide
Nug Viduvels paa Loveman nu drog
For Folkets Alafyn frem; de saae den blide,
Den skjonne Yngling — kjendte og modtog
Med Jubel ham, og klynget til hans Side,
De førte ham i prægtigt Seierstog
Til den udrendste Borg og til hans Throne,¹
Dg rakke ham den store Verdenskrone.

Men nu han ved Herolder lod indbyde
De hundred Konger, som ved Trolddomsmagt
Var tvungne til det Septer at adlyde,
Hvorunder de var som Vasaller bragt,
Ei for det stolte Skuespil at nyde,
Alt see al Verdens Herrer underlagt
Sit Kongespiir; Al Strid han vilde ende,
Dg saa det Døde selv til Godt omvende.

Et Fredens Tempel vilde han nu grunde
Paa Gruset af det Verdensdespotie,
Som onde Magter stifted; men hvorlunde
Var Freden mulig uden Harmonie?

Foruden indre Fred den ydre kunde
Jo ei bestaae, og Aanden maatte frit
Og mægtig selv det Stridige betvinge,
Før Frihed kunde Fredens Banner svinge.

Det vidste han, og alle Jordens Vise
Og alle Barden til sin Fæst han bød,
Ei at de kappende ham skulde prise,
Til større Jdræt troede han dem fød;
Men Verden skulde de den Sandhed vise
Som end forborgen laae i Tidens Skjød,
Og kappes skulde de om at udfinde
Den Harmonie, hvorfor al Strid maa svinde.

Eaa løb hans Bud, og Kongerne abløde,
Og Alle, som sig troede Vise, kom;
Vel tusind Barden's Harpetoner lode,
Lovprisende det Aandens Herredom,
Den store Fjønne Verdensmorgenrøde,
Som alt de forudsaae og drømte om,
Naar Jordens Herrer Haand hverandre rakte,
Og Verdens Genius af Slumren vakte.

N i e n d e S a n g.

Med Theobald end Seraphine vanked
Med tunge Fjed den stille Længselsgang,
Elskndt høit og ellskovsvarmt end Hjertet banked,
Dog deres Aand mod Verdenssjælen svang
Ei fri som før sig, da hver Blomst, de sanked,
Dem syntes tale, da hver Fugl, som sang,
De syntes at forstaae, og da de hørte,
Hver Tone, som sig i Naturen rørte.

Nu tang det Dybe, og nu tang det Høie,
Og tonesløs Naturen for dem laae:
De saae kun Taaren i hverandres Øie,
Og vidste ei hvorhen de skulde gaae;
De vandred giennem Dale over Høie.
Ved Havets Bred de maatte stille staae
Engang ved Midnat: Vølgen var saa rolig,
Og Maanen spejled sig deri fortrolig.

Men ingen Mand henviſted over Boven,
Og intet Liv i Stjernerne de ſaae,
Der taled ingen Stemme gjennem Skoven,
Og hvidſked venligt fra de Blomſter ſmaa,
De hørte ingen Harmonie fraoven,
Som ſtum og død den nedre Verden laae,
De ingen Skjønhed meere kunde ſkue
Paa Jord, i Hav, paa Himlens Stjernebue.

"Al — ſukked Theobald — ſaa er det omme!
Saa var det kun en Drøm, vi vandred i!
Saa greb vi efter Luſtſyn, ſkønne, tomme,
Som ſunkende i Natten foer forbi!
Vil ei vor Engel meer tilbagekomme,
Hvor er den Verden da, hvis Tryllerie
Henspredte denne gyldne Glands paa Livet,
Som nu ei meer at ſkue os er givet?

"O! Seraphine, har jeg mig bedraget?
Har jeg kun drømt engang, jeg var en Skjald?
Hvad heller har nu Danvid mig betaget?
Jeg ſeer ei meer hvad jeg i Verden ſkal:

Af Digterskibet seer jeg nu kun Braget
Det svømmer fjernt; — og henstødt til min Qual
Paa nøgne Strand, omsust af kolde Vinde,
Jeg seer min Verden som en Skygge svinde.

Jeg hører ingen Tone paa mig falde
Til dette fjerne ubekjendte Hift,
Hvor Jord og Himmel syntes sammenfalde,
Hvorhen jeg altid stræbte ubevidst.
Hvor er I henne? mine Længsler alle!
Hvor er du, Haab! som syntes mig saa vist?
Hvor er du henne, lille muntre Stjerne!
Som blinked før saa venligt mod det Fjerne?

"Skal vi nu gaae og os en Tue bygge?
Og kun som Myrer samle travlt til Boe?
Os ei med Blomster meer til Reisen smykke,
Og mod det elskte Fjerne vandre fro?
Ei hoile dremmende i Myrthens Skygge?
Men slumre hen i Livets søgne Noe?
Og aldrig meer see Laurbærkrandsen vinke?
Og aldrig meer see Stjernekronen blinke?

"Nei, Elskede! vil du din Ven nu følge,
Saa tag hans Haand, og følg ham i hans Grav!
Jeg veed, det Dybe maa det Høie følge;
Min Stjerne er neddalet i sit Hav;
Kan du ei see den i den klare Bølge?
Et venligt Blink den os fra Dybet gav;
Den vinker os — lad Arm i Arm os ile!
Paa Jorden kan min Gud ei længer hvile. - - -

"Lad mig tye til dig du vemodsfulde
Lause Dyb! mens Nattens Stjerner rulle
Funksende ad Ætherbanen hen!
Det i Verden mig for engt er vorden:
Sjælen higer underfuldt fra Jorden,
Hjertet kan jeg ei i Slummer lulle,
Evlighed! giv mig min Røe igjen!

"Har jeg drømt det? eller har jeg skuet
Hvad med Glammeskift paa Himlen lued,
Hvad i Blomsterkrift paa Jorden stod?
Har jeg drømt det? eller mon jeg hørte
Harpetoner, som sig sølsomt rørte

Høit, hvor Stjernehvælvingen sig bueo,

Dybt, hvor Bølgen risled ved min Fod.

"Har jeg drømt det? eller har jeg svævet

Som en Aand paa Tonerne og bævet

Salig smeltet hen i Harmonie?

Har jeg Evighedens Fryd fornummet?

Eller er nu Tonerne forstummet?

Lever jeg? hvad heller har jeg levet?

Var det Alt en Drøm? er det forbi?

"Ne! jeg føler mig ei meer den samme:

Udslukt synes mig min Guddomsflamme,

Harpen brast; nu brister Hjertet med;

Lad det bløde kun! og lad det briste!

Verden skal det ei den Troe afvriste,

At hvad her jeg saae i jordisk Namme

Var et Billed dog af Evighed."

Saa sang han, — og det var saa sølsomt stille,

Selv intet natligt Windpust rørte sig,

De saae i Havet alle Stjerner spille

Saa funklende og saa høitidelig;

Dg see! en Bemodstaare maatte trille
Fra Skjaldens Nie, og forunderlig
Den sank til Havsens Bund, — sig Volgen rørte,
Dg som fra Dybet de en Stemme hørte:

"Hvad vil du Draabe! saa tung, saa heed,
Som smelter Guld?

Hvi falder paa Havfruens Barm du ned
Saa underfuld?

Mens Maanen paa Volgerne danser.

Hvo vandrer saa sorgfuld ved Havsens Bred
I tausens Nat?

Dg græder og stirrer til Stjernerne ned
Saa dybt saa brat?

Mens Maanen paa Volgerne danser.

U! Ungling, hvi vil du saa tidlig gaae
I mørken Grav?

Hvi leder du om de Stjerner smaa
I dyben Hav?

Mens Maanen paa Volgerne danser.

Opløst dit Nie til Himlens Blaa!

Saa faaer du Trøst:

Paa Himlen funkle de Stjerner smaa

Saa klart, saa lyst,

Mens Maanen paa Bølgerne dandser.

Dg synker en Stjerne, den er ei død;

Men underfuld

Den stiger atter af Havets Skjød

Saa lys som Guld;

Mens Maanen paa Bølgerne dandser.”

Saa lød en Røst, og brat sig Bølgen hæved,

Dg aabned sig, — et Under skulde see —

En Qvindeskikkelse mod Bredden svæved;

Det var den Havfrudronning, Dybets Fee;

Ærbødig Boverne tilbagebøved

For hendes Komme; hsi og skjon at see

Hun nærmed sig, — hun smilede og hun vinkede;

I hendes Haand der som en Stjerne blinkede.

”O! Lymphia, — udraabte Skjalden — stiger

Du fra din Throne, for at trøste mig!

O! bring mig da til de chrystalne Riger!

Hvor ahnende jeg gif og lykkelig,

Hvor Tonen Klang, som nu for evig viger,
Den toner aldrig meer paa Jorderig."

"See!" - nynnede Havfrondronningen til Skjalden -

"Din Stjerne er udi min Haand nedfalden.

"Af mig du atter klar den skal modtage;

Thi den fordunklet var i Støv paa Jord.

Ræk mig din Haand! og du skal glad bortdrage:

For evig ei din Genius bortfoer;

Din Kjærlighed har bragt dig den tilbage;

Thi viid: den mægtig var som den var stor."

Her rakte Skjalden hun Karfunkelringen,

Og Genien udfoer og slog med Vingen:

"Atter i Naturen

Seer jeg Troubadouren,

Med den hulde Musa ved sin Haand.

Livligt Blomsten bæver,

Munter Fuglen svæver,

Lyttter til Naturens lyse Aand!

Blomsten lydigt taler,

Og sit Liv dig maler,

Englen Vingen sjungende udslaaer:

Nu du skal fornemme

Verdenssjælens Stemme:

Albrig meer din Genius bortgaaer.”

Saa Englen qvad: men Dybets Fæe bortiled,

Omslget af det stille Ocean,

Hun svandt, mens til de Elskende hun smilede,

Som Arm i Arm stod paa den Blomsterstrand;

Og mens Naturen som i Drømme hviled,

Mens Geister svæved over See og Land,

De priste Gud og syntes ham fornemme,

Da kaldte Englens sølverklare Stemme:

”Kom, følg mig over Bjerger, gjennem Dale!

Foruden Maal og Grændse gaaer min Sang:

I Evighed min Vinge ei skal dale,

I Evighed forstummer ei min Sang.

Det Døde leve skal, det Stumme tale,

Istemmende den store Harpeklang,

Og Vanden skal paa Tonerne sig hæve,

Og frit i det Uendelige svæve.”

Saa Englen sang; de Elskende det hørte,
Dg fulgte den lykkelig Haand i Haand:
Naturens friske Liv paany sig rørte,
Løstrevet af de hemmelige Baand:
Til Trylleharpen Genien dem forte,
Den toned atter, — og den drukne Vand
I Fryd fornaam hvor alle Melodier
Hensmelted i de store Harmonier.

Husvalende de over Jorden svæved,
Dg alle Spøgelses og Gienfærd svandt:
Hver Dværg tilbage i sin Afgrund bæved,
Dg Livets gode Geister Seier vandt;
Men de forløste Sjæle frit sig hæved,
Dg Baandet brast, som dem til Jorden bandt.
Nu Ridderaanden var en Seraph vorden,
Som svævede usynlig over Jorden.

Dg jublende i Morgendæmringsstunden
Indvandred Thorkild til sin Salighed,
Dg Dødningbrudens Taare var udrunden,
Hun fulgte ham, udloft nu af sin Eed;

Thi Gud en hellig Uskyld havde funden,
Som offred Himlen Jordens Kjærlighed,
Af Troe og Kraft var Mørkets Magt bekæmpet,
Af Harmonie hver lønlig Mislyd dæmpet.

Dg der var Fred paa hele Jorderige,
Fred i Naturen, Fred hos Mennesket,
Fra Jagten saae man vildest Jæger vige,
Dg Ulve selv blandt Hjordene blev seet
Omvaankende saa stille fredelige
Som engang hist i Uskyldsedenet,
Mens alle Fugle syntes at istemme,
Dg alle Væsner samme Fryd fornemme.

Det var som Verden anden Gang nu hørte
Sin Fødsels underfulde Skaberliv;
Selv Blomsterne paa Mark og Eng sig rørte,
Som gjennemstrømmet af et høi're Liv,
Dg milde Vindpust deres Duft bortførte,
Det hvidsfed sølsomt gjennem Græs og Siv,
Det toned i det Høie, i det Lave,
I Etheren, og i de Dødes Grave.

Et Øieblik Fortrylselsen kun vared,
Imedens Englen Verdensharpen slog;
Saa var det gjennem Sekler aabenbaret,
Saa stod det skrevet i Naturens Bog;
Et Øieblik stod Verden som forklaret,
Og Englene paa Jorden Hvile tog,
Det var et helligt Vendepunkt i Tiden,
Et Øieblik, som aldrig brøntes siden.

Selv Kroniken om Øiebliffet tier,
Det Verdens store Genius kun saae,
Som nynnende i skjulte Harmonier
Igjennem Sekler vidnende skal gaae;
Den hyldsker sødt i Englemelodier
Og Skjalden hører det og troer derpaa;
Han skimter fjernt hvad Tidens Forhæng dølger,
Den store Årsag til de store Følger.

Fra denne Stund hver Drosd, hver Dværger er sounden
Fra Jorden bort som Skyggebilleder,
Den lumre Dødsluft er af Livets bunden,
Og Ingen meer de onde Magter seer,

Som forðum koglet har i Midnatsstunden,
Forvildende de falske Menneſker;
Og om de dunkle, troldomsſvangre Dage
Er nu kun dunkle Eventyr tilbage.

Fra Mund til Mund, fra Slægt til Slægt de gange,
Og ſaa dem høre, Jærre paa dem troe,
De tone ſælsomt i de gamle Sange,
Mens Glemſels urt paa Oldtids Grav mon groe.
Naar Dagen kortes, Nætterne er lange,
De vælte Sjælen af ſin trygge Ro,
At den ei daarlig paa ſig ſelv ſkal lide,
Men at den vaage, bede kan og ſtride.

Dog afbrudt Sagnet gjennem Tiden lyder,
Og uopløst ſtaaer mangan Gaade end,
Som Ingen fatter og ſom Ingen tyder;
Og Skygger fare over Livet hen,
Som ingen Lyſets Straale gjennembryder;
Det Svundne kommer gaadefuldt igjen,
Og Barden maa til Skyggerne ſig vende,
Til Sagnet lytte — og ſit Qvad fuldende.

-- Valsora sad nu i sin Celle rolig,
Indviet til en hellig Himlens Brud,
Og lyffelig som i de Frelstes Bolig,
Hun vandred aldrig meer i Verden ud;
Men her alt med de Salige fortrolig
Hun ofred fro sin Kjærlighed til Gud,
Og renere har ingen Helgen givet
Sit Væsen hen, naar glad han ofred Livet.

Vel kunde hun ei Viduvelt forjage
Af hendes Sjæl: hans Billed stod der end
Saa elffeligt som i de første Dage,
Da barnligt fro hun drømte om sin Ven;
Men intet Menneffeligt var tilbage
Bed Billedet: hun saae kun Engelen,
Den Kjærlighedens Seraph, som forklaret
Den sig for Anden havde aabenbaret.

Og saadan hun med større Andagt hæved
Sig til sin Gud i Kjærlighed og Troe,
End om hint Billed aldrig havde svævet
For hendes Blik; — saa reen saa englesro

Har ingen Ufkyld end paa Jorden levet,
Ja Himlen selv har ingen bedre Noe,
End den, som her den Helligs var givet,
Imens hun fæd opad efter Livet.

Nu Vandeverdnen maatte sig oplade
For Diet, som i himmelsk Klarhed saae
Hvad ikkun fra et overjordisk Stade
I hellig Reenhed Sjælens Syn kan naae.
Naar Søstrene ved Messen sang og bade,
Mens Enkelde for Altret selv hun laae,
Dg rakte de Smaaahænder mod det Høie,
Da svæved Engle for det lyse Døie.

Hun saae hvor sølsomt de til Himlen bare
Hvert Suk, som fra de Frommes Hjerter stæeg,
Hun saae dem ofte underfuldt bevare
De stille Taarer, som i Løndom sneeg
Fra Diet sig, naar fra den Søsterfære
En Nonne eensom til sin Celle veeg,
Dg søgte Verdenslængslerne at dæmpe,
Som stræbte Hjertets Svaghed at bekæmpe.

Balsora det Forgangue sig erindred
 Nu som en Drøm kun: Giebliffets Tid
 I hendes Fremsyn fjælden hende hindred,
 Men klarest skued hun den fjerne Tid.
 Om Natten, naar de klare Stjerner tindred,
 Da saae hun hvor paa Maanestraalen hvid
 I Ætherdragt de gode Aander svæved,
 Hvis Elskede endnu paa Jorden leved.

Hun saae dem, og hun hørte deres Stemme:
 Som fjerne Harpers Klang den forbisøer;
 De sagde hende hvor de havde hjemme,
 De vidste hvad der skulde skee paa Jord;
 Hun kunde deres Følelser fornemme:
 Hvad Himlen kun de Salige betroer,
 Og hvad der sig i fjerne Verdner hændte,
 I deres Samfund grant hun saae og kændte.

Did kunde hun i Aanden selv hense,
 Naar i en dyb magnetisk Søvn hun faldt,
 Naar dæmpet alle ydre Sandser vare,
 Og med det indre Blik hun skued Alt

I sandt og aandigt Lys: — da stod den klare
Den frie Aand i herlig Lydgestalt
Blandt høie Salige i Fredens Bolig,
Og med den evige Natur fortrolig.

Tilfældt hun som en Drømmevandrerinde
Engang ved Midnat Klosteret forlod,
Hun vandred høiest op paa Vjergets Linde,
Hvor en Ruin paa bratte Fjeldgrund stod,
Og Ingen vovede at standse hende:
Hun gik, hvor ikke menneskelig Fod
I et Aarhundred voved at opstige,
Det var som Engle bar den fromme Pige.

Om dette Fjeld der gik et Sagn i Landet,
Bekræftet af den truende Ruin,
At Klosteret der engang skal have standet,
Saa høit og steilt, at et forfeilet Trin
Nedstyrted Hver, som stolende paa andet
End Himlens Værn, med overmodigt Sind
Sig voved did; men Klosteret sunk maatte,
Da Ingen det i hundred Aar betraadte.

Nu stod der kun en skøn Ruin tilbage,
 Og vidned om de første Christnes Troe,
 Som ved en Afgrund torde Hvile tage,
 Og bygge paa en Klippetind og boe;
 Paa dette Minde fra de bedre Dage
 En Blomst — man sagde — engang skulde groe,
 Som skulde Himlens Stjernelys fordunkle,
 Og som et Særsyn gjennem Natten funkle.

Og Hvo til den sig voved kjæd at hæve
 Blev lykkelig i Tid og Evighed. —
 Saa maatte end det dunkle Sagn omsvæve
 Det hellige forunderlige Sted,
 Som Ingen saae, der ikke maatte bæve
 Ved Tanken blot, at menneskeligt Fjed
 Var muligt der, hvor Levningen af Muren
 End syntes trodse Menneskenaturen.

Kun Græs og Moos var hidtil der at se,
 Det spired frodigt i Ruinens Rift,
 Som skulde det hin Underblomst forsue,
 Det slagred høit og stolt for Vindens Rift.

Befraalet nu af Nattens blege Lue
En Pilgrim saae den sølsomme Bedrift:
I hvide Klæder skinted han en Pige
Den himmelhøie Klippemuur bestige.

Som en Forklaret stod hun der paa Muren,
Indhyllt i det straalende Bevandt,
Og see! en Lillie hæved sig af Juren,
Mens Pigens Billed pludselig forsvandt:
Ei saaes før sligt Under i Naturen,
• Det syntes ei som Jorden Lillien bandt:
Ætherisk lys den sig mod Himlen hæved,
Og fri og straalende i Luften svæved.

Om Morgnen Søstrene ved Messen savned
Den hellige forunderlige Møe:
Hun havde dem om Aftenen omfavnet
Saa inderlig, og talet om at døe
Om staaet Tid, og noie spurgt om Navnet
Paa alle Lillier, som af fremmed Frøe
Fremspired i den dunkle Klosterhave,
Og pryded de hensjarne Søstres Grave.

"Min Grav - hun sagde - skal en Blomst og pryde;
Men den har end paa Jorden intet Navn."

Den mørke Tale kunde de ei tyde,
Før nu, da ved den Helgenindes Tavn
Him Pilgrim kom dens dunkle Segl at bryde,
Dg aabenbarede hvad i Nattens Tavn
Forborgent laae: sit Syn han dem fortalte —
Hans Stemme skjald og Taarerne den qualte.

Den Pilgrim var Viduveld. — Hvorlunde
Han hid var kommen, ei ham randt i Hu;
Selv Hvo han var, hvorhen han monne stunde,
Han syntes ei at mindes: men med Gru
De Søstre i hans Nafsyn læse kunde
Meer end de fatted; — taus han vandred nu
Af Klofret ud, som af hint Syn forvirret,
Dg Dag og Nat kun paa Ruinen stirred.

Han havde baaret Jordens største Krone,
Seet hundred Konger knæle før sig ned,
Han havde hørt den største Harpe tone,
Han havde skænket Verdens Riger Fred;

Dg nu han var nedsejet af sin Throne;
Han havde sat Kong Artus i sit Sted:
Den viseste af Kongerne paa Jorden
Han gav den Plads, som var for høi ham vorden.

Han havde sønderkruust en Verdens Kjæder,
Han havde kæmpet ud den største Strid:
Hans Daad var endt; i Verdens Glands og Hæder
Han søgte nu ei Kronen for sin Tid;
Han svøbte sig i lange Pilgrimsklæder,
Hans Engel vinked, — og han vandred hid,
Hvor Ætherlillien sig mod Himlen hæved,
Dg fri og straalende i Luften svæved.

Der gik han nu og paa Ruinen stirred
Saa længselfuld, naar Midnatstimen slog;
Om Dagen han igjennem Dalen irred,
Dg vidste ikke selv hvorhen han drog:
De suundne Dages Billed stod forvirret
For Øie ham, som Ziffer af en Bog,
Han havde glemt. - - Eet kunde han ei glemme,
Dg maatte stedse samme Qvad istemme:

”Ved Kildens Bredder, i Lundens Skygge,
Hvor vilde Roser og Lillier groe,
Hvor Fredens Duer omsvæve trygge,
Og Rattergalen flaaer sødt i Roe,
Der vil vi Elskte vor Hytte bygge,
Og med vor Elskov i Hytten boe.”

Saa sang han. Og hver Nat han gik tilbage
Til Bjergets Plas, og paa Ruinen saae,
Som underfuld ham syntes til sig drage,
Skjøndt aldrig han dens Hvide kunde naae;
Selv Lillien kunde han ei meer opdage,
Og daglig maatte han tilbage gaae
Den samme Gang, og samme Sang istemme —
Det Tjeneste, som ei han kunde glemme.

-- Set Nar saalunde han i Drømme vanked
Fra Bjerg til Dal, fra Dal til Bjerg igjen,
De Roser, som ved Kildens Bred han sanked,
Hver Midnat han paa Bjerget lagde hen. —
Nu stod han der igjen — hans Hjerte banked
Af hellig Fryd; thi Ætherlillien

Han atter saae: den straalende sig rørte,
Dg fra Ruinen han en Stemme hørte:

”Dag Kirkemuren, i Hyl dens Skygge,
Hvor Evighedens Smaablomster groe,
Hvor fromme Svaler omsvæve trygge,
Dg quidre saligt om evig Noe,
Der vil vi, Elfte! vor Hytte bygge,
Til Dommедagen tilsammen boe.”

Hvor Stemmen sang, biddhen den Pilgrim tyede,
Dg — aldrig meer han blev i Dalen seet;
Men længe hørtes Sjæle messer lyde
For den forsvundne Vand fra Klosteret;
Thi ængstelig Søstrene den Pilgrim flyede,
Dg taled længe end om Spøgelsset,
Der — som de sagde — da først var forsvundet,
Da Veien det til Lillien havde fundet.

En Nat hvert Aar i samme Stund man siger
Den Werberlillie end paa Muren staaer,
Dg Hvo Ruinen i den Nat bestiger
Det gamle Sagn en siælden Lykke spaaer.

- - Dog Tiden strider, Skyggerne bortviger,
Endnu en liden Stund kun Skjalden gaar
Dg seer til sine Yndlinger tilbage,
Imens han nyner om de soundne Dage. —

- - Fra Trylleharpen Theobald var ilet,
Mens Englen flygtende sin Vinge slog:
Den i det Fjerne stedse til ham smiled,
Dg hvor den smiled, frydfuld han hendrog;
Hvor der var skjønnest, Genien sig hviled,
De Elskende blandt Blomster Sæde tog,
Dg Skjalden sang, og Pigen Harpen rørte,
Dg Jord og Himmel, Luft og Hav det herte.

Accorderne greb i Naturens Indre,
Samstemmende med Verdensharpens Klang,
Dg hvad der lød melodisk i det Mindre
Sig til den store Harmonie opsvang.
Karsunklen maatte lys og livlig tindre,
Naar Harpen klang, naar Troubadouren sang,
Dg naar den tindred, sunksed i det Fjerne
Bed Dag og Nat en lys, beslægtet Stjerne.

Snart Genien paany sin Vinge haved,
Dg vinkede, — og Skjalden fulgte den.
Som Musen Pigen ved hans Haand bortsvæved :
De vandred i den vide Verden hen ;
Dg hvor de vandred, Harpetoner bæved
Husvalende henover Skabningen,
Dg overalt de nye Toner hørte,
Dg overalt harmonisk Liv sig rørte.

Saa vandred de lykkelig over Jorden
Med Ungdomsliv og Lyst og Harpeklang,
Dg lige fro i Syden og i Norden,
De aanded Sjælen ud i Jubelsang,
Dg Kjærligheden var en Cherub vorden,
Som rosenstræde Geniusens Gang,
Imens den svang sig haabfuld mod sin Stjerne,
Dg nynnede fra det gaadefulde Fjerne:

”Gist, hvor Stjernen blinker,
Mig en Verden vinker,
Skønnere end den, jeg svæver i;

Derfor jeg mig svinger
Høit paa Evanevinger,
Farer Eder flygtende forbi.

"Over Bjerg og Bølge
Skjalden mig maa følge:
Til min Verden sjungende han gaaer,
Seer hvor Fuglen svæver,
Seer hvor Blomsten bæver,
Fuglens Sang og Blomstens Bist forstaaer.

"Hvad der i ham lever,
Hvad der for ham svæver,
Hvad han ahner, haaber, seer, og troer,
Det han lydt maa sjunge,
Høre Stræng og Tunge,
Mens han gaaer en Flygtning over Jord.

Se! Naturen smiler,
Hvor dens Yndling iler
Venlig med sin Genius forbi:
I det fjerne Dunkle
Seer han Stjernen funkle,
Hører — Gud i Sphærerens Harmonie.

Rettelser og Anmærkninger.

Pag.	20	Linie	4	ham ham læs ham
—	60	—	8	dem l. sig
—	104	—	7	hvem l. Hvo,
—	128	—	19	sig sig l. sig
—	145	—	17	dem l. sig
—	191	—	4	Strid l. Strid
—	200	—	6	mei l. men
—	265	—	4	indmurer: l. indmurer
—	265	—	5	Naturer l. Naturer:
—	285	—	7	som særskilt Attraa l. som egne Læng-
				sler
—	288	—	11	usynligt l. usynlig
—	292	—	7	min l. din
—	296	—	19	Hvo flavisst ei l. Hvo, flavisst, ei

(Den i Digtet forekommende Kong Artus er i Almindelighed bekendt under Navnet Artur; men kaldes som først nævnt i Erzählungen aus dem Goldenalter, hvori Viduvæls Begivenheder i Ungerland saavel som den forandlede Konges Historie findes fortalte.

Det i sidste Sang omtalte Folkesagn om den Eddikie, som endnu paa en gammel Ruin i Dybsland hver St. Hans Nat skal lade sig tilhøne, flydes en troværdig Reisendes mundtlige Beretning. —)

